

DIVADLO NA ZÁBRADLÍ

příspěvková organizace hlavního města Prahy

První čtená zkouška „Velvet Havel“ 24. března 2014

VÝROČNÍ ZPRÁVA 2014

DIVADLO NA ZÁBRADLÍ

Obsah

1. ZÁKLADNÍ DATA SPOLEČNOSTI – POSLÁNÍ	3
2. ÚVODNÍ SLOVO ŘEDITELE MGR. PETRA ŠTĚDRONĚ	4
3. ORGANIZAČNÍ STRUKTURA	5
3a. Soupis zaměstnanců	5
3b. Soupis hostujících umělců	6
Umělecké výsledky 2014 – úvod	8
4. PREMIÉRY	8
Dramaturgický výhled 2015	18
5. REPRIZOVANÉ TITULY + DERNIÉRY	19
6. OHLASY V TISKU	
6a. Recenze v plném znění	v příloze č. 1 46
6b. Soupis PR článků...	v příloze č. 2 110
7. OCENĚNÍ, ZÁJEZDY, FESTIVALY	24
7a. Ocenění DNz	
7b. Zájezdy a festivaly v ČR a zahraničí	
8. DALŠÍ PROJEKTY	26
Spolupořadatelství festivalů	28
Natáčení inscenací DNz Českou televizí	28
9. HOSTÉ DNZ	30
10. ZPRÁVA O VÝSLEDKU HOSPODAŘENÍ	33
11. VÝKONOVÉ UKAZATELE 2014	43
12. PODPOROVATELÉ 2014	45

PŘÍLOHY:

1. Recenze k představením DNz - v plném znění	46 -109
2. Soupis PR článků, recenzí, TV, rozhlas	110-124

1) Poslání, status - Základní data společnosti

Název:	Divadlo Na zábradlí
Právní forma:	příspěvková organizace
Zřizovatel:	Hlavní město Praha, Praha 1, Mariánské nám. 2 na základě Zřizovací listiny ze dne 19. června 2014
Sídlo:	č. p. 209, Anenské nám. 5, 115 33 Praha 1
Spojení:	Tel: 222 868 868 e-mail: nazabradli@nazabradli.cz www.nazabradli.cz
IČ:	00064394
DIČ:	CZ00064394

POSLÁNÍM ORGANIZACE JE UMĚLECKÁ A DIVADELNÍ ČINNOST VYMEZENÁ PŘEDMĚTEM ČINNOSTI:

Předmět činnosti:

- veřejné scénické předvádění dramatických či jiných děl výkonnými umělci, a to formou pořádání či spolupořádání divadelních představení nebo jiných kulturních produkcí nebo pohostinskými představeními pro jiné pořadatele v tuzemsku či zahraničí
- pořádání výstav v prostorách divadla
- vydávání a prodej periodických a neperiodických tiskovin a publikací
- poskytování dalších služeb v souvislosti s plněním předmětu činnosti
- propagace činností souvisejících s plněním předmětu činnosti organizace

Doplňková činnost:

- propagační a reklamní služby
- realitní činnost
- koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje – s výjimkou zboží uvedeného v příloze zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání ve znění pozdějších předpisů a zboží tímto zákonem vyloučeného

Statutární orgán: Mgr. Petr Štědroň, Ph.D. - ředitel

Umělecký šéf: Mgr. Dora Viceníková, Ph.D.

Kmenový režisér: Jan Mikulášek

Zaměstnanci: K 31. 12. 2014 činil průměrný počet přepočtených zaměstnanců **48,2** v hlavní činnosti a **1,0** v doplňkové činnosti.

2) ÚVODNÍ SLOVO ŘEDITELE

Dovolte na úvod Výroční zprávy DNz pár slov ředitele. Jsem přesvědčen, že rok 2014 byl pro Divadlo Na zábradlí velmi úspěšný, a to nejen z uměleckého, ale i z ekonomického hlediska. V kalendářním roce 2014 jsme na scéně DNz uvedli 6 premiér; u všech se jednalo o **první česká provedení**, což dokládá progresivní směřování naší scény. „**Boarding Home**“, první inscenace roku, je prací režiséra J. A. Pitínského se zapojením téměř celého hereckého souboru DNz, jedná se o dramaturgii románu kubánského spisovatele G. Rosalese. Inscenace ukazuje zrození hlubokého lidského citu a kvítek naděje uprostřed zdánlivě beznadějněho prostředí azylového domu, boj člověka o svá práva, je především ukázkou síly hereckého souboru v čele s Anežkou Kubátovou, Terezou Vilišovou a Pavlem Liškou. „Boarding Home“ ukázal nuance hereckého výrazu a kvalitu všech složek souboru.

Další premiérou Divadla Na zábradlí pak byl titul „**Šílenství**“ v režii Jiřího Havelky, mimořádné osobnosti současné české režie, režiséra, jehož rukopis se proměňuje téměř s každou prací (Havelka je rovněž velmi výrazným tvůrcem pohybového, dokumentárního či divadla pro děti), vždy však oslní precizním zvládnutím scénických akcí, imaginací a scénografickým řešením. „Šílenství“ je společnou prací Jiřího Havelky, dramaturgyně a um. šéfky Dory Viceníkové s kolektivním podílem hereckého ansámblu. Na půdorysu „filmu noir“ zpracovává v nečekaných zápletkách každodennost jednoho soukromého detektiva, vyžaduje soustředění diváka a odměňuje jej absurdními zvraty v ději, které se pohybují na hraně komedie a tragédie. Práce Jiřího Havelky předvedla sebevědomé a často netušené herecké polohy, imaginativní přístup a režiséra s výrazným podílem scénografa S. Sládečka.

V autorské inscenaci hudebního skladatele a libretisty M. O. Štědrone a režiséra J. Friče „**Velvet Havel**“ jsme se pustili do složitějšího úkolu – vytvořit nezátíženým pohledem divadelní představení na téma Václav Havel, jeho osobnosti, biografie, zachycení osudů Miloše Havla, Olgy Havlové a dalších osobností našich nejmladších dějin. Vznikla po všech stránkách vysoce ceněná inscenace s živě prováděnou hudbou a songy, která na základě pramenů a odborné literatury předkládá méně známé osudy Václava Havla – vznikla invenční, kritikou i diváky velmi ceněná práce, která získala řadu nominací na inscenaci roku.

Poslední premiérou divadelní sezony 2013/2015 byla červnová dramaturgická inscenace románu A. Camuse „**Cizinec**“ v režii Jana Mikuláška. Autorská inscenace kmenového režiséra DNz a dramaturgyně Dory Viceníkové přinesla vzhled do tématu a smyslu existence, mimořádně silný divácký zážitek a metaforicky bohaté, obrazivé divadlo ve scénografii Marka Cpina a zapojení především mužské části hereckého souboru. Drásavě silný příběh v divadelním zpracování oslovuje publikum napříč generacemi, kritika jej velebí v superlativech.

Po letních prázdninách následovala další premiéra autorského dua Mikulášek-Viceníková s názvem „**Požitkáři**“, bezprostředně po říjnovém prvním provedení se stala téměř kultovní událostí obrovského diváckého zájmu. „Požitkáři“ zpracovávají jedno z nejvýznamnějších témat filozofie, literatury i života vůbec, a to smrt, skon, zánik, loučení, umírání. I tato smutná témata skrývají v sobě velké divadlo, které lze vnímat odlehčeným, leckdy humorným způsobem – získali si kritiku i diváky nečekaným odkrýváním tématu, skvěle sehraným souborem (v čele s nově příchozími posilami Janou Plodkovou, Ditou Kaplanovou a Jakubem Žáčkem), a také výpravnou a bohatou scénografií Marka Cpina.

Předvánoční premiérou Divadla Na zábradlí byla práce talentované Anny Petrželkové – zpracování textů a dramaturgii spisovatele Daniila Charnse s názvem „**Báby**“. Charnsovým příběhům leckdy chybí klasická stavba, vyhrocená pointa i smysl, právě proto však strhávají nečekanými postřehy, černým humorem a absurditou. Převážně ženské herecké obsazení dalo vzniknout vysoce stylizované inscenaci v promyšlené scénografii E.

Jiříkovské, zachytilo grotesknost, absurditu, ale také smutek Charmsova pohledu na svět. „Báby“ se rovněž setkaly s mimořádnou přízní odborné kritiky, ale především publika – jsou dalším diváckým hitem Divadla Na zábradlí.

Mohu s radostí konstatovat, že tvorba Divadla Na zábradlí v uplynulém roce nachází mimořádnou rezonanci u diváků a kritiky. Divadlo Na zábradlí hostuje na významných tuzemských a především zahraničních festivalech, získává nominace na nejvyšší divadelní ocenění v řadě odvětví (od hereckých a režijních výkonů, přes ocenění původních textů až po práci scénografů). Detailněji se s vynikajícími výsledky (omluvte ješitnost) práce celého Divadla Na zábradlí seznámíte na následujících stranách.

Mgr. Petr Štědroň, Ph.D.
ředitel Divadla Na zábradlí

3) ORGANIZAČNÍ STRUKTURA k 31. 12. 2014

	ředitel - statutární zástupce		
	asistentka ředitele		
umělecký šéf	šéf produkce	ekonom	šéf UTPV
umělecký soubor	produkční	finanční účetní	technici
dramaturg	grafik	referent. PaM	krejčovna
režisér	správce IT	evidence majetku	maskérna
inspicienti	kontaktní úsek		zvukaři
nápověda	pokladní		osvětlovači
tajemnice	uvaděčky		rekvizitáři
<i>hosté – herci, tvůrčí týmy</i>	<i>dobrovolníci</i>		hospodář. správa

3a) SOUPIS ZAMĚSTNANCŮ A HOSTŮ k 31. 12. 2014

VEDENÍ, ADMINISTRATIVA, TECHNIKA			HERECKÝ SOUBOR		
Jméno:	úvazek	zařazení:	Jméno:	úvazek	
Čechová Marie	1,0	zvukařka	Čtvrtníček Petr	0,7	
Drlíková Lucie	1,0	produkční	Drabiščáková Natálie	1,0	
Fišerová Marie	0,5	asistentka ředitele	Hájek Jan	0,9	
Hejzlar Jan Hugo	1,0	osvětlovač	HAMPL Ladislav	1,0	
Jablonská Hana	1,0	finanční účetní	Jeništa Petr	1,0	
Jaroš Petr	0,5	správce IT	Kaplanová Dita	1,0	
Jungvirt Jan	1,0	mistr - osvětlovač	König Miloslav	1,0	
Jungvirtová Jana	1,0	nápověda	Kubátová Anežka	1,0	
Karasová Eva	1,0	garderoba	Lupták Ivan	1,0	
Klimovičová Tereza	1,0	rekvizitář	Majer Stanislav	1,0	
Kosová Zdeňka	1,0	krejčová	Noha Leoš	1,0	
Kroupová Zdenka	1,0	PaM	Ornest Jiří	0,7	
Kunstovná Barbora	0,5	vedoucí pokladny	Plodková Jana	0,5	
Lorencová Michaela	0,6	rekvizitář	Sidonová Magdaléna	1,0	
Lukáš Pavel	1,0	grafik, výtvarník	Spurná Marie	1,0	
Malaska Jan	1,0	šéf výroby	Vyorálek Jiří	1,0	
Mery Tomáš	1,3	Inspicient + HS	Žáček Jakub	0,5	
Měšťanová Martina	1,0	šéf produkce	ROZVÁZÁNÍ PRACOVNÍHO POMĚRU - 2014		
Mikulášek Jan	1,0	režisér			
Pajunková Petra	1,0	maskérka			
Pavelec Petr	1,0	mistr zvuku	Prokopič David	10.1.2014	osvětlovač
Poláková Alexandra	1,0	produkční	Stárková Lenka	28. 2. 2014	produkční
Pospíšil Tomáš	1,0	technik	Štulová Hana	11. 3. 2014	mateřská
Raindl Pavel	1,0	technik	Průdková Adéla	31. 7. 2014	mateřská
Stibr Miroslav	1,3	jevištní mistr + HS	Krausová Lucie	23. 10. 2014	mateřská
Svašková Eva	1,0	krejčová	Slámová Ivana	31. 7. 2014	dramaturg
Svozilová Lucie	1,0	tajemnice	Ferenzová Lucie	31. 7. 2014	dramaturg
Šlimarová Petra	1,0	garderoba	Beranová Kristina	31. 7. 2014	herečka
Šolcová Iva	1,0	ekonomka	Mejzlík Miloslav	31. 7. 2014	herec
Štědroň Petr, Mgr., Ph.D.	1,0	ředitel	Řehořová Natálie	31. 7. 2014	herečka
Švirková Lenka	0,4	garderoba	Drlíková Lucie	31. 12. 2014	produkční
Tomšovská Stanislava	0,7	inspicientka	DPP, DPČ - 2014		
Urban Jan	1,0	technik			
Viceníková Dora Mgr., Ph.D.	1,0	uměl. šéf, dramaturg			
Voříšek Ivan	1,0	technik	Dohody o pracovní činnosti (uvaděči, šatnáři, právník, uklízečky, pokladní)	23	
Žid Jakub	1,0	maskér	Dobrovolníci (roznos propagace aj)	6	

3b) SOUPIS HOSTUJÍCÍCH UMĚLCŮ VŠECH PROFESÍ

AKTUÁLNÍ HOSTÉ:		INSCENACE:
Bartoš Vojtěch	herec	Boarding Home
Beranová Kristina	herečka	Šedá 70., Višňový sad
Bučková Petra	herečka	Zlatá 60., Buržoazie
Černý Ondřej	herec, zpěvák	Divadlo Gočár
Dalecký Michal	herec	Kabaret Kafka
Fiedler Pavel	hudebník	Divadlo Gočár, Velvet Havel
Fišer Jaroslav	herec	Boarding Home
Kniha Jiří	herec	Europeana, Kabaret Kafka
Lepšík Jan	herec	Pískoviště
Liška Pavel	herec	Ubu se baví, Boarding Home
Marek Vladimír	herec	Kabaret Kafka
Mejzlík Miloslav	herec	Višňový sad
Mikulková Gabriela	herečka	Zlatá 60., V+W, Anna Karenina
Mikušek Jan	herec, zpěvák	Divadlo Gočár
Němcová Rebeka	herečka	Báby
Panzner Jiří	herec	Višňový sad
Pencová Štěpánka	herečka	Šílenství
Petrmichl Václav	herec	Ubu se baví, Višňový sad
Polášek Josef	herec	Ubu se baví, Zlatá 60.
Řehořová Natálie	herečka	Višňový sad
Součková Dáša	herečka	Boarding Home
Štědroň Miloš Orson	hudebník	Divadlo Gočár, Velvet Havel
Štrébl Jiří	herec	Divadlo Gočár
Švamberg Jan	hudebník	Divadlo Gočár, Velvet Havel
Třešňák Vlastimil	herec	Boarding Home
Vašák Václav	herec	Korespondence V+W
Vilišová Tereza	herečka	Anna Karenina

Tvůrčí týmy 2014 - LICENČNÍ SMLOUVY, DILIA, AURAPONT, FAKTURY

2014	Boarding Home	Šílenství	Velvet Havel	Cizinec	Požitkáři	Báby
režie	J. A. Pitínský	Jiří Havelka	Jan Frič			Anna Petrželková
překlad	Petr Zavadil			Miloslav Žilina		Martin Hnilo
scéna	Petr Hynek	Svatopluk Sládeček	David Černý	Marek Cpin	Marek Cpin	Eva Jiřiková
kostýmy	Tomáš Kypta	Markéta Oslzlá	Lucia Škandíková	Marek Cpin	Marek Cpin	Eva Jiřiková
hudba	Matěj Kroupa		Miloš Orson Štědroň			Jakub Kudláč
pohyb	Karel Basák					
foto	Vladimír KIVA Novotný	Vladimír KIVA Novotný	Vladimír KIVA Novotný	Vladimír KIVA Novotný	Vladimír KIVA Novotný	Vladimír KIVA Novotný

Umělecké výsledky 2014

SEZONA 2013/2014 „TRADICE V NOVÉM“ (leden až červen 2014)

Podtitul sezony 2013/2014 - Tradice v novém - se snažil postihnout vztah nového vedení divadla k tomuto úžasnému genu loci, které vytvářela plejáda významných osobností, a českému divadlu se zde po léta určoval směr. „Nové Zábradlí“ si vzalo za cíl naplnit tento prostor současným divadlem s palčivými tématy, strhujícími příběhy i otázkami, které doprovázejí naše každodenní přežívání.

„Změny, které jsme udělali, se samozřejmě nemohou líbit všem, ale jak už jsem odpovídala výše - domnívám se, že je nutné čas od času - i s vědomím tradice - pokusit se o něco nového.“ **Dora Viceníková**

„Chceme navazovat spíše na principy než na konkrétní tradici. Není důvod kopírovat, nejsme plagiátoři. Těmi principy jsou zájem o mnohdy nepřijemné téma, které rezonuje, inscenace, které zanechávají v divákovi stopu, kladou mu otázky a na něj nároky. Usilujeme o divadlo jako živé médium, což se dle mého názoru z českých kamenných divadel poněkud vytrácí.“ **Petr Štědroň**

SEZONA 2014/2015 „ZA NÁS!“ (září až prosinec 2014)

Podtitulem nové sezony 2014/2015 - Za nás! - vyjadřujeme naši prostou a zároveň tak složitou snahu uvádět na jevišti témata, kterými se nejrůznějšími způsoby vyjadřujeme k mnohdy palčivému stavu světa kolem nás a kterými chceme poukázat na obrodnou moc divadla, možnost sdělit naše přání a pohledy. *Mluvit za nás.*

DRAMATURGICKÝ PLÁN NA ROK 2014 OBSAHOVAL 6 TITULŮ.

Tři autorské texty - J. Havelka a kol.: **Šílenství**, Miloš. O. Štědroň: **Velvet Havel**, Jan Mikulášek a Dora Viceníková: **Požítkáři** a tři dramaturgické klasické tituly: Guillermo Rosales: **Boarding Home** (dramaturgické J. A. Pitínského), Albert Camus: **Cizinec** (dramaturgické D. Viceníkové a J. Mikulášek) a Daniil Charms **Báby** (dramaturgické D. Viceníkové a J. Mikulášek). Premiéry všech uvedených titulů se uskutečnily v plánovaných termínech.

4) PREMIÉRY INSCENACÍ 2014

DIVADLO NA ZÁBRADLÍ

21. února 2014

Počet repríz: 12

Guillermo Rosales

**BOARDING HOME -
maximálně hořký**

Román *Boarding Home* kubánského exilového spisovatele Guillermo Rosales je považován za kultovní, fascinující četbu. *Boarding Home* – „jeden z těch útulků na okraji, kam chodí lidé, kterým už v životě nezbývá žádná naděje. Většinou šílenci.“ – je azylovým domem, ve kterém do sebe narážejí ztracenci, vydědenci, lidé bez budoucnosti. Román líčí sestup na samý okraj lidské přirozenosti, kde nemají místo žádné city kromě ponížení, sveřepé nenávisti a tupé apatie, a kde každý náznak jasnozřivosti a soucitu je hrubě umlčen. Přesto se zde, na samém dně lidské společnosti, zrodí hluboký vztah. Je však otázkou, zda je tu láska čistým citem nebo halucinací z barbiturátů. Skutečnost a sen se zde prolínají, krutou realitu trumfuje ještě větší drsnost.

Hrají: Pavel Liška, Jiří Ornest, Marie Spurná, Zdena Hadrboľcová, Natália Drabiščáková, Magdaléna Sidonová, Anežka Kubátová n. Tereza Vilišová, Miloslav Mejzlík, Vlasta Třešňák, Leoš Noha, Petr Čtvrtníček, Ladislav Hampl, Ivan Lupták, Dáša Součková, Václav Petrmichl, Jaroslav Fišer, Barbora Kunstovná, Vojtěch Bartoš, Ivan Voříšek

Scénář a režie: J. A. Pítínský

Téměř celosouborová inscenace významného kubánského románu, která metaforicky připomíná neustálý boj člověka o svá práva. Důraz na herecké výkony a imaginativní rukopis režiséra vytvořil z inscenace velké plátno se silným emocionálním vkladem.

Ohlasy z médií:

„...**Blízký kontakt s divákem** dává proto jeho adaptaci románu *Boarding Home* v Divadle Na zábradlí správný říz, přesto se ale ani tentokrát neobešel (J. A. Pítínský) bez několika nepochopitelných pasáží, které narušují

jinak velmi pečlivě vystavěný tvar... Inscenace *Boarding Home*, maximálně hořký vyniká zejména díky hereckým výkonům. Pítínský vytvořil z chovanců ústavu homogenní masu, ve které je ale možné vyzorovat jisté individuální črty. Herci postavy interpretují groteskně, ale ne natolik, aby sklouzli k výsměchu nebo hysterické křeči. Spíš má každý svou malou „úchylku“, jeden opakující se, ale ne úplně výrazný motiv. Nejvíce okouzující je Marie Spurná coby panička, která je vždy dokonale upravená a do jídelny ústavu chodí s grácií jako na ples... Pavel Liška je hodně hloubavý, vnímavý, jeho reakce oscilují mezi absolutní pasivitou a záchvaty agrese. V jednu chvíli tiše pozoruje nelidské chování zřízenců, jindy jeho samotného zachvátí iracionální zuřivost... ovšem s technickou důsledností a naprostou typovou přesností.

Ivan Lupták přinesl větší závan originality. Jeho schizofrenické „dvojče“

Williama je trochu škodolibé, ale přece jen milující. ... Jistou něžnost do tohoto krutého a škodolibého světa přináší Francis v podání Anežky Kubátové. Má sebedestruktivní sklony, které vyvažuje až naivní upřímností a laskavostí. Herečka v postavě psychicky nemocné holky předvedla velký talent pro střídmost, ale zřetelnou charakterizaci, dokáže obsáhnout i protichůdné polohy, které nijak nekонтastují, ale tvoří komplexní a plně vybarvenou osobnost... Aktuálně.cz – magazín, 26. 2. 2014; Tatiana Brederová: Hořké klouzání po povrchu dna...

Anežka Kubátová (Francis) a Pavel Liška (William I.)

„... **Samotný román vypráví** o pádu člověka až na nejhlubší společenské dno a režisér Jan Antonín Pítínský dodává svým zpracováním tomuto pádu na rychlosti. Každá replika, gesto i ruchy ze zákulisí jsou natolik efektní,

až divákům v sále naskakuje husí kůže. ... Velice efektně působí terčet dvou Williamů a tety Clotildy hned v úvodu, při stěhování do Boarding Homu. Už v tuto chvíli může divák tušit, že si v následujících dvou hodinách rozhodně neodpočine. Inscenace vyžaduje plné soustředění. A to jak vzhledem k množství různých postav a spleitosti děje, tak i náročnosti jevištního zpracování. Scéna je sice velmi jednoduchá a účelná, vybavená v podstatě jen stoly a židlemi, ale neustále přítomné postavy vytváří na jevišti značný chaos. Ten dokonale vystihuje atmosféru léčeben a ústavů pro choromyslné... Za nejefektnější motiv v celém představení považují papírové krabice. Symbol stěhování, nových začátků, ale také konců, které se v inscenaci několikrát objeví. Když pak v jednu chvíli představuje jedna krabice celý byt, jde o skutečně kouzelný moment. **Divadelní magazín, 28. 2. 2014; Kateřina Valalik - Čermáková Hodnocení: 90 %**

DIVADLO NA ZÁBRADLÍ

18. dubna 2014

Počet repríz: 11

Jiří Havelka a kol.

ŠÍLENSTVÍ

Šílenství, vykloubenost, pomatenost aneb Co se děje v hlavě odepsaného detektiva, který se stále snaží najít první stopu zločinu. Detektivka s prvky žánru film noir, ve které nic není takové, jaké se na první pohled zdá. Hotelové haly, noční kluby, opuštěné noční ulice, zakouřené bary, tím vším se plouží už trochu opotřebovaný detektiv, který tuší, že za vším se schovává znamení a skrytý význam. Hraní si s prvky detektivek drsné školy a filmu noir představíme v režii Jiřího Havelky, jednoho z velkých talentů současného českého divadla. Ve svých autorských hrách vždy zkoumá možnosti divadelního časoprostoru, tvorby divadelní iluze a zdůrazňuje jedinečnost divadla jako nástroje přímé komunikace. Hledá novou roli pro divadlo ve věku virtuálních médií a nalézá ji především v síle imaginace, respektive v nárocích na divákovu tvůrčí schopnost obrazotvornosti. Jeho inscenace často leží na pomezí činoherního a alternativního, až pohybového či výtvarného divadla. Svou divadelní práci od začátku zaměřuje na kolektivní improvizaci jako metodu tvorby originálních autorských inscenací. Součástí týmu této kolektivní inscenace je přední český architekt, autor scény Svatopluk Sládeček, autorkou kostýmů je Markéta Oslzlá.

Hrají: Magdaléna Sidonová, Leoš Noha, Petr Čtvrtníček, Jiří Vyorálek, Ladislav Hampl, Ivan Lupták, Štěpánka Pencová a francouzský buldoček Ema

Režie: Jiří Havelka

Jiří Havelka, jeden z největších talentů současné české režie, chápe divadlo jako laboratoř, ve které se zpracovávají témata vědecká i literární, potkává se divadelní improvizace i přísný řád. Šílenství představuje divadelní zpracování filmového žánru – film noir s vynikajícími hereckými výkony, které jsou o to náročnější, že jsou omezena na gesta, výraz a mimiku. Absence slov je nahrazena hudebním aranžmá, hrou světla a stínu a invenční scénografií ve zpracování jednoho

z nejvýraznějších architektů mladé generace Svatopluka Sládečka.

Ohlasy z médií:

„**Černá díra, Indián v ohrožení, Korekce...** kdo sleduje tuto linii tvorby Jiřího Havelky delší dobu, nijak ho nezaskočí ani Šílenství. Základní situací je tentokrát detektivková tajuplnost, ve které se v prostředí podivného hotýlku opakují variace tajemných, hrůzyplných a groteskně vykloubených filmových klišé. Chvilí je to zábavné, po chvíli se základní princip okouká a navzdory řadě drobných žertíků převládne poněkud rutinovaná a předvídatelná jednotvárnost. A to i navzdory tomu, že se hraje většinou přesně a s citem pro atmosféru. Havelka zkrátka znovu dokázal, že je šikovný režisér, který na úrovni jednotlivých situací dokáže být vynalézavý a zábavný, činí mu ale problémy proměnit svoji zálibu ve variacích v cosi podstatnějšího...“ **NaDivadlo, 19. 4. 2014; Vladimír Mikulka**

"**Havelka vždycky** ve svých autorských hrách zkoumá možnosti divadelního časoprostoru, tvorby divadelní iluze a zdůrazňuje jedinečnost divadla jako nástroje přímé komunikace," uvedla Viceníková. Hledá roli divadla ve věku virtuálních médií a nalézá ji především v síle imaginace. Havelkovy projekty často leží na pomezí činoherního a alternativního, až pohybového či výtvarného divadla. Svou divadelní práci od začátku zaměřuje na kolektivní improvizaci...“ **ČTK, Lidovky.cz, 19. 4. 2014**

„...**Konzervativnější divák jistě ocení,** že se tvůrcům podařilo nesklouznout k trapnosti, k čemuž by v takovéto inscenaci mohlo snadno dojít, neboť je těžké vyjadřovat se pouze gesty. V tomto směru se rozhodli jít spíše cestou náznaků a suchého humoru. Ale kdy jindy si „zablbnout“ a zapřehánět než v Šílenství? Obecenstvo dostane to, na co je v Divadle Na Zábradlí zvyklé. Černý humor, sebevědomé herecké výkony, silné téma, to jsou devízy tohoto souboru...“

Generace21, 4. 5. 2014; Jana Šajtrová: Na zábradlí jsou otevřeni všemu, i šílenství.

DIVADLO NA ZÁBRADLÍ

2. května 2014

Počet repríz: 22 (z toho 8 na zájezdech)

Miloš Orson Štědroň

VELVET HAVEL

„To by byl biják! Jen ho natočit!“

Petr Jeništa (Miloš Havel) a Miloslav König (Václav Havel)

Velvet Havel je autorský hudebně-divadelní projekt Miloše Orsona Štědroňe, který po svých předchozích oceňovaných divadelních projektech věnujících se významným českým osobnostem (Ivan Blatný, Jaroslav Hašek, Antonín Dvořák, Josef Gočár, Johann Gregor Mendel) logicky dospěl k postavě Václava Havla. Orson Štědroň se nechává volně inspirovat Havlovým životem i tvorbou a s humorem a sobě vlastní zkratkou pojednává o něm, jeho okolí i o nás samotných. Forma představení vycházející z hudby dává šanci uchopit toto nelehké a ožehavé téma jedné z největších českých osobností (a již za života legendy) s nadhledem a s vysokou mírou originality. Autor vychází z řady autentických dobových materiálů a nejnovější faktografické literatury.

Hrají a zpívají: Petr Jeništa, Miloslav König, Marie Spurná, Anežka Kubátová, Natálie Drabiščíková
Klavír: Miloš Orson Štědroň, saxofon, klarinet: Pavel Fiedler, bicí: Jan Švamberg
Režie: Jan Frič

Dnes již kultovní inscenace, která invenčním, klišé nezatíženým pohledem zpracovává téma i osobnost Václava Havla. Libreto a hudba Miloše Štědroňe představují doposud tvůrčí vrchol tohoto nadějného tvůrce, a herecké výkony spolu s režii Jana Friče vytvořily jedno z mimořádných představení, které sklízí mohutné ovace u diváků a ocenění u kritiky (řada nominací na inscenaci roku).

Ohlasy z médií:

Marie Spurná (Olga Havlová)

Počínání tvůrců je v každém případě láskyplné a je znát, že Havla považují za jedinečnou osobnost, v jejich ironii není zlý výsměch, ale empatie. Skládají Havlův život jako zábavné drama plné neskutečných zlomů a paradoxů a především jej ukazují jako smrtelníka, člověka z masa a kostí, k němuž cítí respekt, ale kterého není nutné s falešným patosem klást na piedestal. Ostatně Havlovi bylo něco takového vždy cizí a nepochybně by se svým ironickým portrétem dobře bavil i by k němu možná leccos vtipného přidal.

Lidové noviny, 6. 5. 2014; Jana Machalická: Na zábradlí Havla nešetří

„Hra je výjimečná i tím, že absurdním uchopením postavy neurazí ani jednu stranu. Zatímco jedni nad narážkami na Havlovu nepraktičnost pobaveně tleskají a vzpomínají, druzí se tetelí blahem a lížou si rány způsobené intenzivní trýznou. „To by byl biják, jen ho natočit“ mlasknou si nejspíš v závěru s Milošem Havlem všichni. Snímání z podstavců je naše oblíbená činnost a na Zábradlí to jde sametově.“ MFDnes, 6. 5. 2014; **Tomáš Ščástka: Na Zábradlí snáli Havlovi svatozář. Sám by si to tak asi napsal.**

„...Výborně zde funguje i hudební stránka představení, u níž bych si dokonce troufla tvrdit, že je nejlepším Štědroňovým počinem, tohoto druhu. Takřka tradičně v Divadle Na zábradlí září herci, a to zejména ženy – Marie Spurná jako Olga Havlová a Natálie Drabiščíková, která v groteskním kostýmu stromu plní funkci jakéhosi univerzálního interpreta pro množství vedlejších rolí... Jako kvalitní kabaret nelze Fričovu a Štědroňovu inscenaci než doporučit. Na to, aby byla plnohodnotným příspěvkem do diskuze o reflexi Havlovy osobnosti, by ovšem potřebovala jaksi víc myšlenky...“ Nový prostor 23. 5. 2014, **Marta Harasimowicz: Havel k smíchu a poslechu**

„Nad pravdou o Havlovi zvítězila na Zábradlí láska k němu... Z Havlova disidentství i prezidentství je v inscenaci oškrabána politika asi jako štětiny ze spařeného vepře - takže pár jich zbude pouze na ocásku. A Václav Havel je stylizován do role zpívající pop star elvisovského ražení. V krátkých obrazech zdůrazňuje inscenace spíš transparentní "lidské" momenty Havlova života, jichž se musí chytat každý z diváků, který za státníkovy éry sledoval média. Už jen úvodní Havlovo zmrtvýchvstání způsobené neodolatelnou chutí na cigaretu předurčuje parodickou linii inscenace.“ Hospodářské noviny, 7. 5. 2014; **Ivan Hartman: Sametový**

„Já osobně jsem byl nadšen z autorského projektu režiséra Jana Friče a hudebníka Miloše Orsona Štědroňe Velvet Havel v podání Divadla Na zábradlí, který považuji za jednu z nejlepších tuzemských inscenací posledních let...“ Petr Nerušil, ředitel festivalu Flora Olomouc 2014.

Anežka Kubátová (Múza)

Miloslav König (Václav Havel), Anežka Kubátová (Múza)

Petr Jeništa (Miloš Havel)

DIVADLO NA ZÁBRADLÍ

13. června 2014

Počet repríz: 9

Albert Camus, Jan Mikulášek, Dora Viceníková:

CIZINEC ANEB ČLOVĚK JE TAK JAKO TAK VŽDYCKY TROCHU VINEN

Román Alberta Camuse Cizinec z roku 1942 bývá považován za klíčové dílo literárního existencialismu. Protagonista Meursault, náhodný vrah, je odsouzen k smrti, protože nechce přijmout roli ve společenských stereotypch. Meursault bez jediného náznaku hrdinského chování souhlasí s tím, že zemře pro pravdu, aniž by ji těm druhým vnucoval. Skutečnost kolem sebe přijímá,

ale nehodnotí, je ve světě cizincem, neúčastným divákem. Jde o protest jedince, který dospívá k přesvědčení o absurditě svého vlastního života. Hlavního hrdinu příběhu ztvárňuje na scéně pět herců. Albert Camus se vydáním Cizince stal duchovním otcem celé jedné poválečné generace.

Hrají: Marie Spurná, Anežka Kubátová, Jiří Vyorálek, Stanislav Majer, Jan Hájek, Miloslav König, Ivan Lupták

Režie: Jan Mikulášek

Adaptace zásadního románu 20. století přináší autorský vhled do tématu smyslu existence. Obrazivá režie Jana Mikuláška převádí krásnou literaturu v metaforicky bohaté divadlo a herecké výkony – především mužských protagonistů – patří k nejsilnějším zážitkům. Mimořádně silný příběh v divadelním zpracování oslovuje publikum napříč generacemi.

Ohlasy z médií:

„... **Autoři dramatisace z monologického textu vytěžili maximum.** Do Meursaultovy kůže oblékli hned pět herců a tato na první pohled nesourodá skupina se s úkolem vykreslit jakoby neexistující lidský charakter vypořádala více než na úrovni...

Tíživé vyznění celého kus u autoři inscenace záměrně vylehčují videozáznamy ze zákulisí, němou Marii (Anežka Kubátová), která při všech výstupech mlčí: jediné, na co myslí, jsou vdavky a vrcholným výstupem je postávání se zrcátkovou koulí či vdechnutí dvou chlebiček přímo na scéně... Ani tyto prvky však přes poněkud prvoplánovou vtipnost nijak neshazují Cizince jako celek, jenž drží pohromadě snad až příliš – přesně tak, jak je tomu v Camusově předloze. Hra po zběsilé horečce doznívá pomalu – stejně jako píseň Psích vojáků I'm lucky, jež ukřižovaného Meursaulta doprovází do zapomnění.“

Kulturissimo.cz , 16. 6. 2014 - Kateřina Svátková: Cizinec Na zábradlí: celek, jenž drží pohromadě snad až příliš.

Hodnocení 90%.

„...**Je až neuvěřitelné, kolik odlišných obrazů se Mikuláškovi podařilo vměstnat** do nějakých osmdesáti minut! Světelný hledáček střelné zbraně na košili, který oběť bezděčně odhání jako obtěžující hmyz. Návštěva

Marie u uvězněného Mersaulta (tentokrát Honza Hájek). Protože nejsou sezdáni, smí jej navštívit pouze jedinkrát – přitom se mluví jen o banalitách a oba se cpou chlebičky. „Kamenování“ obviněného Mersaulta (Ivan Lupták) hrstmi moučně jemného bílého písku. Poprava, zablesknutí v temnotě a triumfálně břeskne tóny francouzské hymny.

K vrcholům inscenace patří Mersaultovy reakce na pitvorné vemlouvání vyšetřujícího soudce nebo na nabídky vězeňského kaplana, kdy Mersault dává jednoznačný průchod svým záporným emocím při konfrontaci s vlezle vlídným církevnicky pokryteckým „chápáním“ jeho situace, a především tváří v tvář Bohu ve státní službě, dá-li se to tak říci, sankcionujícím navyklosti obce, podle nichž obviněný z vraždy půjde na popravu proto, že neplakal na pohřbu matce. Mersaultovy emoce jsou silné a podložené, takže ve chvíli, kdy jsou přímo vykřičeny, nepůsobí hystericky. (...) **Divadelní novinyč.13/2014 - Josef Mlejnek: Mikuláškova spektrální analýza Cizince**

DIYADLO NA ZÁBRADLÍ

24. října 2014

Počet repríz: 7

Jan Mikulášek, Dora Viceníková

POŽITKÁŘI

Po několika úspěšných titulech autorského týmu Mikulášek-Viceníková jsme uvedli inscenaci na jedno z nejvýznamnějších témat filozofie, literatury i života vůbec, a to smrt,

skon, zánik, loučení, umírání. I tato smutná témata skrývají v sobě velké divadlo, které lze vnímat odlehčeným, leckdy humorným způsobem. Smrt, která byla v dřívějších dobách nezbytnou připomínkou pomíjivosti života, je v dnešní, k úspěchu a věčnému mládí hnané době eliminována a vytěšňována. Pokud se ale o některých tématech nemluví, neznamená to, že přestanou existovat či vrhat na nás stín.

V Požitkářích se publiku poprvé představili noví členové uměleckého souboru DNz Jana Plodková, Dita Kaplanová a Jakub Žáček (viz foto níže).

Hrají: Jana Plodková, Dita Kaplanová, Jakub Žáček, Magdaléna Sidonová, Anežka Kubátová, Leoš Noha, Honza Hájek, Miloslav König a Petr Jeništa

Režie: Jan Mikulášek

Inscenace, která se okamžitě po premiéře stala diváckým hitem, zpracovává téma posledních věcí člověka ovšem s mimořádným humorným vkladem. Jedno z největších nejen divadelních témat uchopili tvůrci pomocí gagů, komických situací i citací na závažné téma.

Ohlasy z médií:

„...V každém případě je pozoruhodné, jak jsou všichni sehraní a jak výborně na sebe slyší, tím spíš, že jde o herce, z nichž část spolu hrála jen jednu sezonu, a pro tři jde dokonce o první premiéru v novém angažmá... Ale možná, že vlastním tématem je právě to, co irituje – ono záměrně přepjaté bagatelizování smrti, její groteskní i prvoplánové zlehčování, chaotický přístup k ní a především stále více se prosazující strach z toho, co bude bezprostředně před ní, v jakém hrůzném stavu a kde se jí dočkáme. Jana Machalická, LN 27. 10. 2014

„...Až perfekcionista dokonalá rudá scéna Marka Cpina budí zdání prostoru, který je mnohem vzdušnější, hlubší a širší než jaký nabízí jeviště ve skutečnosti. Na zábradlí se tentokrát vejde salon s piánem, kouskem nábytku a dvěma mohutnými křesly, a ještě chodba prvního patra s umyvadlem a toaletami. Místnosti výtvarník zvětšuje a provzdušní prosklenou stěnou, zrcadly, a stropem, z něhož jakoby proudilo denní světlo. Těžko lze určit, kde přesně to vlastně jsme. Scénografovi (současně také autorovi kostýmů) se podařilo vytvořit luxusně honosný a přitom příjemný interiér. Nikde se neříká, že bychom byli v hotelu, v penzionu, v něčí vile a přesto si na to místo snadno zvykneme, snadno se v něm „zabydlíme“. Vyzařuje z něj blahobyt a pohodlí, i když jsme možná na místě, které je předpokojem do „života někde jinde“. Nina Tiliu, Aktuálně. Cz – magazín, 5. 11. 2014

„... Velmi příjemné představení, nefalšovaně zábavné, výtvarně působivé a herecky solidní. Nelze se však vyhnout určitému pochybnostem, především s ohledem na to, jaké to vlastně celé mělo jádro. Série absurdních výstupů, podivných dialogů, groteska, a pod tím vším stále přítomný motiv smrti. Mikulášek s Viceníkovou a

Cpinem tohle umí jako málokdo - ale asi jsem nebyl sám, komu chybělo, že se to vlastně celé nikam nedobralo (a nejspíš ani dobrat nechtělo), že zůstalo jen u groteskně absurdních výstupů. **Vladimír Mikulka, nadivadlo.cz, 25. 10. 2014**

(z diskuse k Mikulkově recenzi): „**Pokud lze o představení o smrti říci, že je krásné, tak o Požitkářích to platí zcela.** Energické, výrazně červeně zbarvení scény, herecké výkony, které díky improvizacím při tvorbě představení hodně čerpají z vlastního vnímání samotných postav, to dodává představení již při premiéře lehkost a hereckou jistotu. Samotné téma smrti, o kterém se v Čechách v podstatě nemluví, je více než odlehčené v podobě černého, ironického humoru, který ale nutí i k zamyšlení. Neuvěřitelně jsem se bavila, zároveň mě mrazilo a někdy jsem se i zasnila, a to jsem ve hře s tématem smrti nečekala, nebo v případě Mikuláška asi spíš ano:) A za to děkuji. Ještě jednou - krásné představení na téma smrti. A to, že představení nemá, jak třeba v případě Buržoazie jasné sdělení na konci celé hry, je vlastně dobře, protože divadlo má nastavovat zrcadlo, má podněcovat otázky a to Požitkáři pro mě splňují. Odpovědi si musí každý divák poskytnout sám“. **Azeret, 25. 10. 2014**

„**Požitkáři jsou další apartní inscenace** z dílny Mikulášek-Cpin-Viceníková. Což přitom není míněno jednoznačně pejorativně. Ona apartnost je totiž stylová. Scéna je dokonalá, výrazná a elegantní. Stejně tak kostýmy. I herectví: také prakticky bezchybné, také výrazné (stylizované – chcete-li) a elegantní i v ošklivosti. A té – alespoň bráno předpokládanou většinou optikou – je tu požehnaně. Smrt není hezká. Umírání není hezké. A hezky se k sobě nechovají ani lidé. Ani když stojí před branou smrti. Nebo už za ní? V té apartnosti je styl. Styl zmíněné trojice. Styl jistě nezaměnitelný a jedinečný. Dovedený téměř (dva konce?) k dokonalosti. Pro někoho budou Požitkáři ukázkou vyzrálého stylu. Pro jiného jen stylovým cvičením. Osobně mi více konvenuje, když je pod oním stylovým povrchem více skryto. Když mezi – s odpuštěním – formou a obsahem vzniká větší napětí“. **Jakub Škorpil, nadivadlo.cz, 26. 11. 2014**

„... **Sošná Jana Plodková s dokonalým účesem a nečitelným výrazem**, dětsky křehká i krutá Anežka Kubátová, ... Dita Kaplanová jako úhledná panička... Přepjatý mladík Miloslava Königa, který má stále na krajíčku hysterický výbuch... Depresivní, těžkopádný buran Leoše Nohy, klátící se v rytmu své morbidní písně o zmaru všech věcí, nebo Požitkář Jana Hájka... Mikuláškovou inscenací publikum proplouvá s lehkostí. Zažívá cosi jako estetickou slast. Nejen z do detailu propracovaných kostýmů, ale také s přesných hereckých výkonů a překvapivě řešených situací a gagů, v nichž se mísí vysoká artistnost s banalitou a groteskností...“ **Marie Reslová, HN, 4. 11. 2014**

DIVADLO NA ZÁBRADLÍ

12. prosince 2014

Počet repríz: 4

Daniil Charms

BÁBY

Dramatizace textů Daniila Charmse, spisovatele, který věděl, že čelit realitě lze pouze smíchem – překvapivým, nemístným i šíleným. Jen tehdy se totiž vymaníme z všepolykající šedi a stádnosti, jen smíchem můžeme čelit skutečnosti. Příběhy, kterým leckdy chybí klasická stavba, vyhrčená pointa i smysl, však strhávají nečekanými postřehy, černým humorem a absurditou. Život - ne jako skládanka, ale skrumáž neposedných, zdivočelých momentů, které zběsile bojují oproti pochopení a logice.

Hrají: Marie Spurná, Magdaléna Sidonová, Natália Drabiščáková, Dita Kaplanová, Anežka Kubátová, Petr Jeništa, Miloslav König

Režie: Anna Petrželková

Tvorba Daniila Charmse patří k zásadním literárním počínům, a ve zpracování režisérky Anny Petrželkové vznikla inscenace s mimořádným citem pro humor i sentiment,

závažné sdělení i absurditu. Herecké výkony vytvářejí ze sledu příběhů mimořádný zážitek naplněný vtipem i dojetím.

Ohlasy z médií:

„... **Dalším plusem je to**, že svět, ve kterém je hrůza žít, všechny ty dobře bavící se diváky postupně zavalí a přidusí, aniž by takový záměr inscenátoři dávali nějak okatě najevo. Právě naopak, vlastně se až do konce tváří téměř nevinně, ne-li přímo kamarádsky. A že největší hrůza nakonec přijde skrze roztomilé děvčátko, kterému se předtím všichni tak dojatě smáli, to je už jen takový bonus. Velmi povedený kousek, jakkoli lze jeho zařazení do adventní nálady považovat za krutý žertík v duchu poněkud charmsovském. **Nadivadlo.cz, 13. 12. 2014**
Vladimír Mikulka: Báby

„...**Druhá pražská inscenace Anny Petrželkové potvrzuje talent** dcery jednoho z nejlepších českých režisérů - Jana Antonína Pitínského. Petrželková si zatím podmaňuje menší pódia než její otec, a je potřeba říct, že po svém, carollovskou obrazotvornost ale mají oba společnou. Právě díky tomu byla tato mladá, silně vizuálně založená režisérka ideální pro inscenaci Charmsova zdramatizovaného absurdního textu. Vyrobila z něj totiž ďábelský cirkus plný avantgardních metafor. **Literárky.cz, 15. 12. 2014 – Kateřina Nechvilová: Báby – absurdní drama is not dead**

„... **Skvělá práce s texty a režii**, navíc s výbornými výkony všech herců, dramatická hra světél. Za zmínku určitě stojí i menší role dětské představitelky (jak já říkám ‚miniaturní báby‘) Rebecky Němcové, která svou roztomilostí vnášela do hry další rozměry. Diváci se bavili, pro Charmse našli pochopení a tak nezbyvá než dílo zahrát dalším (náročným) divákům. **Kultura21.cz, 16. 12. 2014 – Kamila Petrašová: Báby – tak trochu jiné divadlo**

“... **Stěžejním prvkem scénografie** je pět malých komůrek, vyřezaných do stěny zadního horizontu. Jsou velice stísněné a vychýlené z vodorovné osy, přímo ideální pro vykreslení groteskního ale přitom tísnivého Charmsova světa. Inscenátorům zároveň umožňují dělat rychlé střihy mezi jednotlivými mikros scénami, a zvýšit tak tempo inscenace. Groteskně nadsazené je i pojetí postav. **Kulturisimo.cz, 16. 12. 2014 - Vojtěch Poláček: Báby**
Divadla Na zábradlí – Mechanický orloj podle Charmse - 75%

„... **Bohatě vycpané kostýmy** z hereček tvoří vskutku prototypy tělnatých hospodyněk, které jsou už dávno za zenitem. Obzvláště vtipný je tento kostým na páté z bab – malé holčičce Rebece. Možná by se nápad obléct dítě

do kostýmu obtloustlé a prsaté báby mohl zdát laciný, ale není tomu tak. Dokazuje smysl inscenačního týmu pro citlivé propojení obludnosti a laskavého humoru, o šprýmování na účet těch nejvážnějších věcí a o vážnosti, se kterou pojednávají o těch největších pitomostech...“ **Aktuálně.cz, 17. 12. 2014 - Tatiana Brederová: Báby jsou tragédie k popukání. A to je vlastně vše.**

„... Báby jsou vysoce stylizovanou inscenací, která se hemží skvělými nápady od plíživých se uch počínaje po chechtající se hračku konče. Není to ovšem jen směsice vizuálně a herecky zajímavých obrazů. Její poukazování na zahořklost a uzamčenost v absurdním světě řadí Báby mezi inscenace, které pobaví a zároveň přimějí k úvahám.“ **Topzine.cz, 26. 12. 2014 - Lucie Hrochová: Báby Na zábradlí excelují. Zpracováním i hereckými výkony.**

DRAMATURGICKÝ VÝHLED NA ROK 2015

Boris Pasternak: **DOKTOR ŽIVAGO**

Premiéra 27. února 2015

Dramatizace románu, který se stal legendou. Doktor Živago, vynesl svému autorovi Borisi Pasternakovi Nobelovu cenu za literaturu a zároveň takový odpor sovětského režimu, že tvůrce toto ocenění raději odmítl. O příběhu ženatého lékaře, který hledá své místo mezi dvěma ženami a zároveň své místo v revoluci, autor prohlásil: „Doktor Živago mi je dražší, než fyzický život.“

Viktor Bodó, Júlia Róbert : **ANAMNÉZA**

Premiéra 24. dubna 2015

Současná maďarská hra zasazená do prostředí nemocnice jako metafora o životě, smrti a morálce dnešní společnosti. Příběh muže, který má identifikovat svoji údajně zesnulou matku, se mění v dobrodružnou cestu nemocnicí plnou nástrah a zamítavých reakcí. Naše každodenní zkušenost se zdravotnickým systémem se prolíná s kafkovským světem plným zákazů a pseudoprávidel, v němž se hodnota člověka rovná nule. Hranice mezi realitou a groteskou se stírá, stejně jako mezi skutečností a metaforou, tragédií a fraškou, skutečností a divadlem. Vtipný a zároveň obnažující pohled do chodu nemocnice, ve kterém je vše mírně vychýlené, nepřátelské, až likvidační vůči člověku.

Jan Mikulášek, Dora Viceníková: **ČTVRTÁ STĚNA**

Premiéra 20. listopadu 2015

Původní inscenace tvůrčího týmu Mikulášek – Viceníková na téma hereckého života, hraní, předstírání, markýrování. Divadlo jako téma samo o sobě. Kolik osobností herci pojmu, a jak to odskáčou? Je herectví opravdu vysněným povoláním? Má režisér vždycky pravdu? Co všechno se na jevišti nesmí? To a mnohé jiné ze zákulisí divadelního světa.

5) REPRIZOVANÉ TITULY – současný repertoár

A.P. Čechov: **VIŠŇOVÝ SAD**

Premiéra 1. 5. 2013

Režie Jan Frič

V roce 2014 - 12 repríz (z toho 1 zájezd)

Celkem 29 repríz

Višňový sad je jednou z posledních her ruského klasika, která zde ještě nebyla uvedena. Po Třech sestřích z roku 1987 (režie Boris Sčedrin), Ivanovovi (1994), Rackovi (1997) a Strýčku Váňovi (1999) v

režii Petra Lébla a Pokorného Platonovovi (2005).

Zatím zůstává na repertoáru, ale vzhledem k velkému počtu hostujících herců je horkým kandidátem na derniéru v roce 2015.

Michał Walczak: **PÍSKOVIŠTĚ**

Premiéra 12. dubna 2007

Režie Jiří Pokorný

V roce 2014 - 3 reprízy

Celkem 86 repríz

Mnoho dramát se snaží mluvit o nejjednodušších lidských věcech pomocí zvláštní, umělé, nad míru vážné formy. Mnoho situací, které se jeví jako dospělé, je ve skutečnosti infantilních. Michał Walczak pochopil, že pokud přeneseme příběh muže a ženy na pískoviště, umožní mu sdělit něco víc a opravdověji.

Pískoviště je nejdéle uváděnou inscenací současného repertoáru. „Malé“ představení na Eliadově knihovně směřuje v roce 2015 ke své derniéře, a to z několika důvodů. Oba aktéři jsou hosté, zájem diváků klesá, frekvence uvádění je proto minimální. Kapacitu EK navíc plně vytížily inscenace divadla Masopust.

Jiří Havelka a kol.: **UBU SE BAVÍ**

Premiéra 22. února 2010

Režie Jiří Havelka

V roce 2014 - 11 repríz

Celkem 86 repríz

Neobvyklou scénografií dotvářejí příběhy několika pasažérů letu „kdovíkam“, jejichž osudy se náhodně setkaly na palubě jednoho letadla. Vysoko ve vzduchu, závislí na laskavě direktivní péči letušek a

boдрého kapitána, s různými cíli a charaktery, podléhají nenápadné manipulaci až k úplné ztrátě soudnosti.

Inszenace vzbudila velký zájem diváků i médií a je stále jedním z nejnavštěvovanějších představení DNz.

J. Voskovec – J. Werich: **KORESPONDENCE V+ W**

Premiéra 16. září 2013

Režie Jan Mikulášek

V roce 2014 – 34 repríz (z toho 6 na zájezdech)

Celkem 43 repríz

Silná výpověď o životě dvou zcela mimořádných lidí v nelehké době. Jejich vzájemné dopisy jsou nejen strhující svědectví originality a umělecké zralosti dvou výjimečných osobností, ale odhalují i jejich

osudy ve světě plném železných opon a studených válek.

Jedna z divácky nejoblíbenějších, kritiky nejvíce oceňovanou a na hostování nejčastěji zvanou inscenací DNz. Je uváděna také jako dopolední představení pro střední školy.

Pavel Juráček: ZLATÁ ŠEDESÁTÁ ANEB DENÍK PAVLA J.

Premiéra 20. září 2013

Režie Jan Mikulášek

V roce 2014 - 20 repríz (z toho 7 na zájezdech)

Celkem 25 repríz

Anglické titulky

Dramatizace knihy - deníku Pavla Juráčka - režiséra, scénografa,

chartisty a klíčové osobnosti českého filmu 60. let zachycuje vzestup a pád talentovaného umělce v konfliktu s dobovými okolnostmi i vlastní bohémskou povahou. Juráčkův otevřený dokument o výšinách i běsech umělecké tvorby je dílo svrchované literární úrovně a hypnotické působivosti umocněné vynikajícími hereckými výkony.

Trvalý divácký zájem a stabilně vysoká umělecké úroveň textu i provedení. Inscenace obdržela Cenu Alfreda Radoka 2013. Je úspěšně uváděna také jako dopolední představení pro střední školy, neboť podává svědectví o době a postavení umělce.

Patrik Ouředník: EUROPEANA

Premiéra 28. září 2013

Režie Jan Mikulášek

V roce 2014 - 19 repríz (z toho 7 na zájezdech)

Celkem 26 repríz

Anglické a německé titulky

Evropské dějiny 20. století líčené s humorem a šízravou ironií. Je to strhující komentář k uplynulému století, ve kterém banality i klíčové momenty dostávají stejný prostor a výsledkem je nový pohled na naši minulost. Skrze humor, ironii, mystifikaci i přesná fakta vyvstává bizarní svědectví o světě dvacátého století.

Inscenace úspěšně reprezentovala současné české divadlo na několika zahraničních festivalech. Představení disponuje titulky ve dvou světových jazycích, má šanci na další zahraniční hostování i předpoklad zájmu cizojazyčných návštěvníků Prahy.

Jan Mikulášek, Dora Viceníková: BURŽOAZIE

Premiéra 4. října 2013

Režie Jan Mikulášek

V roce 2014 - 12 repríz (z toho 3 na zájezdech)

Celkem 18 repríz

Anglické titulky

Skrumáž motivů a témat prostoupených potřebou svobody, nesmiřitelností vůči pokrytectví a společenským konvencím, plná zaujetí pro iracionalitu, náhodu a fenomény přesahující běžnou lidskou zkušenost. Na těchto principech Buňuelova filmu zde pracuje i režisér Jan Mikulášek.

Inscenace zůstává na repertoáru z důvodu závažnosti tématu a neklesající umělecké úrovně i diváckého zájmu.

L. N. Tolstoj, Armin Petras: ANNA KARENINA

Premiéra 14. října 2013

Režie Jan Mikulášek

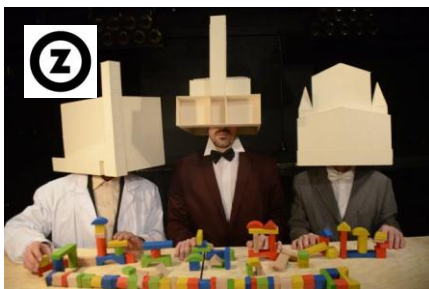
V roce 2014 - 14 repríz (z toho 2 na zájezdech)

Celkem 20 repríz

Hra A. Petrasy podle slavné Tolstého předlohy o síle nesmírné vášně schopné prorazit hranice společenské konvence.

Inscenace je vhodná jako živá ilustrace výuky středoškolské literatury,

uvádíme ji pro studenty v dopoledních představeních a těší se stále i značnému zájmu dospělého publika.

Miloš Orson Štědroň: DIVADLO GOČÁR

Premiéra 18. října 2013

Režie Jan Nebeský

V roce 2014 - 7 repríz

Celkem 10 repríz

Hudebně-dramatická koláž nabízí seznámení s autentickými citáty architektů Gočára, Janáka a Plečníka, pojmenovává s humorem

a v divadelní zkratce fenomén tvorby a ješitnosti.

Inscenace zůstává na repertoáru s nižší frekvencí uvádění z důvodu časového vytížení hostujících hudebníků a herců. Cena A. Radoka 2012 za nejlepší hudbu.

KABARET KAFKA (na motivy Franze Kafky)

Premiéra 25. října 2013

Režie Daniel Špínar

V roce 2014 - 6 repríz

Celkem 9 repríz

Německé titulky

Pouhý zlomek rozsáhlého Kafkova díla směl být vydán za jeho života.

Psaní bylo pro něho spásou i zatracením, službou ďáblu, posilou i

trýzní, štěstím i zoufalstvím. Před smrtí pak mnoho rukopisů spálil nebo přikázal zničit. Posmrtné vydání jeho díla vycházelo zásluhou jeho přítele Maxu Brodovi.

Inscenace Kabaret Kafka zpracovává jedno z autorových nejslavnějších děl Dopis otci. Je vhodné také pro dopolední představení pro střední školy.

Dora Viceníková, Jan Mikulášek: ŠEDÁ SEDMDESÁTÁ

Premiéra 1. listopadu 2013

Režie Jan Mikulášek

V roce 2014 - 17 repríz (z toho 3 na zájezdech)

Celkem 24 repríz

V inscenaci Šedá sedmdesátá usiluje umělecký tým o zachycení atmosféry doby plné spánku, nečinnosti, apatie. Volby se těšily masivní účasti a jednoznačnému výsledku, každý měl své jistoty vykoupené tvrdou

nesvobodou. Tvůrci zde představili svůj vlastní pohled na dobu, v níž snění bylo pro většinu jediným možným únikem z šedivé reality.

Zůstává na repertoáru jako druhá část předpokládané trilogie mapující nedávná desetiletí naší historie.

První část trilogie skrývá pod ironicky míněným názvem Zlatá šedesátá deník Pavla Juráčka.

Na repertoáru dále zůstávají výše uvedené novinky letošního roku 2014:

GUILLERMO ROSALES: **BOARDING HOME – MAXIMÁLNĚ HOŘKÝ**

Režie Jan Antonín Pitínský Premiéra 21. února 2014 Celkem 12 repríz

JIŘÍ HAVELKA A KOL.: **ŠÍLENSTVÍ**

Režie Jiří Havelka Premiéra 18. dubna 2014 Celkem 11 repríz

MILOŠ ORSON ŠTĚDRŮN: **VELVET HAVEL**

Režie Jan Frič Premiéra 2. května 2014 Celkem 20 repríz

ALBERT CAMUS, DORA VICENÍKOVÁ, JAN MIKULÁŠEK: **CIZINEC**

Režie Jan Mikulášek Premiéra 13. června 2014 Celkem 9 repríz

DORA VICENÍKOVÁ, JAN MIKULÁŠEK: **POŽITKÁŘI**

Režie Jan Mikulášek Premiéra 24. října 2014 Celkem 7 repríz

DANIIL CHARMS: **BÁBY**

Režie Anna Petrželková Premiéra 12. prosince 2014 Celkem 4 reprízy

DERNIÉRY 2014

BERTOLT BRECHT: **ŽIVOT GALILEIHO**

Premiéra 21. 12. 2012

Režie: David Czesany

Derniéra 31. 1. 2014

V roce 2014: 1 repríza (=derniéra)

Celkově 17 repríz

Seznámení s životem a dílem astrologa Galileia

Galieiho a jeho bojem proti církevním předsudkům.

Inscenace se nepotkala se zájmem diváků a klesající návštěvnost byla i důvodem jejího stažení z repertoáru. Navíc se vymykala novému trendu dramaturgického směřování „nového“ Zábradlí.

A.P. ČECHOV: **PLATONOV JE DAREBÁK!**

Premiéra 25.11.2005

Režie Jiří Pokorný

Derniéra 20. 6. 2014

V roce 2014 - 4 reprízy

Celkem 111 repríz

Tato inscenace navazovala na tradici čechovovských her započatou režisérem a uměleckým šéfem DNz Petrem Léblem. Byla velice úspěšná díky hereckým výkonům Igopra Chmley, Magradlény Sidonové i hostující Tatjaně Medvecké. Neměla nouzi o divácký zájem, o čemž svědčí počet repríz.

Během 9 let uvádění inscenace stala finančně náročnou z důvodu četných hostujících herců.

MOLIÉRE: TARTUFFE GAMES

Premiéra 30. 10. 2009

Režie Jan Frič

Derniéra 17. 9. 2014

V roce 2014 - 6 repríz

Celkem 72 repríz

Moderní zpracování Moliérovky komedie.

Inscenace se po onemocnění představitele Orgona, p. Jiřího Ornesta, potýkala s problémy v obsazení jeho role. Alternace se ujal Igor Chmela, po jeho odchodu z angažmá ji hrál Miloslav König, velmi angažovaný ve většině nových inscenacích DNz.

EGON TOBIÁŠ: DENNĚ (PONÍCI SLABOSTI)

Premiéra 9. 3. 2012

Režie Jan Nebeský

Derniéra 31.10. 2014

V roce 2014 - 7 repríz

Celkem 38 repríz

1.11.2014 přenášeno živě na ČT-Art

Co se opravdu skrývá v novinách, čteme-li je jako knihu, jako filosofický dialog dne, jako zprávu, o které máme přemýšlet a která se nás má bytostně týkat? Neudrží nás naše noviny v realitě virtuální? Možná že, jak píše Albert Camus, „dojdeme k absurditě jako jediné možné formě existence, která je poslední možností mezi sebevraždou a „skokem do víry“. Hra byla nominována na Cenu Alfréda Radoka 2012 v kategorii Česká hra.

Uvádění úspěšné „hudební krimikomédie“ bylo zakončeno přímým přenosem na ČT-Art. Důvodem derniéry byl klesající zájem diváků.

VÁCLAV HAVEL: ASANACE

Premiéra 13. 1. 2012

Režie David Czesany

Derniéra 5.12.2014

V roce 2014 - 8 repríz

Celkem 61 repríz

Anglické titulky

Pravda, láska, lež, nenávisť. Příběh skupiny architektů připravujících demolici středověkého malebného městečka v podhradí, na jehož místě má být vystavěno panelové sídliště pro dva tisíce obyvatel.

Derniéru uspišila dlouhodobá nemoc hl. představitele Jiřího Ornesta a odchod z angažmá I. Chmely, M. Mejzlíka, K. Beranové a N. Řehořové.

6) OHLASY V TISKU:

6a) RECENZE V PLNÉM ZNĚNÍ – recenze naleznete v příloze č. 1 (str. 46 - 109)

6b) SOUPIS ČLÁNKŮ, RECENZÍ, TV ... - v příloze č. 2 (str. 110 - 124)

7) OCENĚNÍ, ÚSPĚCHY, ÚČAST NA FESTIVALECH, ZÁJEZDY

OCENĚNÍ DIVADLA NA ZÁBRADLÍ DOMA A V ZAHRANIČÍ

- V březnu 2014 získala inscenace *Zlatá šedesátá aneb Deník Pavla J.* získala Cenu Alfréda Radoka v kategorii **nejlepší inscenace roku 2013**. Divadlo Na zábradlí se o cenu dělí s Národním divadlem Brno, resp. s Redutou, kde hra vznikla. V DNz byla částečně přeobsazena a její premiéra v nové výpravě proběhla 20. září 2013.
- *Europeana* – **3. místo** v hodnocení inscenací na mezinárodním festivalu ve Wiesbadenu
- *Zlatá šedesátá* - **1. místo** v Ceně publika na festivalu Young for Young v Mostě

ZÁJEZDY A ÚČAST NA FESTIVALECH V ČR

Divadlo Na zábradlí odehrálo po České republice:

28 zájezdových představení, z toho 11 na divadelních festivalech v ČR

Divadelní Flora Olomouc (19. a 22. 5. *Velvet Havel*)

Bez hranic Český Těšín (4. 6. *Šedá sedmdesátá*)

Dream Factory Ostrava v Divadle Petra Bezruče (6. 6. *Velvet Havel*)

Mezinárodní festival **Divadlo Evropských regionů v Hr. Králové** (28. 6. *Velvet Havel* a *Šedá sedmdesátá*)

Mezinárodní festival **Divadlo Plzeň** (13. 9. – *Zlatá šedesátá*)

Young for Young Most (27.9. *Korespondence V+W*) – Cena publika -1.místo

57. Bezručova Opava (22. 9. *Zlatá šedesátá*),

KULT Ústí nad Labem (21.10. *Zlatá šedesátá*)

Čekání na Václava Hr. Králové (28. 10. *Velvet Havel*)

Reakce diváků na hostování *Korespondence V+W* ve Žďáru nad Sázavou 24. 11. 2014:

„Musím okamžitě, aspoň krátce, reagovat. Dnešní večer byl pro mě jedním z nejúžasnějších divadelních zážitků. Ve všech směrech skvělé představení se skvělými výkony, dokonalou scénou a všemi propracovanými detaily. Děkuji a přeji dobrou noc.“ Radka Kabelková

„ Byl to opravdu nevšední úžasný zážitek s překrásnou ‚vyňuchňanou‘ scénou /ty občasné barevné detaily v šedobílé scéně, to byl fakt výtvarný zážitek/ . Celá ta scéna! A herci byli moc šikovní, herecký koncert všech třech. Škoda, že nejsem divadelní kritik nebo básník nebo V+W a neumím to všechno popsat tak hezky, jak jsem to vnímala...“ Věra Sedláková

ZÁJEZDY A ÚČAST NA FESTIVALECH V ZAHRANIČÍ

V roce 2014 reprezentovalo DNz Českou republiku na **5** prestižních mezinárodních zahraničních festivalech - v Bogotě, Wiesbadenu, Nitře, Štúduo L+S a Sarajevu odehrálo Divadlo Na zábradlí celkem **9 představení**. Na podzim 2. 10. 2014 pak DNz uvedlo inscenaci *Buržoazie* ve Slovenském národním divadle.

XIV. FESTIVAL IBEROAMERICANO DE TEATRO DE BOGOTA, 2014

Začátkem dubna odletěl umělecký soubor a vedení divadla do Kolumbie. Od 3. do 7. dubna se zde odehrálo **pět repríz** inscenace **Europeana** podle knihy Patrika Ouředníka.

„Všechny reprízy jsme odehrály se španělskými titulky v Divadle Fanny Mikey, které je jednou ze scén bogotského Národního divadla... Velmi příjemně nás překvapily reakce kolumbijských diváků, které byly velmi bouřlivé a naše inscenace tak byla přijata s velkým úspěchem“ - říká ředitel DNz Petr Štědroň

25. 6. 2014 - NEUE STÜCKE AUS EUROPA, Wiesbaden, Německo

Europeana se představila také na festivalu v divadle Kleines Haus v německém Wiesbadenu. V konkurenci významných evropských divadel skončilo Divadlo Na zábradlí na 3. místě.

Ohlasy v německých médiích

„**Skvěle sehraný soubor** rozdělený do osmi figur zažívá a prožívá pošetilou jízdu celým 20. stoletím. Ve výkonu nadměrně energie se řinou, sténají a supí po jevišti, nebo tančí a potácejí se do zvuků lidových písní a Beethovenovy evropské hymny. (...) V Europeaně se zděsíme sami sebe, před obrazem v zrcadle, které je nám tak nelítostně nastavováno...“ **Carmen Beyer, Newplaysprint, 27. 6. 2014**

„... v divadle **Kleines Haus** se odehrála „Europeana“, hra inscenovaná Janem Mikuláškem, sehraná osmi herečkami a herci pražského Divadla Na zábradlí – byl to svěží a vnímavý večer, ale také takový, který nás dokázal pořádně zpraždit. ... naše protagonisty napadají nejrůznější věci, aby tak své příběhy a také dějiny „ilustrovali“. Jsou to mimořádně komické momenty, když herci vykřikují „Řekni, kde ty kytky jsou“ a hulákají Beethovenovu „Devátou“, ale také pořádně zlověstné, když se pak napadají a zraňují: následně jsou požírány knihy, průběh kopulace se převádí do monstróznosti a napodobují se situace, které v této posunutě podobě neznáme – jako třeba terapeutické skupiny s hledáním sebe sama a procvičováním pádu vzad, také sexuální násilí proti ženám je velmi otevřené. Tohle vše je mimořádně komické – ale smích vám uvízne v krku.“ **Gerd Klee: Lachen, das im Halse stecken bleibt, Wiesbadener Kurier, 27. 6. 2014**

29. 9. 2014 - FESTIVAL DIVADELNÁ NITRA (Nitra, SR) – Zlatá šedesátá

„... **Mikulášek je majster formy**. Každý jeho princíp má svoje vnútorné opodstatnenie, každá rekvizita svoj príbeh. Vďaka spojeniu výtvarného, hereckého a hudobného elementu do jednotného a veľmi sugestivného celku, je inscenácia Zlatá šedesátá **právoplatným vrcholom festivalu**, ktorému sa dá odpustiť aj istá idealizácia komplikovanej Juráčkovej osobnosti.“ **Milo Juráni, Rozrazil-online 1.10. 2014**

„... A ještě jedna dobrá zpráva do Čech a na Moravu: **Nejdelší potlesk** – s výjimkou Mistra a Markétky – sklídila v Nitře inscenace Divadla Na zábradlí Zlatá šedesátá aneb deník Pavla J. To mě potěšilo. Už jsem ji viděl čtyřikrát, pokaždé mi vyrazila dech. Tentokrát celému hledišti!“ **Martin Porubjak, Lidové noviny 7. 10. 2014**

4. 10. 2014 – 54. FESTIVAL MESS (Sarajevo, Bosna a Hercegovina) – Buržoazie

Festival MESS, jehož se DNz zúčastnilo s inscenací Buržoazie, probíhal od 3. do 12. října pod heslem

„Budoucnost minulosti ve čtyřech městech Bosny a Hercegoviny“. Zúčastnilo se ho 25 inscenací z 18 zemí .

Foto Nikola Blagojevič

8) DALŠÍ PROJEKTY DIVADLA NA ZÁBRADLÍ

BRNĚNSKÝ KRAJANSKÝ SPOLEK V PRAZE UVÁDÍ ...

aneb Sentiment po Brněnsku

Pravidelná setkání těch, kteří nezapomněli, odkud přišli.

Akce Brněnského krajského spolku v Praze se konaly každý první čtvrtek v měsíci převážně ve foyeru DNz.

PROHLÍDKY DIVADLA

Pro střední školy, předplatitele, děti i širší veřejnost proběhlo několik prohlídek divadla s přednáškami o historii DNz, vzniku divadelního představení a dějinách divadelnictví vůbec. Návštěvníci prošli všechny prostory budovy od půdních fundusů přes krejčovnu, maskérnu a sklad rekvizit až do jevištního propadla. Seznámili se nejen s historií vzniku Divadla Na zábradlí, ale i se všemi divadelními profesemi uměleckými, technickými i produkčními.

BETLÉMSKÁ KULTURNÍ NOC – 11. 9. 2014

- tradičním vrchol programu letního festivalu „Open Air Aréna Betlémské náměstí“ pořádaného Galeríí Jaroslava Fragnera. **Mezi lákadla patřila hudební show herce Miloslava Königa a jeho hostů z kapely SPAL v Divadle Na zábradlí.**

Třetí ročník Betlémské kulturní noci spojil téměř tři desítky galerií, kaváren, divadel a dalších kulturních institucí z bezprostředního okolí Betlémského náměstí. Od brzkého dopoledne až do půlnoci startovalo pět desítek výstav, vernisáží, koncertů, prohlídek, projekcí, tanečních či divadelních představení.

theater.cz EXTRA FÜR EXPATS

Exkluzivní nabídka Pražského festivalu německého jazyka ve spolupráci s Divadlem Na zábradlí pro německy mluvící cizince žijící v ČR, kteří si tak mohou vychutnat současné české divadelní umění s německými titulky. Programový balíček na sezonu 2014/15 obsahuje mimo jiné i čtyři inscenace Divadla Na

zábradlí v režii Jana Mikuláška a Daniela Špinara. 20. října 2014 byla prvním představením projektu Extra für Expats inscenace Europeana Patrika Ouředníka. V druhé polovině sezony 2014/15 pokračuje projekt inscenacemi DNz Kabaret Kafka, Korespondence V+W a Buržoazie.

Institut
umění
Divadelní
ústav

Institute
Theatre
and
Arts

NOC DIVADEL 2014

15. listopadu se Divadlo Na zábradlí zapojilo do letošní Noci divadel.

19:00 h. Miloš Orson Štědroň: **VELVET HAVEL**

Autorský hudebně-divadelní projekt Miloše Orsona Štědroňe, který se nechává volně inspirovat Havlovým životem i tvorbou; pojednává o něm, jeho okolí i o nás samotných.

20:15 – 24:00 h. Prohlídky divadla

Naše prohlídková trasa alespoň zčásti otevřela skrytý rozměr divadla naplněný stojany se zavěšenými kostýmy, stolky s líčidly, pudry i parukami, schodišti, na kterých každý večer odhazují herci svou trému, spleť labyrint chodeb, ve kterých se ztrácejí a znovu nacházejí herci, nápověda, maskérky, oblékačky, technici, paní z účtárny i režiséři. Tentokrát se pracovníky „zákulisních služeb“ stali členové uměleckého souboru DNz. Magdaléna Sidonová a Ladislav Hampl jako účetní, kteří návštěvníkům rozdávali „peníze“, „herecké smlouvy na role v připravované premiéře Hamleta“ a „stravenky“. Petr Jeništa jako tajemnice uměleckého provozu měl plné ruce práce s obsluhou deseti telefonních přístrojů. Jana Plodková a Anežka Kubátová jako garderobiérky oblékaly „herce“ do kostýmů a Jiří Vyorálek s Jakubem Žáčkem jim jako maskéři „zdobili“ obličej. Na scéně se pak návštěvníci-herci podřizovali příkazům režiséra Ivana Luptáka pod dozorem přísné inspicientky Natálie Drabišákové. Třinácti prohlídek se zúčastnilo téměř 200 zájemců od dětí po seniory.

21:00 - otevřená zkouška divadla MASOPUST

Divadlo Masopust nabídlo návštěvníkům od 21.00 do 22.30 hodin možnost sledovat otevřenou zkoušku inscenace Zvěstování Panně Marii, chystané na 21. a 22. prosince v režii Štěpána Pácla. Zkoušela Tereza Vilišová, Miloslav König, Pavla Beretová a další.

20:30 až 00:30 SmileBox – upomínkové fotografie zdarma pro všechny zúčastněné

Miloš Orson Štědroň: SALON KUPKA

Spolek OMNIMUSA ve spolupráci s Divadlem Na zábradlí.

Barevné sólo pro Roberta Mikluše coby Františka Kupku, teremin a akordeon.

Hudebně-divadelní představení o geniálním malíři Františku Kupkovi, který nebyl jen zakladatelem abstraktní malby, ale též jogínem, médiem a...

Premiéra 5. 11. 2014

NATÁČENÍ S ČESKOU TELEVIZÍ

V sezoně 2014/2015 proběhla intenzivní spolupráce s Českou televizí, která zde natočila čtyři inscenace současného repertoáru DNz.

Velvet Havel – 1. 9. 2014 – přímý přenos

Již úplný začátek sezony 2014/15 si vyžádal plnou aktivizaci všech útvarů Divadla Na zábradlí. Pomineme-li dramaturgickou a administrativní stránku projektu (jednání probíhala během divadelních prázdnin), začala již 31. srpna příprava přímého přenosu ve spolupráci technických složek ČT a DNz. Během 1. září pak probíhaly zkoušky a večer ve 20.00h. začal v režii Radovana Sírba přímý přenos inscenace Miloše Orsona Štědroňe **Velvet Havel**. Slavnostní přenos byl věnován oslavám 1. výročí vysílání programu ČT – Art.

Denně (Poníci slabosti) – 1. 11. 2014 - přímý přenos

O dva měsíce později měli diváci ČT-Art možnost sledovat další přímý přenos ze Zábradlí, hudební krimikomedii Egona Tobiáše.

Záznamy inscenací DNz

10. listopadu natočila ČT záznam inscenace **Šedá sedmdesátá** pro účely pilotního pořadu Jevišťe bláznů.

16. a 17. 11. 2014 byl pro potřeby budoucího vysílání ČT pořízen záznam **Zlatých šedesátých**.

DNz - SPOLUPOŘADATEL FESTIVALŮ v r. 2014

VIII. OHROMNÉ MALIČKOSTI –

jednodenní festival uměleckých miniatur proběhl v prostorách Divadla Na zábradlí **21. června 2014**. „Hřiště pro děti“ od 14.00 do 17.30h. patřilo těm nejmenším divákům. Zhlédli Erbenovu Zlatovlásku, jammovali s Václavem Havelkou ze skupiny Please The Trees, vyráběli loutky z dýhy pod vedením Barbary Hubené, s Novými superhrdiny absolvovali velkou bitvu tajné války v komiksově kresbě a na dětskou objednávku improvizoval verše Pavel Šimčík. Na večer připravil dramaturg Karel Král „**Hernu pro dospělé**“, v níž účinkovali herci pražského Dejvického divadla a Naivního divadla z Liberce, Miloš Štědroň a LokVar. V Pruhovaném sále proběhl koncert Evy Vrbkové (zpěv) a Pavla Berezy (kytara).

FESTIVAL

- **mezinárodní festival nezávislých a amatérských divadel** pořádaný divadlem Lucerna, o. s. přivítalo Divadlo Na zábradlí již po šestnácté, jako každoročně v závěru sezóny ve dnech **29. června až 2. července**. Program probíhal také v Teatro NoD – Roxy. Z deseti festivalových akcí, se Na zábradlí konaly, kromě slavnostního zahájení a závěrečného večera s předáním Ceny diváků, čtyři inscenace v pruhovaném sále v podání Teatro Didático a Teatro Brancaleone (Brazílie), Divadlo Continuo (ČR), Mystic Theatre (Belgie) a Hokksund Byteater (Norsko). V Eliadově knihovně hostovalo polské divadlo Czrevo.

MEZINÁRODNÍ FESTIVAL

Festival NAD PRAHOU PŮLMĚSÍC
 Izraelsko - palestinský večer ve spolupráci s Humanistickým hnutím a Mezinárodním hnutím solidarity.

9. 11. 2014 (foyer, půdní zkušebna, Eliadova knihovna)

17.00 a 20.15 Husam Abed: The Smooth Life

18.00 Židovské a arabské písně

18.30 C. Churchill: Sedm židovských dětí (Hra pro Gazu) a D. S. Margolin: Sedm palestinských dětí + diskuse

20.15 – promítání filmu

FESTIVAL

NAOSTRO!

Festival maďarského divadla

2. ročník festivalu představí výraznou osobnost současné maďarské dramatiky. Je jím autor, herec a režisér v jedné osobě Béla Pintér. V rámci komponovaného večera proběhne scénické čtení, křest antologie Pintérových dramát a diskuze za účasti pozvaných hostů.

7.11. v 19.00 - Pruhovaný sál

NAŠE TAJEMSTVÍ komponovaný večer, věnovaný osobnosti maďarského divadla Bélu Pintérovi

8.11. v 11.00 - Eliadova knihovna

BAZSÓ A BORKA - loutkové představení s živou hudbou pro děti od 4 do 10 let.

FESTIVAL

9) HOSTÉ DIVADLA NA ZÁBRADLÍ V ROCE 2014

JAK SE HUSÁKOVI ZDÁLO, ŽE JE VĚRA ČÁSLAVSKÁ

Premiéra 7. 4. 2014. Autor a režie Luboš Balák.

Gustav Husák (Tomáš Matonoha) a Věra Čáslavská (Tomáš Měcháček / Vladimír Polívka) - dva protipóly jednoho období. Anoda a Katoda. Nejlepší zadání pro grotesku. Není lepšího východiska pro klauny. Originální zpracování naší nedávné minulosti. Gustav Husák jako komik. Nejpomalejší komik na světě. Tak dlouho ve funkci, až je směšný i sám sobě. Nehrozí to i dnes? Komunistka versus gymnastka. To tady ještě nebylo. Anebo bylo?

SPOLEK SEŠLÝCH - *COMMEDIA DELL' ARTE* - od 8. 4. 2014

Herci ze dvou spřátelených brněnských divadel (HaDivadla a Divadla Husa na provázku) se spojili se svým spolužákem z JAMU - režisérem Zdeňkem Duškem a připravili „zábavné“ představení **Commedia dell' arte**.

Příběh je poplatný žánru Commedia dell'arte, chamtivý Pantalone (Marek Daniel) touží po krásné Isabelle (Tatiana Vilhelmová), ta miluje romantického Leandra (Roman Slovák), který o ni soupeří ještě s chvástavým Capitanem (Pavel Liška). Celým dějem provází Harlekýno (Leoš Noha), kterému sekunduje Pantalónova služebná Kolombína (Andrea Marečková).

DEN D - DILIA

20. 5. 2014 proběhlo na scéně DNz slavností udílení Plaket DILIA a vyhlášení vítěze Ceny Evalda Schorma a prezentace vítěze Literárního grantu DILIA 2014. Scénickou skicu vítězné hry režirovala Jaroslava Šiktancová. V doprovodném koncertním programu vystoupila skupina SWINGS.

DEN S IDIOTEM - Přehlídka tvorby Divadla Idiot v sezoně 2013/2014 proběhla v Pruhovaném sále a na Eliadově knihovně **22. června 2014**. Obsahovala tři současná autorská představení. **Žít (s)vědomím** - autorská inscenace inspirovaná reálnými příběhy.

Kdo je tady autor? - nové původní české drama Josefíny Lekninové. Beckettovská show plná absurdního humoru. A **To ta totalita** - dokumentární inscenace o pohledu porevolučních dětí na komunismus v Čechách vytvořená z autentických výpovědí z okolí autorky.

AMATÉŘI

HOSTÉ V ELIADOVĚ KNIHOVNĚ

Od ledna 2014 navázalo Divadlo Na zábradlí stálou spoluprací s divadelní společností Masopust, kterému poskytlo k užívání prostory Eliadovy knihovny. Kromě Masopustu zde hrálo také Studio DAMŮZA.

Divadelní společnost MASOPUST

Společnost Masopust je nezávislé divadlo, působící od roku 2008 v oblasti dramaturgické archeologie propojené se současnými tématy a obrazivou režii. Masopust se s oblibou věnuje nehraným či dokonce zdánlivě nehratelným textům, které nabízejí pestrou škálu vytěsňených témat a jevů. Považuje je za zásadní a opomíjený zdroj, s nímž je potřeba se setkávat. Poetika divadla Masopust se rodí z propojení klasických kusů s ryze současnými divadelními prostředky.

Vedle stěžejní řady inscenací se věnuje tvorbě pohádek či exteriérových produkcí u příležitosti poutě Nanebevzetí

Panny Marie v severomoravské vesničce Pekařov (Sestra Paskalina, Everyman, Pašije).

Představení DS Masopust se konala v EK v termínech uvolněných divadlem, a to ve dnech zájezdů, víkendů či po kratších inscenacích DNz ve 21.00h.

Inscenace: *Andělé mezi námi, Čupakabra, Vytrvalý princ, Orlando*

Pohádky: *Klubíčko a Vlaštovka a Magor v Betlémě*

STUDIO DAMÚZA

působí na divadelní scéně již od roku 1999. Bylo spjato se stejnojmenným prostorem ve středověkém sklepení domu Řetězová 10 na Starém Městě. V červnu 2004 o tento prostor DAMÚZA přišla a chvíli hledala svoji tvář mimo jiné jako stálý host Divadla Na zábradlí.

Inscenace v EK: ***Cesta kolem světa za absolutní tmy***. Netradiční zážitkové divadelní představení, které nabízí divadlo bez dívání. Herci vypráví známý příběh J. Verna a dávají přitom divákům pocítit, jaké to je cestovat kolem světa poslepu. Představení pracuje s fantazií vyvolanou sluchem, dotekem, pocitem, vůní, zkrátka všemi smysly kromě zraku.

Půdní zkušebna

NAHÝ V TRNÍ

Divadelní skupinu tvoří herci bývalého Divadla Komedie Gabriela Míčová a Martin Pechlát, kteří připravili společně s herečkou Lucií Roznětínskou polo-autorskou inscenaci ***Duende***. Text napsal trojici na míru spisovatel Ladislav Karpianus ve spolupráci s hercem Jiřím Suchým z Tábora. Premiéra 28. 10 2014.

Aby se u nás diváci cítili jako doma...

V době kolumbijského zájezdu, na jaře 2014, proběhlo v DNz zkrášlování prostor pro diváky. Podlaha v předním i zadním foyer a v kavárně byla pokryta kobercovinou, vše natřeno do odstínů šedé barvy a část stropu kavárny pokryly fotografie z historických i současných inscenací

10) ZPRÁVA O VÝSLEDKU HOSPODAŘENÍ

Zpracovala Ing. Ivana Šolcová, ekonomka DNz

Tabulka č. 1 – Rozbor hospodaření za rok 2014

Hlavní činnost

v tis. Kč

	Schv. rozp. 2014	Uprav. rozp. k 31.12. 2014	Skutečnost k 31.12.2014	% plnění k UR	Skutečnost k 31.12.2013
VÝNOSY celkem (mimo účet 672)	7 000,0	8 111,0	8 818,5	109%	6 185,0
z toho : ze vstupného na vl. scéně	4 200,0	4 931,0	5 106,4	104%	3 802,0
ze spolupořadatelství	300,0	300,0	470,3	157%	285,0
ze zájezdů	2 000,0	2 000,0	2 505,3	125%	1 510,0
ostatní výnosy	500,0	880,0	737,3	84%	588,0
NÁKLADY celkem	26 601,0	29 088,0	29 219,5	100%	26 790,0
z toho vybrané položky					
Spotřebované nákupy - z toho:	1 520,0	1 522,0	1 745,8	115%	1 847,0
spotřeba materiálu (501)	650,0	652,0	1 054,0	162%	1 010,0
spotřeba energie (502)	800,0	800,0	679,0	85%	798,0
Služby - z toho:	4 536,0	5 563,0	5 762,1	104%	4 485,0
opravy a udržování (511)	200,0	512,0	561,6	110%	216,0
cestovné (512)	850,0	1 455,0	1 067,2	73%	485,0
náklady na reprezentaci (513)	0,0	0,0	0,0		0,0
nájemné a služby (nebyt.prost.) (518)	130,0	105,0	128,3	122%	118,0
úklid (518)	100,0	115,0	103,4	90%	203,0
výkony spojů (518)	210,0	230,0	178,0	77%	206,0
honoráře exter. umělců (518)	1 480,0	1 609,0	1 495,5	93%	1 474,0
tantiémy (518)	530,0	510,0	665,6	131%	441,0
propagace (518)	500,0	500,0	529,5	106%	469,0
Osobní náklady - z toho:	19 200,0	20 090,0	19 729,4	98%	18 960,0
mzdové náklady (521 030x)	13 550,0	14 160,0	13 875,0	98%	12 902,0
ostatní osobní náklady (521 031x)	800,0	800,0	583,0	73%	545,0
zákonné soc. pojištění (524)	4 607,0	4 902,0	4 879,3	100%	4 533,0
zák. soc. náklady - FKSP(527 030x)	130,0	135,0	138,9	103%	129,0
Daně a poplatky (53x)	23,0	23,0	27,0	117%	0,0
Ostatní náklady - z toho:	155,0	155,0	167,0	108%	152,0
sml.pokuty a úroky z prodlení (541)					
jiné pokuty a penále (542)					
manka a škody (547)					
Odpisy dlouhodobého majetku	730,0	730,0	712,9	98%	700,0
z dotace hl.m.P.-zdroj 416 (551 03xx-08xx)					
ze stát.dotace a zahraničí (551 09xx)					
Drobný dlouhod. majetek (558)	430,0	1 070,0	1 075,3	100%	1 163,0
Daň z příjmů (591)					
Hospodářský výsledek	-19 601,0	-20 977,0	-20 401,0	97%	-20 605,0
Neinvestiční příspěvek	19 416,0	20 374,0	20 374,0	100%	20 516,0
Státní dotace		418,0	418,0	100%	
Ostatní (672)					
Celkový výsledek hospodaření	-185,0	-185,0	391,0		-89,0

Nákladové i výnosové položky ve většině případů kopírují schválený rozpočet a dosahují odpovídajících hodnot. Dále v komentáři proto budou okomentovány položky, které vykazují nerovnoměrné čerpání.

VÝNOSY

Celkové výnosy z činnosti jsou za rok 2014 o 42,5 % vyšší než výnosy za rok 2013. Na této skutečnosti se významnou měrou podílel nárůst tržeb ze vstupného, který činil více než 34 % a nárůst tržeb ze zájezdů, který činil 65,8 %.

Tržby ze vstupného

První pololetí roku 2014 bylo stejně jako zahájení sezóny 2013/2014 ve znamení razantní obměny repertoáru Divadla Na zábradlí. Dá se říci, že uvedením čtyř premiér v průběhu ledna až června 2014 byla tato obměna završena.

V roce 2014 se podařilo odehrát na zájezdech 38 představení a dosáhnout tržeb ze zájezdů 2 505 tis. Kč, což představuje 66%-ní nárůst oproti roku 2013.

Ostatní výnosy

ostatní výnosy	738
ostatní tržby z představení	218
prodej programů a knih	107
přijaté úroky BÚ	3
čerpání fondů	323
sponzorské dary	78
ostatní mimořádné výnosy	1
tržby za prohlídky	8

NÁKLADY

Většina nákladových položek byla mírně navýšena oproti rozpočtu i skutečnosti minulého roku. K tomuto navýšení došlo v souvislosti s masivní obměnou repertoáru. V průběhu prvního pololetí se uskutečnily čtyři premiéry, ve druhém pololetí další dvě. Pro tyto inscenace bylo třeba pořídit dekorace a kostýmy.

Spotřebované nákupy

Položka ostatní zahrnuje náklady na prodané zboží (programy, knihy) a aktivaci DHM.

Služby

Cestovné

V této položce došlo k úpravě rozpočtu, protože se uskutečnily čtyři zahraniční zájezdy, se kterými nebylo počítáno v původním rozpočtu. Samozřejmě navýšeným nákladům odpovídá podstatný nárůst tržeb za zájezdy (o 66 % proti roku 2013).

Náklady na reprezentaci

Náklady na reprezentaci nebyly vynaloženy.

Ostatní služby

ostatní služby neuvedené v tab. č. 1	1034
školení	21
poplatek za provize IRSnet, Ticketpro, Slevomat	218
zprostředkování najatých pořadů-nákl.na spolupořadatelství	249
parkovné - parkovací karta pro Prahu 1	13
právní služby, PO+BOZP	244
software, poplatek za vedení domény Dnz,internet,ost.	123
revize elektro, zvuk, tahy, výtah, služby pro divadel. výpravu	116
poplatek TV+rozhlas	13
poplatek ČSOB	15
poplatek za stravenky	22

Opravy a údržba

V roce 2014 byly vynaloženy náklady na běžnou údržbu budovy a zařízení a dále na výměnu podlahových krytin ve vstupních prostorách budovy Divadla Na zábradlí. Ke schválení výměny podlahových krytin došlo v průběhu roku 2014, tato skutečnost se promítla do upraveného rozpočtu pro rok 2014.

Osobní náklady

K disproporci skutečných nákladů vůči schválenému rozpočtu došlo v položce ostatních osobních nákladů. Tento stav nastal zejména z toho důvodu, že počátkem roku 2014 jsme měli právní služby poskytované na dohodu o pracovní činnosti, což se ukázalo jako velmi nákladné. Proto jsme od dubna uzavřeli smlouvu na dodávku těchto služeb za výhodnějších podmínek. Celková výše skutečných nákladů tudíž nedosahuje výše rozpočtované a tato disproporce se zároveň promítá do výše ostatních služeb, které naopak rozpočtované náklady převyšují.

Ostatní

Další osobní náklady neuvedené v tabulkách byly vynaloženy na úrazové pojištění zaměstnanců, nemocenské placené zaměstnavatelem a příspěvek na stravenky.

ostatní osobní náklady	253
úrazové pojištění zam.	79
Nemocenské, lékařské prohlídky	23
Stravenky	151

Ostatní náklady

jiné ostatní náklady	167
kurzové a fakturační rozdíly	22
pojištění majetku a cestovní pojištění (zahr. zájezdy)	145
pokuty a penále	0

TABULKA Č. 2 - ROZBOR HOSPODAŘENÍ ZA ROK 2014

v tis. Kč

<u>Doplňková činnost</u>	Schválený rozpočet 2014	Skutečnost k 31.12. 2014	% plnění
VÝNOSY celkem	840,0	651,0	78%
NÁKLADY celkem	624,0	523,0	84%
z toho vybrané položky			
Spotřebované nákupy	40,0	27,0	68%
z toho: spotřeba materiálu			
spotřeba energie	40,0	27,0	68%
Služby	182,0	118,0	65%
z toho: opravy a udržování	0,0	0,0	
cestovné	0,0	0,0	
nájemné a služby (nebytové prostory)	160,0	108,0	68%
úklid	7,0	4,0	57%
výkony spojů	15,0	6,0	40%
Osobní náklady - z toho:	392,0	378,0	96%
mzdové náklady (521 003x)	270,0	260,0	96%
ostatní osobní náklady	24,0	25,0	104%
zákonné soc. pojištění	95,0	68,0	72%
zák. soc. náklady - FKSP	3,0	3,0	100%
Daně a poplatky (53x)	0,0	0,0	
Ostatní náklady - z toho:	0,0	0,0	
smluvní pokuty a úroky z prodlení			
jiné pokuty a penále			
manka a škody			
Odpisy dlouhodobého majetku	0,0	0,0	
z toho: z budov a staveb (551)			
zařízení (551)			
Drobný dlouhodobý majetek (558)	0,0	0,0	
Daň z příjmů (591 a 595)	0,0	0,0	
HOSPODÁŘSKÝ VÝSLEDEK	216,0	128,0	59%
(+ zisk, - ztráta)			

VÝNOSY

Celkové výnosy za základní aktivity doplňkové činnosti jsou za rok 2014 nižší, než bylo plánováno v rozpočtu. Veškerá energie byla v roce 2014 zaměřena na vybudování životaschopného repertoáru Divadla Na zábradlí a budování dobrého jména divadla jak v rámci českého divadla, tak i prezentací na prestižních zahraničních festivalech.

výnosy celkem	651
výnosy z pronájmu	564
tržby z reklamy	76
ostatní - provize	2
prodej propagačních předmětů	9

NÁKLADY

Podstatná část nákladů na služby je kalkulována s ohledem na dosažené výnosy. Vzhledem k tomu, že nebylo dosaženo očekávaných výnosů, byly nižší i náklady kalkulované v návaznosti na skutečné výnosy (jedná se zejména o úklid, propagaci, služby právníka atd.).

Spotřebované nákupy

Spotřeba energie

Stejně jako v hlavní činnosti rozpočtované položky odpovídají skutečnosti.

Ostatní

Jedná se o náklady na prodané zboží (propagační předměty, časopisy a knihy).

Ostatní služby

jiné ostatní služby	108
propagace	91
právní služby	17

Osobní náklady

Čerpání osobních nákladů odpovídá rozpočtu.

Ostatní náklady

Jiné ostatní náklady

Představují v rozpočtu náklady na vstupenky na představení divadla, které v rámci smluv o reklamě a propagaci poskytujeme sponzorům jako částečné protiplnění za jejich služby. Ve skutečnosti jsme této formy protiplnění v roce 2014 nevyužili.

Přehled o investičních akcích (Tabulka č. 3, 3a, 3b, 3c)

Tab. 3 V červnu 2014 byla Divadlu Na zábradlí poskytnuta investiční dotace na akci č. **41837** ve výši 300 tis. Kč. V roce 2014 byla investiční akce č. **41837** dokončena a byl pořízen systém vytápění a chlazení v prostorách půdní zkušebny. Na pořízení tohoto systému bylo **vyčerpáno 242 037,50 Kč**.

Tab. 3a V červnu 2014 byla Divadlu Na zábradlí poskytnuta investiční dotace na akci č. **42261** ve výši 300 tis. Kč na rekonstrukci sociálního zařízení v 1. patře budovy. Vzhledem k tomu, že ke schválení čerpání prostředků došlo v červnu 2014, nepodařilo se akci v průběhu divadelních prázdnin uskutečnit. Rádi bychom proto požádali o umožnění převedení těchto prostředků do roku 2015 tak, abychom práce na rekonstrukci mohli realizovat o divadelních prázdninách.

Tab. 3b V červnu 2014 byla Divadlu Na zábradlí poskytnuta investiční dotace na akci č. **42262** ve výši 150 tis. Kč na rekonstrukci jevištní podlahy. Tyto práce proběhly v průběhu divadelních prázdnin. Na akci bylo **vyčerpáno** z poskytnuté dotace **144 000,- Kč**.

Tab. 3c V červnu 2014 byla Divadlu Na zábradlí poskytnuta investiční dotace na akci č. **42263** ve výši 50 tis. na pořízení velkokapacitní kopírky. Kopírka Kyocera byla pořízena v prosinci 2014. S pořízením jsme čekali co nejdéle, protože stávající kopírka byla po opravě a dosud fungovala. Kopírka byla **pořízena za 55 418,- Kč**. Částka **5 418,- Kč** byla uhrazena z **IF Divadla Na zábradlí**.

Tab. 3d V červnu 2014 byla Divadlu Na zábradlí poskytnuta investiční dotace na akci č. **42318** ve výši 300 tis. na pořízení projektoru. Projektor Panasonic s příslušenstvím (lampy, objektivy) byl pořízen v prosinci 2014. Z poskytnuté dotace bylo **vyčerpáno 265 753,- Kč**.

Rozbor hospodaření za rok 2014 - Kapitálové výdaje

včetně použití vl. zdrojů z IF k IA, státní dotace a ostatních zdrojů

Tabulka č. 3

Přehled o investiční akci									kap. 0662
Číslo akce:	41837								
Název akce:	Rekonstrukce strojovny ÚT a TUV								
Adresa akce:	Anenské nám. 5								
IČ-Organizace:	0064394	- Divadlo Na zábradlí						Typ:	PO
Zodpovědná osoba:	Mgr.Petr Štědroň, PhD.				Telefon:	724 871 889			
Správce akce:	nám. prim. Novotný / radní Wolf								
Zahájení akce(rok):	2012	Ukončení akce(rok):	2014	Typ akce:	R				
Finanční profil akce v korunách (na 2 desetinná místa)									Kč
	Náklady akce	Profinanc. do	Rozpočet schválený	Rozpočet upravený	Skutečné čerpání	Rozpočet schválený	Předp.čerpání z IF (k IA)	Zbývá požadavek na	
	celkem (CNA)	31.12.2013	rok 2014			rok 2015		další roky	
CELKEM	1 240 923,50	998 886,00	300 000,00	300 000,00	242 037,50	0,00	0,00	0,00	
Zdroje:	KV - HMP	998 886,00	300 000,00	300 000,00	242 037,50	0,00	0,00	0,00	
	KV - státní								
	IF k IA - PO								
	KV - ostatní								
	1 240 923,50								0,00
	další roky	2016	2017	2018	2019	2020	2021	další...	
	rozpis:	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	
Komentář: V rámci této akce byla realizována rekonstrukce otopné soustavy. Rozhodující část prací proběhla v roce 2013. Jednalo se o práce spojené s rekonstrukcí kotelny ÚT a TUV. V roce 2014 byly realizovány práce na systému topení a chlazení půdní zkušební. Byly osazeny klimatizační jednotky v těchto prostorách.									

Tabulka č. 3a

Přehled o investiční akci								kap. 0662	
Číslo akce: 42261									
Název akce: Rekonstrukce sociálního zařízení v 1. p. budovy divadla									
Adresa akce: Anenské nám. 5									
IČ-Organizace: 0064394 - Divadlo Na zábradlí							Typ: PO		
Zodpovědná osoba: Mgr.Petr Štědroň, PhD.					Telefon: 724 871 889				
Správce akce: nám. prim. Novotný / radní Wolf									
Zahájení akce(rok): 2012		Ukončení akce(rok): 2014			Typ akce: R / Z				
Finanční profil akce v korunách (na 2 desetinná místa)								Kč	
	Náklady akce celkem (CNA)	Profinanc. do 31.12.2013	Rozpočet schválený	Rozpočet upravený	Skutečné čerpání	Rozpočet schválený	Předp.čerpání z IF (k IA)	Zbývá požadavek na	
			rok 2014			rok 2015		další roky	
CELKEM	300 000,00	0,00	300 000,00	300 000,00	0,00	300 000,00	0,00	0,00	
Zdroje: KV - HMP	0,00		300 000,00	300 000,00	0,00				
KV - státní	0,00								
IF k IA - PO	300 000,00					300 000,00			
KV - ostatní	0,00								
		300 000,00						0,00	
Nákl.akce (pův.):	další roky	2016	2017	2018	2019	2020	2021	další...	
	rozpis:	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	
	Zdroje: KV - HMP								
	KV - státní								
	IF k IA - PO								
	KV - ostatní								
Komentář									
Stručný popis IA, zdůvodnění a další informace									
<p>Prostředky na tuto akci byly schváleny v červnu 2014. Vzhledem k této skutečnosti se nepodařilo administrativně zabezpečit všechna potřebná povolení tak, aby bylo možné přestavbu sociálního zařízení zrealizovat v průběhu prázdnin. Provádět stavební práce tohoto rozsahu není možné za provozu divadla. Vzhledem k výše uvedenému bychom rádi požádali o převedení prostředků do roku 2015, kdy bychom rádi akci uskutečnili v průběhu divadelních prázdnin.</p>									

Tabulka č. 3b

Přehled o investiční akci								kap. 0662	
Číslo akce:	42262								
Název akce:	Rekonstrukce podlahy jeviště								
Adresa akce:	Anenské nám. 5								
IČ-Organizace:	0064394	- Divadlo Na zábradlí					Typ: PO		
Zodpovědná osoba:	Mgr.Petr Štědroň, PhD.				Telefon:	724 871 889			
Správce akce:	nám. prim. Novotný / radní Wolf								
Zahájení akce(rok):	2012	Ukončení akce(rok):	2014	Typ akce:					Z
Finanční profil akce v korunách (na 2 desetinná místa)								Kč	
	Náklady akce celkem (CNA)	Profinanc. do 31.12.2013	Rozpočet schválený	Rozpočet upravený	Skutečné čerpání	Rozpočet schválený	Předp. čerpání z IF (k IA)	Zbývá požadavek na další roky	
			rok 2014			rok 2015			
CELKEM	144 000,00	0,00	150 000,00	150 000,00	144 000,00	0,00	0,00	0,00	
Zdroje :	KV - HMP	0,00	150 000,00	150 000,00	144 000,00	0,00	0,00	0,00	
	KV - státní								
	IF k IA - PO								
	KV - ostatní								
		144 000,00						0,00	
další roky		2016	2017	2018	2019	2020	2021	další...	
rozpis:		0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	
Zdroje: KV - HMP									
KV - státní									
IF k IA - PO									
KV - ostatní									
Komentář: V průběhu divadelních prázdnin byla rekonstruována podlaha jeviště. V rámci výměny podlahy byla provedena funkční úprava vstupů na jeviště z prostor pod jevištěm.									

Spokojená technika DNz si pochvaluje nové jeviště

Tabulka č. 3c

Přehled o investiční akci								kap. 0662		
Číslo akce:	42263									
Název akce:	Pořízení kancelářské techniky - kopírka									
Adresa akce:	Anenské nám. 5									
IČ-Organizace:	0064394	- Divadlo Na zábradlí					Typ: PO			
Zodpovědná osoba:	Mgr.Petr Štědroň, PhD.			Telefon:		724 871 889				
Správce akce:	nám. prim. Novotný / radní Wolf									
Zahájení akce(rok):	2012	Ukončení akce(rok):		2014	Typ akce:			Z		
Finanční profil akce v korunách (na 2 desetinná místa)								Kč		
CELKEM	Náklady akce celkem (CNA)	Profinanc. do 31.12.2013	Rozpočet schválený	Rozpočet upravený	Skutečné čerpání	Rozpočet schválený	Předp.čerpání z IF (k IA)	Zbývá požadavek na další roky		
			rok 2014			rok 2015				
	50 000,00	0,00	50 000,00	50 000,00	50 000,00	0,00	0,00	0,00		
Zdroje:	KV - HMP	0,00	50 000,00	50 000,00	50 000,00	0,00	0,00	0,00		
	KV - státní	0,00								
	IF k IA - PO	0,00								
	KV - ostatní	0,00								
		50 000,00						0,00		
Nákl.akce (pův.):		další roky		2016	2017	2018	2019	2020	2021	další...
rozpis:				0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
Zdroje: KV - HMP										
KV - státní										
IF k IA - PO										
KV - ostatní										
Komentář: Z poskytnutých prostředků byla pořízena velkokapacitní síťová kopírka Kyocera, která nahradila dosluhující síťovou kopírku.										

Kopírka udělala radost celé administrativě – produkci, účtárně a samozřejmě grafikovi i správci IT.

Tabulka č. 3d

Přehled o investiční akci								kap. 0662
Číslo akce:	42318							
Název akce:	Pořízení projektoru							
Adresa akce:	Anenské nám. 5							
IČ-Organizace:	0064394	- Divadlo Na zábradlí					Typ: PO	
Zodpovědná osoba:	Mgr. Petr Štědroň, PhD.			Telefon:		724 871 889		
Správce akce:	nám. prim. Novotný / radní Wolf							
Zahájení akce(rok):	2012	Ukončení akce(rok):		2014	Typ akce:		Z	
Finanční profil akce v korunách (na 2 desetinná místa)								Kč
CELKEM	Náklady akce celkem (CNA)	Profinanc. do 31.12.2013	Rozpočet schválený	Rozpočet upravený	Skutečné čerpání	Rozpočet schválený	Předp.čerpání z IF (k IA)	Zbývá požadavek na další roky
			rok 2014			rok 2015		
	265 753,00	0,00	300 000,00	300 000,00	265 753,00	0,00	0,00	0,00
Zdroje:	KV - HMP	0,00	300 000,00	300 000,00	265 753,00	0,00	0,00	0,00
	KV - státní							
	IF k IA - PO							
	KV - ostatní							
		265 753,00						0,00
Nákl.akce (pův.):	další roky	2016	2017	2018	2019	2020	2021	další...
	rozpis:	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
	Zdroje: KV - HMP							
	KV - státní							
	IF k IA - PO							
	KV - ostatní							
Komentář: Z poskytnutých prostředků byl pořízen projektor Panasonic s příslušenstvím (objektivy, lampy).								

Používání projektoru je součástí scénografických řešení mnoha inscenací Divadla Na zábradlí.

11) VÝKONOVÉ UKAZATELE DIVADLA V ROCE 2014

Celkové výnosy z činnosti jsou za rok 2014 o 42,5 % vyšší než výnosy za rok 2013.

V roce 2014 se nám podařilo dosáhnout podstatného zlepšení u všech sledovaných ukazatelů v hlavní činnosti Divadla Na zábradlí. Vlastním souborem jsme odehráli 215 představení, uskutečnilo se 92 představení hostujících souborů. V průběhu roku 2014 se odehrálo 38 představení na zájezdech. Pokud jde o tržby za představení na zájezdech, dosáhly 166 % hodnoty tržeb ze zájezdů za rok 2013. Oproti minulým rokům se přestal využívat prodej vstupenek prostřednictvím slevových portálů, což mělo za výsledek navýšení průměrné ceny vstupenky.

Tabulka č. 4 - Výkonové ukazatele divadla skutečnost r. 2014

ukazatel	měrná jednotka	plán 2014	skutečnost k 31.12.14	% plnění	srovnatelná skutečnost za stejné období 2013	index: skutečnost 2014 srov. skuteč. 2013
Představení na vlastní scéně	počet	290	307	105,86%	295	104,07%
z toho : vlastním souborem	počet	190	215	113,16%	182	118,13%
Představení na zájezdech	počet	20	38	190,00%	20	190,00%
Představení hostujících souborů tj. pronájem divadla cizím subjektům	počet	2	3	150,00%	2	150,00%
Návštěvníci na vl. scéně celkem :	počet	28200	34598	122,69%	27711	124,85%
z toho : vlastním souborem	počet	24000	30876	128,65%	23281	132,62%
spolupořadatelství / koprodukce	počet	4200	3722	88,62%	4430	84,02%
Tržby - výnosy z hl. činnosti celkem :	tis. Kč	8111	8818	108,72%	6185	142,57%
z toho : ze vstupného na vl. scéně vl. souborem	tis. Kč	4931	5106	103,55%	3802	134,30%
ze spolupořadatelství / koprodukce	tis. Kč	300	470	156,67%	285	164,91%
ze zájezdů	tis. Kč	2000	2505	125,25%	1510	165,89%
ostatní výnosy - koprodukce	tis. Kč	196	218	111,22%	150	145,33%
ostatní výnosy	tis. Kč	684	519	75,88%	438	118,49%
Tržby - výnosy z doplň. činnosti celkem :	tis. Kč	840	651	77,50%	761	85,55%
z toho : za pronájmy divadel. sálu	tis. Kč	0	100		200	50,00%
za pronájmy ostatních prostor	tis. Kč	640	464	72,50%	439	105,69%
ostatní výnosy z DČ	tis. Kč	200	87	43,50%	122	71,31%
Doplatek hl.m.Prahy na 1 představení na vl. scéně	v Kč	71697	67726	94,46%	69546	97,38%
Doplatek hl.m.Prahy na 1 návštěvníka na vl. scéně	v Kč	737	601	81,51%	740	81,21%
Nabídnutá místa, kapacita divadla	počet	36150	41085	113,65%	35231	116,62%
Návštěvnost na vl. scéně	%	78%	84%	107,95%	79	1,07%
Tržebnost na vl. scéně	%	70	65%	0,93%	64	1,02%
Průměrná cena vstupenky	Kč	160	163	102,15%	147	110,88%
Počet premiér	počet	6	6	100,00%	10	60,00%
Počet derniér	počet	4	4	100,00%	6	66,67%

V roce 2015 čeká Divadlo Na zábradlí větší investiční akce vynucená skutečností, že majitel sousedního Pachtova paláce má nadále zájem využívat ke svému podnikání prostory, které dosud pronajímal Divadlu Na zábradlí. Vzhledem k tomu, že se jedná o prostory vstupu do hlediště a zázemí jeviště, tedy o prostory pro divadlo nezbytné, bude třeba vybudovat náhradní řešení, spočívající v zastřešení divadelního dvorku/atria tak, aby byl přístup diváků umožněn novým vstupem.

Tato skutečnost může mít dopad i na omezení provozu v začátku sezóny 2015/2016 v souvislosti s očekávanými stavebními pracemi a těžko odhadnutelnou dobou jejich trvání.

Tabulka č. 5 – Plnění počtu zaměstnanců a prostředků na platy za rok 2014

PO (odměňování podle nařízení vlády č. 564/2006 Sb.)

U k a z a t e l	Měrná jedn.	R o k 2014 x)	Skutečnost k 31.12. 2014	% plnění	Skutečnost k 31.12. 2013
a	b	1	2	3	4
Hlavní činnost					
Počet zaměstnanců	přep. os.	50,0	48,2	96,4	50,0
Prostředky na platy (521,030x)	tis. Kč	14 160,0	13 875,0	98,0	12 902,0
z toho: čerpání fondu odměn xx)	tis. Kč	x	0,0	x	
platové tarify	tis. Kč	8 860,0	8 842,0	99,8	8 591,0
osobní příplatky	tis. Kč	1 140,0	1 020,0	89,5	916,0
odměny	tis. Kč	2 002,0	2 002,0	100,0	1 554,0
příplatky za vedení	tis. Kč	450,0	365,0	81,1	406,0
zvláštní příplatky	tis. Kč				
Průměrný plat	Kč	23 600	23 989	101,6	21 503
Ostatní osobní náklady	tis. Kč	800,0	583,0	72,9	
Doplňková činnost					
Počet zaměstnanců	přep. os.	x	1	x	1
Prostředky na platy	tis. Kč	x	260	x	261
Průměrný plat	Kč	x	21 667	x	21750
Ostatní osobní náklady	tis. Kč	x	25	x	24

Poznámka:

x) Sloupec 1 - schválený limit prostředků na platy, popř. upravený na rok 2014 odborem rozpočtu MHMP

xx) uvedené složky platu tvoří celek prostředků na platy

Čerpání mzdových nákladů nedosáhlo hodnot upraveného rozpočtu. Snažili jsme se optimalizovat počet zaměstnanců a objem vyplacených mezd s ohledem na dokončování změn u některých pracovních pozic, souvisejících se změnou vedení a celkové koncepce divadla. V několika případech ještě došlo k souběhu zaměstnání nově nastoupivších pracovníků s pracovníky odcházejícími. Tato situace byla definitivně dořešena k datu 31. 7. 2014.

12) PODPOROVATELÉ, DÁRCI, MECENÁŠI, SPONZOŘI 2014

FINANČNÍ A VĚCNÉ DARY:

School - věcný dar v hodnotě 4496,- Kč
Martin Vohryzka – věcný dar v hodnotě 5282,- Kč
Metrostav a.s. – finanční dar ve výši 50.000,- Kč
Nadace Život umělce – finanční grant na inscenaci Velvet Havel ve výši 16.000,- Kč
Roman Blumentritt – finanční podpora inscenace Velvet Havel ve výši 2000,- Kč

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI:

mePASS.cz
kulturissimo.cz
i-divadlo.cz
divadlo.cz
Radio Wave

RECIPROCITA (služby či zboží za reklamu v propagačních materiálech DNz):

Max Factor – kosmetika, líčení
Fontana.cz – pitná voda
Hotel Port a Horizont – vzájemná reklama
Triband – xeroxový papír

Zřizovatelem Divadla Na zábradlí je Hlavní město Praha

Mgr. Petr Štědroň, Ph. D.
ředitel Divadla Na zábradlí
v. r.

Příloha č. 1 – bod 6a) Výroční zprávy 2014 - Recenze inscenací DNz v plném znění
str. 45 - 103

Příloha č. 2 - bod 6b) Výroční zprávy 2014 – Soupis PR článků, recenzí, TV a rozhlasových spotů –
str. 104 - 117

RECENCE INSCENACE *BOARDING HOME*

Aktuálně.cz – magazín

26. 2. 2014

Tatiana Brederová

Hořké klouzání po povrchu dna míří k chaosu

Inscenace *Boarding Home* se odvážně vydala na divokou vodu, občas ale naráží na mělké dno, po kterém nesmyslně klouže.

Recenze - Režisér Jan Antonín Pitínský je velmi specifickým zjevem na české divadelní scéně. Kvalita jeho inscenací má značný rozptyl ve škále od nula do sto a téměř nikdy si neodpustí několik fórků, které svou chytrostí obsáhnou škálu neméně širokou. Zpravidla mu víc sluší malé scény, kde jeho humor nezapadne v herectví velkých gest a přirozeném patosu divadelních domů.

Blízký kontakt s divákem dává proto jeho adaptaci románu *Boarding Home* v Divadle Na zábradlí správný říz, přesto se ale ani tentokrát neobešel bez několika nepochopitelných pasáží, které narušují jinak velmi pečlivě vystavěný tvar.

Maximálně hořký a ještě ke všemu na dně

Autobiografická novela kubánského exilového spisovatele Guillerma Rosalese se odehrává v prostředí psychiatrické léčebny na Miami, kam před Castrovým režimem v roce 1980 houfně proudily davy Kubánců.

Lékaři hlavnímu hrdinovi Williamovi, do kterého se autor projektuje, diagnostikují schizofrenii, ale jeho nemoci můžeme i nemusíme věřit. Na jedné straně je jeho postava rozehrána dvojicí herců na znak jeho rozpolcené osobnosti (hostující Pavel Liška a Ivan Lupták jako „ten druhý“), na straně druhé ale ve skupině bláznů vyčnívá jako jediný racionálně uvažující, byť hodně hloubavý a rozervaný melancholik. Je tak něco mezi knížetem Myškinem a Randlem McMurphym – mívá nepopíratelně záchvaty, ale mezi nesvéprávné chovance ústavu očividně nepatří.

Léčebna je místem nelítostným, ovládá ji jakási mafie, která bezohledně okrádá, manipuluje, fyzicky týrá a znásilňuje chovance. William najde možnost úniku před tímto světem v lásce k Francis (Anežka Kubátová, ve

výstupech s Ivanem Luptákem Tereza Vilišová), která je ale nakonec zmařena. Inscenace také zároveň neustále odkazuje k nelibostné realitě Castrova režimu a komunistického zřízení.

Proplétáme se tedy bludištěm psychických nemocí, týrání chovanců, zmařené lásky, politických problémů Kuby a do toho všeho nám režisér ještě servíruje spoustu dalších podnětů. Ty jsou, jak je už u Pitínského zvykem, spíše přímočaré a ne zcela homogenní, ostřejší jazyky by řekly možná i naivní nebo povrchní.

Například Zdena Hadravová v roli nadšené teatroterapeutky mává na scéně textem Gorkého Na dně a závěr inscenace se bezdůvodně překlene do první čtené zkoušky této hry. Nucená analogie je přítomná i v podtitulu inscenace, který původně zněl Na dně, ale před premiérou se změnil na Maximálně hořký, jako překlad jména autora. Ovšem nijak se dál nerozvíjí.

Veškeré dění na scéně sleduje busta anglického básníka Johna Keatse (není jasné proč), chovanci utíkají v šíleném strachu z velké žluté ryby, která je velmi přímočarou narážkou na „velkou rybu systému“.

Tragikomedie psychických nemocí

Inscenace Boarding home, maximálně hořký vyniká zejména díky hereckým výkonům. Pitínský vytvořil z chovanců ústavu homogenní masu, ve které je ale možné vyzorovat jisté individuální črty.

Herci postavy interpretují groteskně, ale ne natolik, aby sklouzli k výsměchu nebo hysterické křeči. Spíš má každý svou malou „úchylku“, jeden opakující se, ale ne úplně výrazný motiv. Nejvíce okouzlující je Marie Spurná coby panička, která je vždy dokonale upravená a do jídelny ústavu chodí s grácií jako na ples.

Klienti a pracovníci ústavu jsou ale spíš jako chór, který vytváří pozadí chaosu. Pozornost je koncentrovaná na Pavla Lišku coby „prvního“ Williama a na jeho druhé já v podání Ivana Luptáka. Ve druhé polovině se seznámíme s Francis, která postupně z jeviště druhého Williama vytěsňuje.

Pavel Liška je hodně hloubavý, vnímavý, jeho reakce oscilují mezi absolutní pasivitou a záchvaty agrese. V jednu chvíli tiše pozoruje nelidské chování zřízenců, jindy jeho samotného zachvátí iracionální zuřivost.

Obsazení Pavla Lišky byla hra na jistotu, herec je v českém prostředí snad nejvíce obsazován do typů bláznů a psychicky nemocných. Ve svém výkonu taky nic neriskoval a rozvíjel ho v intencích již známých kreací, ovšem s technickou důsledností a naprostou typovou přesností.

Ivan Lupták přinesl větší závan originality. Jeho schizofrenické „dvojče“ Williama je trochu škodolibé, ale přece jen milující. Vyjadřuje autorův vztah k sobě samému – na jedné straně trpěl úzkostmi a opovrhoval sám sebou, na druhé straně v té úzkosti našel oporu právě jenom sám v sobě. Lupták Lišku provokuje, ale v nejtěžších chvílích ho něžně obejmě. Je jenom přeludem Lišky, a proto nevstupuje do interakce s nikým jiným, o to víc jeho přítomnost Lišku irituje.

Jistou něžnost do tohoto krutého a škodolibého světa přináší Francis v podání Anežky Kubátové. Má sebedestruktivní sklony, které vyvažuje až naivní upřímností a laskavostí. Herečka v postavě psychicky nemocné holky předvedla velký talent pro střídmost, ale zřetelnou charakterizaci, dokáže obsáhnout i protichůdné polohy, které nijak nekонтastují, ale tvoří komplexní a plně vybarvenou osobnost.

Divoké vody, občas mělčina

Inscenace je protkaná motivy moře, jako by nám chtěli tvůrci naznačit, že se opravdu nacházíme „na dně“.

Proudy v inscenaci jsou hodně divoké, systematicky se buduje chaos, hluk a zmatení. Takže i scéna a kostýmy jsou přepřácané, ale jde o přepřácanost koncepční, která slouží účelu.

Co ale účelu neslouží, jsou zejména různé aluze, na Gorkého, Keatse a další. Takové povrchní narážky neohromí ani méně vzdělané publikum. Inscenace se tedy odvážně vydala na divokou vodu, občas ale naráží na mělké dno, po kterém nesmyslně klouže.

BLOG Petra Christova

28. 5. 2014

Tys nečetl Maxima Gorkého?! aneb BOARDING HOME na Zábradlí...

Nářky na to, že se v tuzemském divadle objevují na repertoáru znovu a znovu - a čím dál tím častěji! - inscenace, které nejsou založeny na klasických dramatických textech, tedy na textech určených pro divadlo, se objevují již mnoho desítek let. Opakovaně se již několik generací kritiků, glosátorů, ba dokonce divadelních teoretiků snaží přijít na kloub tomu, co za tímto fenoménem stojí a proč se po tak dlouhou dobu drží na výsluní dramaturgické přízně. Zjevně marně a neúspěšně. Anebo možná zcela prostou odpověď raději tají.

Navíc již na přelomu šedesátých a sedmdesátých let si soustavně a záměrně uvádění textů, které nebyly primárně určeny pro divadlo, vetklo do svého uměleckého programu brněnské divadlo Husa na provázku a ústy svého zakladatele Bořivoje Srby je označilo za *nepravidelnou dramaturgii*. Ani oni ale nebyli první, návaznost na meziválečnou avantgardu ostatně nebyla nijak skrývána, ba samotným názvem divadla manifestována. O několik let později se nezávisle na československém kontextu podobnou otázkou zabýval - mezi mnoha jinými - francouzský režisér Antoine Vitez. Ten takovýto způsob režiséřského divadla, tedy divadla, v němž autorských subjekt režisérův jest stěžejní tvůrčí autoritou ručící za celkové vyznění inscenace a její výklad, význam a interpretaci, pojmenoval jako přístup, kdy lze "(u)dělat divadlo ze všeho" (*faire théâtre de tout*).

Mezi jednotlivými podobami toho, co lze nazývat dramaturgií či adaptací původně nedramatického (rozuměj: pro divadlo neurčeného) textu, však existují značné rozdíly. Svě o tom ví i režisér, jehož indiánské jméno by mohlo znít: Jan Adaptátor Pitínský, neb tento mohykán české režie už ve své inscenační minulosti přivedl na scénu leccos. Ať to byl onehdá velkolepý Mannův Kouzelný vrch ve velmi oceňované inscenaci Divadla v Dlouhé (1997) či nedávné ostravské hraní si s knihou fiktivních portrétů amerických bluesmanů v inscenaci Divadla Petra Bezruče Bluesmeni (2011). Nemluvě o Durychově próze, Dynkových básních či biblickém Evangelii svatého Lukáše a vynecháváje mnohé další nepravidelné texty.

Pitínského výběr textových předloh nebývá navíc obvykle nijak poplatný střednímu proudu. Pitínský je exkluzivní hladový čtenář: je zaníceným čtenářem subtilních děl, jimž není (někdy) radno se bez varování oddávat. Mnohých titulů, po nichž jako režisér sahá, by si proto mnozí diváci jeho inscenací v knihkupectvích rozhodně ani nevšimli, o existenci mnohých autorů, které četl a rozhodl se divadelně zpřítomnit, nemají mnozí návštěvníci divadel ani ponětí. Jeho režijní práce se tak stává svého druhu prostředníkem mezi literaturou, tj. knihami ke čtení a (ne)čtenáři/diváky. V inscenaci Divadla Na zábradlí s názvem Boarding home, maximálně hořký se pak setkává tento tradiční režiséřův přístup k předlohám s tematikou a motivy života spisovatele, existence literárního autora a literatury vůbec.

Exilový kubánský spisovatel Guillermo Rosales (1946-1993) je dalším z řady veřejnosti spíše neznámých autorů, které (poměrně) známý režisér inscenuje. Anebo, lépe řečeno: na základě jejichž díla vytváří divadelní inscenaci. Román *La casa de los naufragos* si v literárním světě vysloužil velkou pozornost, nicméně jeho české vydání pod názvem *Boarding Home* (2006) v nakladatelství FRA se - jak bývá v tuzemském prostředí zvykem - žádným čtenářským hitem nestalo. A dodejme, že román je to zapeklitý, podobně jako pouhé sledování proměn jeho názvů v různých překladech: z kubánského *Boarding Home* se cestou přes španělský *Dům ztroskotanců* totiž v angličtině stává *The Halfway House* (*Dům na půli cesty*) a ve francouzštině dokonce *Mon Ange* (*Můj anděl*). Nic to ovšem nemění na tom, že příběh o kubánském spisovateli-emigrantovi, který se ocitá v miamském domě pro ztracené existence, je maximálně hořkým vyprávěním a nepřilíš veselou (částečně autobiografickou a veskrze tragickou) zprávou o jednom lidském osudu v (až) panoptikálním světě groteskně děsivých osudů.

Inscenace J. A. Pitínského - či alespoň určitá část z nich - vykazují při snaze pojmenovat je a napsat o nich recenzi poměrně houževnatý odpor. Anebo se možná pouze vzpírají obvyklým kritériím hodnocení a některým z tradičních měřítek. Takové potíže ale vyvstávají před kritiky v nejrozmanitějších situacích, a když se hvězda britské kritiky, Michael Billington, snažila (as a critic) vypořádat se zahajovacím ceremoniálem letních olympijských her v Londýně, mohli jsme si přečíst (volně parafrázováno), že "tohle nemůžete recenzovat, to se dá jenom popsat!" Při sledování Pitínského inscenace *Boarding home* na Zábradlí jsem si na Billingtonovo tápání vzpomněl - paradoxně však ve zcela opačném gardu: "Tohle nemůžete (jenom) popsat..."

Co však popsat možné je, jsou pocity a dojmy. Vlastní i divácké. A v mnoha ohledech je to právě emoční vnímání a (řečeno s hrdinou jistého českého filmu na motivy ruské klasiky v podání Pavla Lišky hrajícího hlavní roli i v této inscenaci) unikátní *první dojmy*, c je při sledování Pitínského scénických děl (tohoto typu) stěžejní. Sledování příběhu, intelektuální pochopení situací či odkrývání významů jednotlivých dílčích motivů a témat nejsou totiž ani zdaleka jedinými - a vlastně ani příliš vhodnými - vodítky pro diváckou spoluúčasť během takovýchto představení. Příběh je ve své podstatě jednoduchý (spisovatel přijde do azylového domu mezi blázny a chudáky, potká tam nově příchozí dívku, s níž chce odejít, což se mu nepovede a zastřelí se), ale odkazů, obrazů, možných významů, narážek, metafor zjevných i důmyslně skrytých je během dvou a půlhodinové inscenace nezměrné množství. Takové, že v nejednom okamžiku si (i poučený) divák bude právem klást otázku, zda se mu hledání nějakého hlubšího smyslu vyplatí či zda se opravdu nemá jen nechat nést na vlně panoptikálního šílenství s oděrem kubánské (vysloužilý boxer i tanečník salsy nechybějí), v němž se v roli spisovatelova přítele objeví záblesky odjinud: řada knížek z proslulé tuzemské edice *Světová literatura*, opakované odkazy na Gorkého *Na dně* (ano Maxim Gorkij je přece maximálně hořký), bílá šála s portrétem Ernesta Hemingway symbolicky předávaná jako bílá šála Dalajámova či Vlasta Třešňák s kytarou a foukací harmonikou, jenž zazpívá písničku - a to symetricky v první i druhé polovině inscenace. A chybět nemůže ani režisérův oblíbený totemový fetiš v podobě Indiána. Neboť *Touha stát se Indiánem* (jak zněl název jisté jeho inscenace z počátku devadesátých let se studenty JAMU) J. A. Pitínského (potažmo Z. Petrželku) provází už několik desetiletí.

Někteří diváci o přestávce nahlas přemítají, zda zůstanou i na půlku druhou, jiní konstatují, že je to divadlo *hezké, ale náročné*. Po vřelém potlesku se pak mezi hlasy odcházejícího publika objeví i dialog, v němž jedna mluvčí navrhuje, aby příští návštěva divadla byla jaksi *klasičtější, nejlépe vinohradská*, a druhá kontruje opatrnou, skoro neschopnou poznámkou, že se jí *to líbilo*; a její odpověď zní natolik omluvně, jako by skutečnost, že jsem něco nepochopil/a, měla bránit pozitivnímu zážitku, který si (jako divák/čka) odnáším.

Nejistota a tápání přesto zůstávají. Nejen proto, že vše chápat a pochopit tato inscenace mezi svými cíli nemá. Ani proto, že první polovina může možná připomenout lehce ohranou kubánskou variaci na *Přelet nad kukaččím hnízdem* (že by proto taky ten Indián v závěru, napadá mě?). A už vůbec ne proto, že *tenhle román nikdo nezná*. Tohle divadlo (prostě) není pro všechny! Ale i ti, pro které by být mohlo, se mohou chvílemi lehce ošivat. Proč? Přesně nevím. Ale možná nebude špatné si čas od času zkusit najít čas a přečíst si nějaký román. Ať už to bude ten osvědčeností zaprášený či nějaký z těch novotou a neznalostí vonících.

A jaká že tedy Pitínského inscenace *Boarding Home*, maximálně hořký na Zábradlí je? Chcete-li se nechat vést někam, kam obvykle nechodíte, jděte tam. Chcete-li se nechat vodit za ručičku (doslova či obrazně), jděte jinam - možná ne na Vinohrady, ale třeba...

RECENZE: Boarding home Na zábradlí překypuje depresí a beznadějí

hodnocení: 90 %

Pod nejnovější inscenaci Divadla Na zábradlí se podepsal Jan Antonín Pitínský. Nikoho asi nepřekvapí, že celou inscenaci dotahuje až do karikovaných detailů. Vzhledem k námětu ale Pitínského rukopis nijak výrazně nedráždí. Boarding home, maximálně hořký vychází z předlohy kubánského exilového autora Guillerma Rosalese. Samotný román vypráví o pádu člověka až na nejhlubší společenské dno a režisér Jan Antonín Pitínský dodává svým zpracováním tomuto pádu na rychlosti.

Každá replika, gesto i ruchy ze zákulisí jsou natolik efektní, až divákům v sále naskakuje husí kůže. Hned v úvodu se seznamují se spisovatelem Williamem ve dvojím jevištním ztvárnění. Williama hrají Pavel Liška společně s Ivanem Luptákem.

Ovšem nenechte se mýlit, nejde o klasickou schizofrenní postavu, herci se prolínají a doplňují tak nepravidelně a v různých rovinách, že vysledovat charakteristiku jednoho a druhého odděleně je téměř nemožné. I když dostává Liška více prostoru, nedá se říct, že by za ním Lupták jakkoliv zaostával.

Velice efektně působí terčet dvou Williamů a tety Clotildy hned v úvodu, při stěhování do Boarding homu. Už v tuto chvíli může divák tušit, že si v následujících dvou hodinách rozhodně neodpočine. Inscenace vyžaduje plné soustředění. A to jak vzhledem k množství různých postav a spletitosti děje, tak i náročnosti jevištního zpracování.

Scéna je sice velmi jednoduchá a účelná, vybavená v podstatě jen stoly a židlemi, ale neustále přítomné postavy vytváří na jevišti značný chaos. Ten dokonale vystihuje atmosféru léčeben a ústavů pro choromyslné.

Jedni mají svůj svět a nic neřeší, další se naopak neustále hádají, překřikují, dožadují pozornosti. Když ale dojde na povinné požívání pilulek, všichni zmlknou a ochotně otvírají pusy jako akvarijní rybičky. Akvárium evokují i další prvky, například dekorace stěn na jevišti.

Jak jinak se také mohou cítit zdraví, nebo alespoň svět vnímající jedinci neustále zavření pod nepřetržitým dohledem pečovatelů. Pečovatelů, kteří si na nich ukájejí své sexuální touhy, potřebu peněz i obyčejnou zlost, ačkoliv by jim měli být ochránáři a přátel

Co se děje v Boarding homu všichni vědí, ale dělají že nevidí. Snaží se příliš se neprojevat, nevybočovat z řady, a když budou hodní, dostanou možná i cigaretku.

Cigarety tvoří jednu z hlavních rekvizit celé inscenace. Jejich prostřednictvím si vychovatelé udržují převahu nad svými chráněnci. Vyjadřují tak svou moc, nadřazenost a nutí chovance ústavu k plnění čehokoliv, co si zamloují. Velice rozmanité, ale ne příliš charakteristické jsou kostýmy. Každý z chovanců má svůj vlastní styl, na který si diváci velmi rychle zvyknou. Ale tento styl ho neodlišuje od ostatních vzhledem k jeho charakterovým vlastnostem nebo dovednostem.

Kostýmy na mě působily tak trochu „co se kde našlo, hlavně aby to k sobě moc neladilo“. Na druhou stranu nutno uznat, že k dotvoření chaosu posloužily nejrůznější barvy opravdu výborně.

Za nejefektivnější motiv v celém představení považuji papírové krabice. Symbol stěhování, nových začátků, ale také konců, které se v inscenaci několikrát objeví. Když pak v jednu chvíli představuje jedna krabice celý byt, jde o skutečně kouzelný moment.

Snaha nacpat se do společného bydlení o rozměrech ani ne dva krát dva metry úžasně vystihuje cit, který se rozvinul mezi dvěma chráněnci Boarding domu. Ale může v léčebně vůbec vzniknout něco jako skutečný cit? Na to už si musí odpovědět každý divák sám dle svého uvážení.

DIVADELNÍ NOVINY

19. březen, 2014

Kateřina Kočičková

Dům pro lidské odpadky

Nevěřím v Boha. Nevěřím v člověka. Nevěřím v ideologie, prohlásil v jediném rozhovoru, který kdy dal, kubánský spisovatel Guillermo Rosales. Je zřejmé, že částečně autobiografický útlý román *Boarding Home* bude dílo plné temnoty a beznaděje – podobně jako autor sám. Rosales (1946–1993) trpěl schizofrenií a vnitřní démoni ho pronásledovali jak v Castrově režimu, tak v americkém exilu v Miami. Část života strávil v domově „pro lidské odpadky“: americkém soukromém útulku pro duševně choré, konečné pro beznadějné případy.

Pavel Liška (William) a Tereza Vilišová (Frances) v Boarding Home na Zábradlí FOTO KIVA

Boarding Home není druhý Přelet nad kukačím hnízdem, je mnohem cyničtější. Hlavní hrdina William Figueres se zmítá mezi soucitem a odporem k ostatním chovancům. I on objevuje slast z mučení bezmocného, který provokuje tím, že se nám hnusí. V *Boarding Home* není místo pro naději, už od začátku je jasné, že poslední Williamův pokus vymanit se z mizerných podmínek silou lásky je předurčen k neúspěchu. Kdo četl knihu, nemohl být nezasažen. Předpokládala jsem, že i dramaturgie na Zábradlí bude silnou výpovědí. Nestalo se.

Boarding Home režisér Jan Antonín Pitínský představuje jako pitoreskní balá bíle barvitých figurek s řadou režijních ornamentů, místy estrádního, parodického charakteru. Tíhu předlohy zlehčuje vtípky – v rámci terapie divadlem se rozdává Gorkého *Na dně*. Když Williamova láska, pacientka Frances vzpomíná, jak doma na Kubě učila číst negramotné rolnice, zmiňuje mezi nimi i jistou Luisu Borgisovou... a tak dále. Jiné aluze jsou zase pro toho, kdo nemá knihu v živé paměti, nedešifrovatelné. Například ze zdi shlíží busta Johna Keatse, protože v románu William uniká z okolní beznaděje četbou antologie jezerních básníků.

Především však není jasné, proč si inscenátoři Rosalesovu knihu vybrali. Román je silným záznamem jednoho utrpení, avšak bez obecnějšího přesahu. V inscenaci nerezonuje ani tragika konkrétního lidského osudu, natož nějaké další téma. Zcela jalově a prázdně vyznívaly narážky na komunismus (Pochopitelně ten kubánský. Ještě jsem však nezažila, že by v divadle typu Zábradlí publikum ani hlesnutím nezareagovalo na hlášku pověsit komunisty za koule do průvanu...).

Ani herecky inscenace (s podtitulem Maximálně hořký) nepřekvapí. Williama hraje typicky chlapecky, zajímavě a zranitelně Pavel Liška (jeho vnitřní já pak chladnější Ivan Lupták). Oba dva však mají daleko k nějaké ambivalenci. Bláznivku Frances pak ztvárňuje Tereza Vilišová (či Anežka Kubátová), obě mladé, pohledné dívky, bez jizev po životním ztroskotání (paradoxně v dialozích zůstala zmínka, která odhaluje, že ona a William jsou vrstevníci, tedy čtyřicátníci, a působí to opravdu nešikovně). Druhá část je však přece jen o něco silnější, protože díky milostnému citu a následnému zklamání je aspoň trochu co hrát.

Na konci přesto zůstává pachut' – ne z toho, že si William (stejně jako Rosales) vzal život, ale ze zmarněné šance. Boarding Home na Zábradlí je vskutku maximálně hořký – jenže úplně jinak, než by si inscenátoři přáli.

Divadlo Na zábradlí – Guillermo Rosales: Boarding Home, maximálně hořký. Překlad Petr Zavadil. Režie a dramaturgie Jan Antonín Pitínský, dramaturgie Ivana Slámová, scéna Hynek Petr, kostýmy Tomáš Kypta, hudba Matěj Kroupa. Premiéry 21. a 22. února 2014. (Psáno z premiéry 22. února 2014.)

HOUSER.cz

03.03.2014

Ondřej Nekola

Novinka Na zábradlí Boarding home v režii Jana A. Pitínského zklamala

Divadlo Na zábradlí uvádí novou inscenaci na motivy románu kubánského exilového spisovatele Guillerma Rosalese. Kniha do značné míry vychází ze skutečného autorova života. Také trpěl halucinacemi., emigroval v 80. letech do USA a nakonec zemřel osamocen v Miami v soukromém ústavu, jemuž se říká Boarding Home.

„Zvenčí stál na domě nápis Boarding Home, ale já jsem věděl, že to bude můj hrob. Byl to jeden z těch útulků na okraji, kam chodí lidé, kterým už v životě nezbývá žádná naděje. Většinou šílenci. I když občas jsou tam taky starci, jež opustila rodina, aby pošli samotou a nesrali se do života vítězům,“ začíná Rosalesův román a stejně tak i divadelní inscenace v režii Jana Antonína Pitínského, jenž je i autorem divadelního scénáře. Posud shoda. S přibývajícím časem se však Pitínského nastudování odklání od depresivní, beznadějně atmosféry románu a místy připomíná estrádu.

Boarding Home, kam přichází hlavní hrdina, osmatřicetiletý spisovatel William Figueras (Pavel Liška), žijí mentálně retardovaní jedinci, senilní starci, blázni, ztroskotanci. Každý kout čpí močí, záchody jsou neustále ucpané nějakou textilií, lůžkoviny smrdí potem po předešlých nájemnících. Celý soukromý ústav ovládá podnikatel Curbelo, jenž využívá bezbrannosti svých klientů a obírá je o peníze, podává

jim nestravitelné jídlo, o všechno je okrádá. Jeho pravou rukou je věčně opilý mladý zakomplexovaný bývalý vězeň, jenž některé nájemníky bije. Boarding Home je dusivý dům, peklo na zemi.

Pitínský se však rozhodl „obohatit“ inscenaci o gagy, „český“ černý humor, estrádní prvky, které v knize nenaleznete. Jako by žít v takovémto ústavu zase nebylo tak hrozné, jako by zde s bláznou byla občas i docela dobrá přča. Možná. Ale v tomto pohledu se zásadně s Rosalesem rozchází, byť má na to právo. Při čtení románu totiž čtenář nemá ani na chvíli příležitost, aby se zasmál, nebo jen pousmál, pokud ano, pak jen ze soucitu. Bylo snad zapotřebí představení nějakým způsobem natáhnout? To totiž trvá sto šedesát minut! Kniha má přitom pouhých 93 stran.

Další velký rozpor s literární předlohou spočívá v postavě Francis, bláznivé ženy zhruba stejně staré jako Figueras, s kterou se spisovatel rozhodne utéct na svobodu. Do role Francis, kterou do ústavu odloží rodiče, byla obsazena mladá Anežka Kubátová (viz foto nahoře), jež je dobrou herečkou, v Boarding Home však vypadá jako kráska z Paříže. Pokud se někdo zbaví vlastní dcery a zanechá ji na podobném místě, jako je toto, těžko lze očekávat nějakou šarmantní krásku. „Její tělo si ještě zčásti uchovalo oblé tvary, i když už ho život pořádně poznamenal,“ popisuje Rosales ve své knize postavu Francis.

Překladatel románu Petr Zavadil v doslovu uvádí: „Boarding Home je kniha psaná z nenávisti, je to zlá kniha, nemilosrdný sestup pod hladinu pekla, který čtenáři ani na vteřinu nedopřeje nádech naděje.“ Režisér má samozřejmě právo upravit si předlohu podle vlastních představ, v případě Boarding Home však divák odchází s naprosto jinými pocity, než čtenář od knihy. Estrádní scény jsou totiž neústrojné, inscenaci rozbíjejí na sled chabě navazujících výjevů, a tak divák, který nečetl knihu, se ztrácí v množství skečů a bláznivých rejů a nemá šanci zachytit linii příběhu. Nechápe, co se děje, a nemá tudíž šanci prožít závěrečnou katarzi, kterou by na divadle takovýchle sestup do pekla měl vyvolat.

NADIVADLO.CZ

VLADIMÍR MIKULKA

sobota 22. února 2014

Boarding Home (Divadlo Na zábradlí)

Při sledování nové Pitínského inscenaci *Boarding Home* jsem zažíval zvláštní *déjà vu*. Jako kdyby na Zábradlí z nedaleké Zlaté kapličky jakýmsi záhadným způsobem prosákl nedotažený, roztráštěný a ve výsledku hodně nijaký *Strakonický dudák*. Spíš než v prosakování bude ale potíž s tím, že Pitínský má silné problémy dát dohromady inscenaci, která by se nezhroutila pod tíží do sebe zavínutých a často dost laciných ornamentů. A pak už je skoro jedno, o jaký příběh a jaké téma se pokouší.

Prostředků i prostoru je na Zábradlí méně, než v Národním, takže atrakce jsou méně nákladné, rovněž herců není tolik - ale i tak si zřejmě zahrál každý, kdo mohl, včetně techniků, neherců a Vlasty Třešňáka, jenž ve dvou dlouhých výstupech snaživě ochotničí a pak zahraje píseň, která se do představení nijak zvlášť nehodí. Zdena Hadrboľcová do toho několikrát rozdává scénáře *Na dně*, nejspíš aby bylo zřejmé, že inscenace má leccos společného s Gorkého klasikou; proč se to celé

nakonec překlopilo do náznaku divadelní zkoušky, nemám tušení. Pavel Liška s Ivanem Luptákem společně předvádějí jediného schizofrenika, což vypadá spíš jako nedotažený vnějškový nápad než smysluplné pojetí ústřední postavy, zbylých patnáct účinkujících doplňuje barvitě figurky se vši přibližností a povrchností, která obvykle bývá k vidění, když se mají barvitě figurky ze dna objevit na jevišti. A tak není divu, že v téhle banalitě nakonec uvízne i nezřetelná a nahodile působící ústřední dějová linka, v níž se onen rozervaný schizofrenický protagonista snaží spolu se svou spolutrpitečkou (sympatickou, pohlednou a umělecky nadanou dívkou) ze dna odrazit.

Opakovaně se připomínají též okolnosti, a to okolnosti nikterak bezvýznamné. Většina postav jsou kubánští emigranti a vše se odehrává v pochybném miamském azylovém domě, jehož majitel své svěřence nemilosrdně okrádá. Jenže i v tomto ohledu zůstává u ornamentů, nic podstatného, temně groteskního nebo v jakémkoli smyslu strhujícího představení nenabídlo. Řečeno zcela bez servítků: tři hodiny promarněného času.

Následují recenze k inscenaci Šílenství

RECENZE INSCENACE ŠÍLENSTVÍ

GENERACE21

4. 5. 2014

JANA ŠAJTAROVÁ

NA ZÁBRADLÍ JSOU OTEVŘENÍ VŠEMU, I ŠÍLENSTVÍ

V Divadle Na Zábradlí uvedli novou hru s názvem Šílenství. Hru, v níž nic není takové, jaké se na první pohled zdá.

Sezóna 2013/2014 pokračuje v **Divadle Na Zábradlí** další netradiční inscenací. Tentokrát vzal otěže režie do svých rukou **Jiří Havelka**, držitel ceny Alfréda Radoka v kategorii Talent roku 2008, a plynule navázal na své kolegy. Šílenství pracuje s improvizací a k divákovi promluví slovem až v úplném závěru krátkým prorockým monologem.

Podstata celého dramatu tkví v nedivadelní předloze, kterou je **film noir**. Tomuto těžko uchopitelnému žánru je podřízeno vše – scéna, typické postavy, příběh. Dá-li se o příběhu ovšem hovořit. Šílenství si hraje s divákovým očekáváním a rozumem, který za vším něco hledá, ve všem touží najít smysl či vodítko k rozluštění. V kostce se jedná o detektivku, kdy se poněkud vyhořelý detektiv (**Leoš Noha**) snaží vyřešit podivný případ a rozplést složité vztahy lidí, kteří se pohybují v městském hotelu či kolem něj. A to vše beze slov!

Otáčivé dveře umožňují rychlou změnu scény i prolínání „venkovního“ a „vnitřního“ prostoru. Zdroj: nazabradli.cz

Je jasné, že zde tedy o výrazná pantomimická gesta a významné pohledy nebude nouze, navíc doplněné o prvky vypůjčené z filmu noir. Bodové světlo zanechávající za sebou jen plochu neprostupné tmy, ostré stíny, děsivý výkřik na

druhé straně telefonního sluchátka. Jako by si divadlo odskočilo do filmu s **Philem Marlowem** natočeným na motivy povídek **Raymonda Chandlera**, vykoupalo se v jeho ironickém jazyce a vrátilo se na jeviště už jen s jeho lehkým oděrem. I když film noir má samozřejmě kořeny někde jinde – v Hollywoodu 40. a 50. let.

Kdo je kdo a kde vlastně?

Scénu vytvořil **Svatopluk Sládeček** na jedničku. Je jednoduchá a přitom efektní a účelná. Uprostřed skleněné otáčivé dveře, připevněné pevně k jevišti, vsazené do pohyblivé kulisy, která chvíli představuje průčelí hotelu, v další chvíli pouhým otočením o 180 stupňů znázorňuje hotelový interiér. Když se detektiv rozhodne vstoupit zvenčí do hotelu, projde dveřmi dokola, herečtí kolegové mezitím prostě obrátí kulisu a on vystoupí do již připravené scény. Změní se hudba, světlo, nálada. Hra plynule pokračuje dál a nápor na divákovu pozornost je na světě.

Magdaléna Sidonová jako pokojská vzorně vysává koberec. Zdroj: nazabradli.cz

Herci si (kromě Leoše Nohy) mění v průběhu hry role. Ze začátku zastává každý své dvě vlastní postavy, každá má jiný kostým a paruku. **Magdaléna Sidonová** hraje dámu s pejskem a pokojskou, **Petr Čtvrtníček** policistu a tajemného pána s novinami, **Jiří Vyorálek** dveřníka a hotelového hosta, **Ivan Lupták** číšníka a čističe bot, **Štěpánka Pencová** madam a hotelového poslíčka a konečně **Ladislav Hamplo** portýra a muže s houslemi. Typické noirové figurky. V obou odlišných rolích jdou však herci poznat a chovají se velmi podobně, snad až na Jiřího Vyorálka, kterému se podařilo perfektně vystihnout charakter jak znučeného dveřníka, tak nonšalantního hosta. Zda to byl tvůrčí záměr, těžko říct, ale možná by vyznělo lépe, kdyby herci za svými rolemi nebyli tak čitelní.

Vše se ovšem začne postupně měnit. Detektiv ztrácí nad situací kontrolu, dějí se tak podivné věci, že si je není s to vyložit. Vše se mu začne v hlavě motat a divák jeho očima sleduje, jak se celý jevištní svět zvrhává. Nikdo již nedokáže říct, zda jsou tyto podivnosti skutečné, nebo se odehrávají jen v detektivově mysli. A také to není ambicí Šílenství – tvůrci zkrátka naservírovali psychedelický kus a je jen na návštěvníkovi, jak jej stráví.

A možná přijde i Freddie Mercury!

V duchu písně **Show must go on** hra pomalu vygraduje až do konce, který je snad ze všeho nejpůsobivější. Přesto mám pocit, že ještě zbyl prostor pro větší šílenství, že se z tohoto námětu dalo vymáčkнуть více.

Detektiv v nesnázích v podání Leoše Nohy. Zdroj: nazabradli.cz

Konzervativnější divák jistě ocení, že se tvůrcům podařilo nesklouznout k trapnosti, k čemuž by v takovéto inscenaci mohlo snadno dojít, neboť je těžké vyjadřovat se pouze gesty. V tomto směru se rozhodli jít spíše cestou náznaků a suchého humoru. Ale kdy jindy si „zablbnout“ a zapřehánět než v Šílenství?

Obecenstvo dostane to, na co je v Divadle Na Zábradlí zvyklé. Černý humor, sebevědomé herecké výkony, silné téma, to jsou devízy tohoto souboru. Vždy bychom ale měli mít na paměti, že žádný vývoj by neměl být ukončený a že ve chvíli, kdy je umělec sám se sebou spokojen, je právě na místě položit si otázku, zda by nemohl být ještě spokojenější.

GOOUT.cz

10. 5. 2014

Kateřina Bláhová, Zuzana Košutová

Tyjátr (jak) má bejt:

Šílenství Na Zábradlí

Nacházíte se v rájónu mladých undergroundových divadelních kritiček Kateřiny Bláhové a Zuzany Košutové. Jejich cílem je přesvědčit populaci o tom, že divadlo není jen pro starý báby. Pravidelně vám přináší gurmánské dramatické kousky, které uvádí nejen velká, notoricky známá divadla. Vydají se pro vás do víru noční Prahy a zkoumají mladé a nespoutané scény, jako je MeetFactory, Divadlo DISK či NoD. Ve světě divadla totiž vzniká mnoho nových směrů. Představení už nemůžete jen tak odzívát ve štípaných silonkách či potivých oblecích. Přichází punk. Světla, hlasitá hudba, emoce a adrenalin v žilách. A o to vás nemůžou připravit!

Šílenství – Divadlo Na Zábradlí

(Tento díl Tyjátru vznikl pod režijní taktovkou Zuzany Košutové)

Noc byla temná jako lógr z poctivé Jihlavanky. Ztěžklým vzduchem plným neprostupného mlhavého oparu z fajnového tabáku se linul neklamný pach smrti. Phil Marlowe zamyšleně seděl za svou deskou, kouřil doutník a přemýšlel nad svým posledním případem. Náhle jej z dumání probudilo ostré zadrnčení zvonku.

S rychlostí šneka nad hrobem pozvedl hystericky se natřásající telefon. „Haló?“ řekl hlubokým hrdelním basem. Z cigarety se tím pohybem rtů snesl notný kus ohořelého tabáku a těžce dopadl na úřední desku.

„Haló?“ ozvalo se chraplavě na druhé straně. „Je to detektiv Marlowe?“

„K vašim službám,“ odpověděl detektiv a seřel ze stolu oharek, který se rozletěl kamsi do prázdna. „Kdo volá?“

„Na tom nezáleží,“ odvětil neznámý volající a naléhavým hlasem překotně vychrlil: „Jde o ty dvě. No, vy víte, o kom mluvím! Ty dvě potrhle redaktorky. Určitě něco chystají, vidím jim to na očích. Ty jejich recenze – četl jste někdy něco bláznivějšího? A viděl jste ty fotky? Jak se nechají dobrovolně napatlat marmeládou? Dejte si na ně pozor, pane detektiv. Mají něco za lubem. Jsou ŠÍLENÉ!“

Sličné děvy Zuzana s Kateřinou si však z neznámého pronásledovatele hlavu nedělaly. Tou dobou elegantně nasávaly na baru a svými rudě zbarvenými rtíky decentně popotahovaly z cigarety.

Kateřina: Tak máme za sebou zase další představení beze slov. Z počátku mě to strašně štválo. Napjatě jsem čekala, kdy konečně někdo promluví, což mě dohánělo téměř k šílenství! Možná od toho

je odvozený název té hry... Každopádně by mě zajímalo, proč v poslední době tak často vidáme němé kusy. Napadlo mě, jestli to třeba nedělají divadla z důvodu, aby získala větší pozornost zahraničních diváků. Co myslíš?

Zuzana: Nevím, ženo. Co ale vím je, že sis rtěnkou zamazala šaty. Ježíš, ty jsi tele. Ukaž. *(naslíní si vyšívany kapesníček a mateřsky utírá Kateřině skvrnu ve výstříhu)*

Kateřina: Prosím tě, nech toho. *(odstrčí Zuzanu, která se zahanbeně stáhne, oči však stále upřené na rtěnku v dekoltu)* Ale po předchozích zkušenostech musím ocenit, že tam tentokrát aspoň nebyl nikdo nahatej. Good!

Zuzana: Alespoň že tak... Jinak ještě k té formě: za mě je činohra beze slov hodně tvrděj oříšek. Ale k tomu ladění do film noir *(nebo v tomto případě spíš divadlo noir?)* mi to vlastně i docela sedělo.

Atmosféra se dala krájet a kdyby někdo promluvil, úplně by tím vlastně zazdil výsledný efekt. Perfektní hra světél a stínů. Do detailů vymakaná hudba, precizní přechody mezi jednotlivými scénami. A ta scéna? Super. *(nenápadně svůj zrak opět stočí do Kateřinina výstříhu, kde se stále znepokojivě skví podivná rudá skvrna)*

Kateřina: *(ignorujíc Zuzanin nevhodně směřovaný pohled)* Scéna mi třeba ze začátku přišla tak nějak starosvětská a obyčejná. Prostě rádoby retro americkéj biják. Ale pak začala příjemně překvapovat. Odkryla divákovi více dimenzí **díky otáčivému prvku v hledišti, kterým se scéna měnila. Výborný nápad.**

Zuzana: No, já myslím, že on to vlastně celý měl bejt takovej „rádoby retro americkéj biják.“ Tak trochu Mazaný Filip Na zábradlí. I ten Čtvrtníček tam nechyběl, stejně jako ve filmové verzi. *(jakoby náhodou zaškbortne svým suchým Martini o Katčin výstřih a vylije jí drink na zarudlou skvrnku)*

Ježíš, ty jsi blbá, zakvílí Kateřina a odebere se umýt na záchody. Vrací se za minutu s mokrým, ale už našťěstí čistým výstřihem k vítězoslavně se tvářící Zuzaně.

Kateřina: O čem jsme to mluvily? Jo, herci. **Čtvrtníček byl super, ale nejlepším hercem byl zúčastněný buldog – dělal, jako že tam vůbec nejsme. Měl by dostat Thálii. Fakt by mě zajímalo, jaký to je nacvičovat to se zvířátkem.** Jestli někdy zlobí, čůrá na scénu a tak.

Zuzana: **Takových skvělých herců na scéně a ty si vybereš zrovna buldočka. Ale máš pravdu, pejsek to zvládl bravurně. Ostatně i všichni další. Fascinovalo mě, že navzdory němému provedení měla každá z postav naprosto neopakovatelnou osobitost. To mě baví. Je vidět, že Na Zábradlí účinkují samí Páni herci. Dostat tenhle kousek do rukou jiný soubor, tak se asi zvedám a mizím po deseti minutách...**

Kateřina: Bavilo mě to stupňování absurdity. Každá z těch postav skáče do děje s určitou grimasou a gestem. Užije si svou chvíli a zase zmizí. Po chvíli udělá to samé, ale úchylněji. A pak zas a znova. Šílenost na druhou.

A taky jsem si užívala tu hru mezi divákem a režisérem. Hru na to, že zločin je komediálně všudypřítomný a potencionálním vrahem mohou být všechny postavy kromě detektiva. A to tě jako diváka dožene až k šílenství.

Zuzana: Šla bych klidně znovu. A to je co říct, protože němé divadlo fakt nemusím. Těžko udržím delší dobu pozornost na poutavé přednášce, natož pak v divadle, kde se nemluví. Na zábradlí na to ale jdou chytře – délka představení byla přímo úměrná žánru.

Kateřina: Nebylo to nejlepší divadlo, co jsem viděla, ale jako divadelní experiment je to zajímavé.

Martini vylité, cigarety vykouřené, výstřih už uschnul. Šílené podezřelé se vydávají vstříc temné noci, zanechávají za sebou omamnou vůni mísících se parfémů.

Shrnutí: Šílená noirovka s buldočkem je největší tyjátr!

Pod slovem Šílenství si představíte cokoliv, ale... Temná noirovka v divadle, a k tomu beze slov? Milé Divadlo Na zábradlí, to jsi nám krapánek vytřelo zrak. Ale my tleskáme, experimenty nás totiž baví. **Nejvíc oceňujeme skvělou atmosku, vymakané herecké výkony, ňůnu buldočích hrdinu a stopáž tak akorát. Jestli se chcete na chvíli ponořit do světa jak z klasické Chandlerovky, dobře se pobavit a vychutnat si přitom jemné mrazení v zádech... Jděte na to!**

(Z Na zábradlí jsme prostě Na větvi.)

NADIVADLO.CZ,

19. dubna 2014

Vladimír Mikulka:

Šílenství (Divadlo Na zábradlí)

Černá díra, Indián v ohrožení, Korekce... kdo sleduje tuto linii tvorby Jiřího Havelky delší dobu, nijak ho nezaskočí ani *Šílenství*. Základní situací je tentokrát detektivková tajuplnost, ve které se v prostředí podivného hotýlku opakují variace tajemných, hrůzyplných a groteskně vykloubených filmových klišé. Chvilí je to zábavné, po chvíli se základní princip okouká a navzdory řadě drobných žertíků převládne poněkud rutinovaná a předvídatelná jednotvárnost. A to i navzdory tomu, že se hraje většinou přesně a s citem pro atmosféru.

Havelka zkrátka znovu dokázal, že je šikovný režisér, který na úrovni jednotlivých situací dokáže být vynalézavý a zábavný, činí mu ale problémy proměnit svoji zálibu ve variacích v cosi podstatnějšího. Na Zábradlí mají po *Šedých sedmdesátých* na repertoáru už druhou pantomimu, ničeho zvlášť převratného jsme se ale na téhle velkopáteční premiéře nedočkali.

NADIVADLO.CZ,

19. dubna 2014

Jakub Škorpil:

Šílenství (Divadlo Na zábradlí)

Havelka v Hotelu Lynch. Spíše než proklamovaným „film noir“ je *Šílenství* zjevně inspirováno absurdní a surrealistickou poetikou Davida Lynche (která, pravda, na žánrovou klasiku v mnohém navazuje). Beze slov se odehrává tajemný příběh, v němž Havelka tradičně staví především na opakování základního setu situací se vždy o trochu otočeným důrazem či detailem. Přičemž onen „příběh“ je použit spíš

nadneseně, protože především jde o jednotlivé situace, které pravda Havelka s herci Divadla Na zábradlí dokáže občas pointovat kouzelně. Většinou ale ony výjevy spíše viditelně vyrábí, než aby se z vnitřní (byť třeba šílené) logiky děly samy. Nelze se tak ubránit pocitu jisté mechaničnosti, vnějškovosti a *Šílenství* tak paradoxně více než na pocit či atmosféru zatím spoléhá na rozum a tak trochu odtažitý smysl pro požitek z kombinace.

Následují recenze k inscenaci Velvet Havel

RECENCE INSCENACE VELVET HAVEL

I-DIVADLO.CZ

ČERVEN 2014

psáno z představení: 11.6.2014

Veronika Boušová

VELVET HAVEL

Havlovi Na zábradlí není nic lidského cizí

*„Kdyby byl nepřišel únor čtyřicet osm, nebyl bych se stal dramatikem ani spisovatelem“. A ani disidentem, ani prezidentem. Životní příběh Václava Havla, vedoucí ze zahrávajícího českého rybníčku až k oceánu nesmrtelnosti na straně jedné a neveřejná tvář velikána českých dějin včetně tušených slabostí, jež těmi dějinami občas hýbou, na straně druhé. Obojí inspirovalo Miloše Orsona Štědroňe k napsání hudebně-divadelní inscenace *Velvet Havel*. Její uvedení v Divadle Na zábradlí uzavírá kruh mezi Havlovou profesní dráhou a jeho soukromím.*

Typický štědroňovský portrét si nezadá s autorovými předchozími projekty a právě v případě osobnosti Václava Havla a jeho díla, které jsou u nás doposud zdrojem různých kontroverzí, to lze kvitovat s povděkem. Ironie krocená podvědomým respektem a cit pro zkratku a kabaretně neseřízní nadsázku v textu i v hudbě nedehtonestují, a když provokují, tak s téměř blahosklonnou laskavostí, s jakýmsi spikleneckým mrknutím v podtextu. Havel idealista, filozof, bohém a humanista světového formátu karikuje svou - veřejností vnucenou – ikoničnost. Havel synek z nóbl rodiny nezapře „Kinderstube“, ale ani chlapeckou ješitnost, smysl pro humor, sklon ke klukovinám a slabost pro něžné pohlaví v přitažlivém balení. Láska a pravda, vyznáváné do důsledků, poukazují v jistém směru na vrozený nedostatek empatie jako na kompenzační příznak nadprůměrné inteligence.

Mezi předobrazem titulní postavy a její scénickou podobou udržuje Štědroň dvojí odstup. Modeluje ji na základě interakce se zbytkem souboru a vše umocňuje „divadlem na divadle“, respektive „filmem na divadle“. Při setkání dvou Havlů-bohémů v mauzoleu vyprovokuje prvorepublikový filmový magnát

Miloš, rozšafný milovník kabaretů a akční vizionář se smyslem pro *a successful hollywood story*, svého synovce cigaretovým kouřem k zmrtvýchvstání a natočení životopisného bijáku. Scénu s masivním mřížovým roštem plným slamníků, reflektujícím niterné i vnější světy vězně a zastávce pravdy a lásky, tak doplňují rekvizity z filmového prostředí.

Oba Havlové sehráli v české historii velkou úlohu, ale zatímco *Venoušek* příjmení proslavil, *strejda Miloš* se stal - bezmála obětní - černou ovčí rodiny. Jako takový kumuluje Miloš (Petr Jeništa) nedostatky rodové genetické výbavy včetně těch společných, kam patří také ráčkování. Občas svěří publiku bulvárně lechtivou informaci z vlastního soukromí, jakoby tím poukazoval i na existenci synovcovy Pandořiny skříňky. „*In kino veritas*“. V cigaretovém oparu diriguje herce, tempo a scénosled, tu sehraje úlohu diplomatického sekretáře, jindy odlehčí situaci šantánovým číslem, v němž světácky vyzná lásku světlům ramp, nebo zamíří k jádru pudla

otázkou: „*Venoušku, a co ženský?*“

Jak si ale poradit se ztvárněním bývalého prezidenta, má-li ho národ v živé paměti? Miloslav König přistupuje k roli Václava Havla podobně, jako se k ní třeba za sto let postaví hollywoodský filmový herec, ale k interpretaci používá divadelní prostředky. Koncentruje energii postavy, rodící se z dialogů, a jen minimálně a ve vhodném načasování zařadí nezbytný dovětek „že“ či typickou dikci. Ve spojení s Havlovým idealismem a filozofií to vychází na jedničku. V hudebních číslech se doprovází na kytaru, uplatňuje svou muzikálnost a naplno využívá pěvecký potenciál. Občas naruší mluvený text popěvkem nebo nasazením fistule a evokuje uličnickou, někdy až frackovitou „neodolatelnou dětinskost oplácaného blondáka“. Pozici frontmana zaujímá rebel k pomilování v elvisovském duchu šedesátek, totalitě čelí protestsongem, ideje vykřikuje v direktivním rapu. V kabaretních výstupech se jako chartista mění v týmového hráče, při konspiračním setkání se zástupci Solidarity na Sněžce v obětavého Mirka Dušina a v hrdého zastávce české pivní velmoci. Fyzickou podobu Václava Havla připomene pouze knírek coby symbol zralosti k převzetí úlohy otce vlasti (nikoli otce dítěte, jak se ukáže).

To Marie Spurná v trefně zvolené paruce připomíná Olgu od prvního pohledu a má to stejně jako Jeništa, který dámu ze Žižkova během cigaretového blues uctivě obskakuje, o něco snazší. Citlivou duši introverta a mateřskou shovívavost pod slupkou racionálně uvažující, přirozeně inteligentní a nepříjemně pravdomluvné Olgy Havlové sehrává bravurně. A rázně usazuje manželovy frustrované samaritánské Múzy. Ty představuje Anežka Kubátová. Rozlišuje je typově, konkrétní jména nepadnou a nejsou důležitá, ať se jedná o intelektuálku v brýlích, divu v rudých šatech, klapku, méně bystrou héréčku nebo o smyslnost, vkrádající se do Václavovy meditace v převleku za buddhistického mnicha.

Vynecháme-li dvoučlennou Crew a tříčlennou kapelu (klavír, saxofony, bicí), všechny další vedlejší postavy (politiky, Dalajlámu, Rushdieho, Olžina nápadníka atd.) zastupuje Univerzál (Natália Drabiščáková), „kus dřeva“ či „křoví“, prostě herec pro všechno v crazy kostýmu molitanového polena. Ten už jde poněkud přes čáru, nicméně u režiséra Jana Friče jsme na podobné úlety zvyklí a tady ostatní výstřelky fungují dobře, v souladu s textem hry.

Se smyslem pro sebeironii postav pointuje Frič vršíci se paradoxy v bleskovém sledu a to i směrem k hudební složce. Havel s kytarou koncipuje úvahy formou hledání melodie a prsty sjíždí od strun k podprsence rozpálené Múzy, jenže bez Olgy si s mechanismem zapínání neporadí - vždyť ani v reálu bez konzultace s ní nepovažoval své texty za dokončené. Vnitřní boje při jógování v Ruzyni doprovází

mantrou „Brum“ namísto „Óm“, meditační mudru mimovolně nahrazuje gestem sametového revolucionáře „Victory“. Namísto kalhot s krátkými nohavicemi obléká rovnou kraťasy. Vášnivá vamp v rytmu tanga vykasává z pod šatů Veroničinu roušku s otiskem Václavova obličej. Ve vzduchu visí styčné body Havla a Vaňka z *Audience*, Vernisáž připomenou kýče v písni o netečných Češích-chalupářích s lokajskou povahou, dojde na úryvky z *Dopisů Olze* a tak dále. Havlovo dílo charakterizují některé výroky včetně těch zprofanovaných jako „Naše země nevzkvétá“ i těch, které navzdory odlehčené atmosféře házejí divákům rukavici.

„Nejlepší myšlenka je ta, která ponechává vždy určitou skulinu pro možnost, že všechno je současně úplně jinak.“ V případě inscenací Miloše Orsona Štědrone platí, že to Havlovo „úplně jinak“ zase tak úplně jinak asi nebylo. Ačkoliv... kolik lidí, tolik pravd. Takže hlavně ta láska.

Hodnocení redakce:

(zadáno: 22. 6. 2014, počet hodnocení: 915)

přínosný / zajímavý komentář

Helena Grégrová 70 %

75%. Převážně nevázně, volně až uvolněně, s hravou nadsázkou, místy lehce ironicky, trefně, vzletně kabaretně.

(zadáno: 12. 6. 2014, počet hodnocení: 2131)

přínosný / zajímavý komentář

Jiří Landa 70 %

75% Parádní jízda na téma Václav Havel, která si v ničem nebere servítky, ale přitom osobnost státníka a dramatika nikterak nezesměšňuje, přičemž se však tak nějak stále bavíte na jeho účet. Pěkná herecké souhra, které vévodí P. Jeništa a M. König. M. O. Štědroňovi se podařilo vytáhnout zajímavé a popravdě někdy i trošku bulvární postřehy, jež režisér J. Frič dokázal převést na jeviště ve věru přiléhavém hávu, samozřejmě dle jeho nesmlouvavého režijního stříhu. Další body si autor zaslouží za super muziku. Ano, tomu říkám vkusná a chytrá zábava.

(zadáno: 1.6.2014, počet hodnocení: 140)

Veronika Boušová 80 %

(zadáno: 21. 5. 2014, počet hodnocení: 704)

přínosný / zajímavý komentář

Michal Novák 70 %

Inscenace kabaretního ražení o mýtu jménem Havel vítězí především tím, po jakých cestičkách drobných absurdit si vyšlapala cestu. To je důvod, proč nemá šanci někoho snad urazit. Sejmutí nimbusu ne Havla, ale právě jeho mýtu bylo provedeno vskutku nápaditě a navíc výbornými herci (Míla König, Petr Jeništa, Marie Spurná). Hudební stránka, přiznám se, mě zrovna nezaujala a lze také litovat, do čeho tvůrci uvrhli Natálii Drabiščíkovou, postava „Univerzála“ se moc nepovedla...

NADIVADLO.CZ,

3. 6. 2014

Vladimír Mikulka

Velvet Havel

Jsem letitý fanoušek skladatele a libretisty Miloše Orsona Štědrone a opatrný příznivec režiséra Jana Friče - jejich společný *Velvet Havel* mi ale přišel scénáristicky, hudebně i režijně hodně jalový. Především jako divadlo, ale i tím, že o Havlovi samotném se tu vesměs zopakovaly profláklé banality; s mohutným pomrkáváním, ale bez valného vtipu či hloubky. Čert to vem, to se může stát každému. Čemu jsem ale tentokrát opravdu nerozuměl, byla reakce publika. Poté, co byli diváci v průběhu představení nápadně vlažní, spustily se na konci nadšené ovace. Jak může k takovému rozporu dojít?

To stačí k úspěchu připomenout Václava Havla, který je posmrtně v módě? To se mi zdá přece jen málo. Nebo zparodovat Václava Klause, který je naopak ve stavu naprostého zatracení? Ale vždyť to byla jen jediná scéna... Nebo že by to způsobila Marie Spurná, která byla v kudrnaté paruce skutečně velmi podobná Olze Havlové? Nevím. A myslím to naprosto bez ironie, skutečně si to nedovedu vysvětlit, i když by mě to úplně vážně zajímalo.

Právo

Jiří P. Kříž

To by byl biják - jen ho natočit!

Hodnocení 100%

Nahlíženo s maličkým odstupem, který zvýrazňuje kontury a póly pojmu Václav Havel, jména doma čecháčky ošklibaného a ve světě naléhavě nezapomínaného, vystihli jeho životní i politické paradoxy Miloš Orson Štědroň s režisérem Janem Fričem a s dramaturgyní Lucií Ferenzovou v „jeho“ Divadle Na zábradlí v inscenačním majstrštyku *Velvet Havel*.

Připustíme-li, že *velvet* je „tkaný koberec s řezaným vlasem“, jak vysvětlují internetové slovníky, dojdeme při definování takového slova k poznání, že novodobí čeští puristé nedokázali se dobrat jednoduchého paradigmatu: *velvet* je samet. A to je termín nejenom pravdoláskařům při spojení s jejich prezidentem tak nějak povědomý.

Miloš jako klaun

Ve *Velvet Havel* najdou postnormalizačními veleduchy oslavované i zpochybňované pravdy ikony sametové revoluce úplně všichni. Zlehčeně, místy až do popěvku rozverně, přitom ale podivuhodně otevřeně a úplně, je v tom scénickém sametu konfrontováno české společenské spektrum: od stavitelů pomníků a pojmenovatelů letišť a uliček přes závistivé poskyáváče Klausových bátorů až po nenávislné trousiče árizovaných Sládkových kydů.

On vlastně Václav Havel, kterého spíš vnitřně v kontinuitě jeho složité osobnosti vystihuje přesně Miloslav König, není hlavní postavou podivuhodně přesně vykresleného portrétu. Tou je jeho strýc, znamenitý filmový producent, rodinný enfant terrible i problém, jedinečný kulturtrégr i třídní nepřítel, ironik, komentátor, chór Havel Miloš.

Suverénně - naposledy tak exceloval ještě v Brně v Goldflamově Hitlerovi v kuchyni nebo v Morávkově svlékání z Dostojevského kůže - stvořil tu plnokrevnou osobnost Petr Jeništa. Jeho Miloš naši přítomnosti vzkazuje: „To by byl biják, jen to natočit!“

Podmanivým příspěvkem k portrétu Olgy Havlové - zásluhou Anny Freimanové a Miroslava Janka právě vstoupil do českých kin - je její přesný otisk ve Velvetu, jak ho vystihla Marie Spurná. Jejimi ústy dopovídá Olga, co ta skutečná v moudré skromnosti vyslovit nedokázala.

Samet sepraný

Figurky, které Havla od Zahradní slavnosti až po Odcházení obklopovaly, zastupuje Univerzál Natálie Drabiščákové. Jeho Múzu, jež ovšem manželství na rozdíl od přechetných českých politiků takřka zázračně nerozvrátila, zastupuje Anežka Kubátová.

Velvet Havel je počin jedinečný. Stává se výmluvným příspěvkem k takřka věčnému rozporu mezi českým nezakomplexovaným evropanstvím, a proti němu se vymezující příkrčeností a vlezdoprdelkovství. Absurdními skoro jako Havlova témata. Od Larga desolata až po Prase.

GENERACE21.CZ

9.5.2014

JANA ŠAJTAROVÁ

KDE JINDE MĚL BY SPOČINOUT VÁCLAV HAVEL

Na prknech Divadla Na Zábradlí, kde kdysi Václav Havel začínal, se 2. a 3. května odehrály premiéry nové hry o jeho životě.

Velvet Havel, do češtiny přeloženo Sametový Havel, přičemž v anglickém znění zůstanou zachovány Havlovy iniciály VH, je zcela netradičním obrazem české osobnosti od jeho mládí do sametové revoluce. Dalším Havlovým osudům se hra vyhýbá, snad proto, že jsou příliš spjaté se současností a je těžké vytvořit si k nim komický odstup.

Nadsázka a smysl pro ironii totiž provází celé hudebně-dramatické představení. Autorem hudby a scénáře je **Miloš Orson Štědroň**, hudební skladatel, klavírista, libretista, muzikolog a v neposlední řadě i pedagog na konzervatoři. Pod jeho prsty vzniklo již několik autorských divadelních děl věnujících se různým českým osobnostem, např. Kabaret Ivan Blatný, Kabaret Hašek, Divadlo Gočár. Za poslední jmenovaný projekt získal **Cenu Alfréda Radoka**.

Arnošt Goldflam, s nímž Orson Štědroň spolupracoval, o něm prohlásil, že jej nikdy neviděl vesele se smát, patrně tedy „*veškerý svůj humor vyčerpá v hudbě čili v práci*“. Humorem jeho hudba dýchá, vřdyť jak jinak by mohl Václav Havel rapovat či brnkat na kytaru ověšenou dámskou podprsenkou?

Přestože osoba Václava Havla dala inscenaci jméno, nedostává jeho postava (ztvárněná **Miloslavem Königem**) výrazně více místa než Václavův strýc Miloš Havel (**Petr Jeništa**) a první manželka Olga

(**Marie Spurná**). Obraz člověka je tak vytvořený pomocí jeho blízkých či známých, sem tam vypomůžou Havlovy myšlenky nebo se sáhne do bezedné pokladnice historek z jeho života.

Hra začíná pohřbem. Tedy, přesněji řečeno, v místě, kam se lidská duše odebere po smrti. Václav Havel se tam setkává se svým strýcem, svého času barrandovským magnátem, který dostane nápad – natočit o svém synovci film! Celá inscenace tak působí jako natáčení, jakýsi kabaret, v němž se střídají jednotlivé hudební výstupy prokládané pracovními, rádoby reálnými rozpravami. Máme tak možnost porovnat stylizované záběry s poodhrnutou rouškou soukromí.

Možnost zaslechnout zpívat herce z Divadla Na Zábradlí je k nezaplacení. Miloslav König naplno využil své pěvecké nadání a rozsah svého hlasu. Po odzpívání písně se pak zase vždy vrátil k plachému roztržitému „oplácanému blondákovi“. Marie Spurná zase předvedla nakřáplé blues „holky z pavlače“. To vše za doprovodu živé hudby. Za klavír usedl sám Miloš Orson Štědroň, na saxofon a klarinet zahrál Petr Fiedler a na bicí je doprovodil Jan Švamberg.

Další rolí je Múza, ztělesňující všechny ženy Havlova života a jeho záletnickou povahu. **Anežka Kubátová** neměla lehkou úlohu – být vždy ta druhá. Ani **Natália Drabiščáková** si rozhodně neoddechla. Jako Univerzál ztvárnila nepřeborné množství figur politické scény od Nelsona Mandelu po Petra Cibulku.

Hra je završená sametovou revolucí a cinkáním klíčů. Poslední záblesky nápisu Letiště Václava Havla ponechané bez komentáře ilustrují celé představení. Autor nabídl známá i méně známá fakta prezidentova života, nechal jej promlouvat jeho bohatým jazykem, nechal jej i bilancovat. Ale to vše je jen nastaveným zrcadlem bez jakékoliv adorace. Žádného skandování se není třeba obávat.

Václav Havel byl zkrátka člověk a jako takový měl i své chyby. Nelze ovšem popírat velikost a důležitost jeho osoby, vlivu na politické dění a v neposlední řadě jeho odkazu. Měl by jistě z tohoto „pomníku“ radost, i on sám na sebe často hleděl s nadsázkou a humorem, nebál se kritiky.

Ani nové představení Divadla Na zábradlí se kritiky bát nemusí. Není totiž v podstatě co kritizovat. Nechybí zábava, nechybí emoce a naopak schází sentiment. Český divák se pobavil a zároveň obdržel materiál k přemýšlení, Václav Havel získal důstojnou vzpomínku. Alespoň na těch devadesát minut pravda a láska zvítězila nad lží a nenávistí.

Hospodářské noviny

07.05.2014

Ivan Hartman

Sametový

Nad pravdou o Havlovi zvítězila na Zábradlí láska k němu

Možná se nějaký český režisér jednou pokusí natočit filmové drama nazvané třeba Havel: člověk

naděje. Variantu loňského snímku Andrzeje Wajdy o Lechu Walesovi, polském protějšku Václava Havla. A možná cestu k takovému vizuálnímu zpodobnění prošlape chystané čtyřdílné pokračování televizního seriálu České století režiséra Roberta Sedláčka, které spěje do období Havlova disidentství a následného prezidentství. Zatím si ale musí Václav Havel vystačit s lehkou múzou v malém, starém a dobrém pražském Divadle Na zábradlí, kde kdysi dělal kulisáka a pro které v šedesátých letech napsal své rané hry. Je to logické: nemáme režiséra Wajdových parametrů (ostatně i Hořící keř na citlivé téma z moderních českých dějin natočila jeho krajanka Agnieszka Hollandová), ale především jsme Češi. A s námi byla vždycky spíš legrace, že? Solidarita s chalupáři Blízko k filmu má také nová "životopisná" inscenace Velvet Havel v Divadle Na zábradlí, jejíž libreto a hudbu napsal Miloš Orson Štědroň. Stylizována je, jako kdyby prvorepublikový barrandovský kinematografický magnát Miloš Havel, který se tu v podání Petra Jeništy zjevuje v bílém "hopkirkovském" obleku a se sinalou tváří, měl natáčet film o svém synovci Václavu Havlovi a s Václavem Havlem (Miloslavem Königem) v hlavní roli. Jenže Miloš Havel - jak majitel Barrandova sám o sobě říká hned zkraje představení - točil s Oldřichem Novým, Mandlovou i Baarovou. A to byla přece jen jiná romantika, než jakou by mohl nabídnout na dramatické události výjimečný život Václava Havla. Snad proto má inteligentní kabaret Velvet Havel ve vlasech zábavně ulízanou pěšinku a je koketní jako zbožňovaná herečka z prvorepublikového sládku.

Z Havlova disidentství i prezidentství je v inscenaci oškrabána politika asi jako štětiny ze spařeného vepře - takže pár jich zbude pouze na ocásku. A Václav Havel je stylizován do role zpívající pop star elvisovského ražení. V krátkých obrazech zdůrazňuje inscenace spíš transparentní "lidské" momenty Havlova života, jichž se musí chytat každý z diváků, který za státníkovy éry sledoval média. Už jen úvodní Havlovo zmrtvýchvstání způsobené neodolatelnou chutí na cigaretu předurčuje parodickou linii inscenace.

Remix jednoho života Z pětice hlavních postav, které se tu objevují, inklinuje většina k dětinským móresům. Jen Havlova žena Olga, praktická světice původem z žižkovské pavlače v podání Marie Spurné, zajišťuje reálnější ukotvení. Svému manželovi toleruje i jeho mladou Múzu (Anežku Kubátovou), již se nepraktický Havel marně pokouší rozepnout podprsenku a přitom řeší, jak je na všechno sám, protože za polskou Solidaritou stojí miliony lidí, kdežto u nás máme akorát tak milion chalupářů.

Ačkoliv Štědroň inspiroval Havlův život od sedmdesátých let po státníkův odchod ze světa, není tady přesné časování důležité. Štědroň pojal to vymezené, společensky nejintenzivnější Havlovo období jako remix populární písničky. Posluchač sice zná její původní stavbu a posloupnost slok a refrénů, ale ta na jevišti Divadla Na zábradlí přestává platit.

Časové roviny jsou přeskládány podle libosti tak, aby události i drobnosti spojené s Havlovým životem posloužily dobré zábavě - navíc z drobností se stávají dějinné události a z dějinných událostí banality. Proto lze v rychlém sledu zmíxovat Nelsona Mandelu, ping-pong a setkání českých chartistů se členy polské Solidarity v Krkonoších. A proto může půvabně kontroverzní telefonát prezidenta Havla s předsedou vlády Václavem Klausem o té "absolutně, ale absolutně nezodpovědné" návštěvě Salmana Rushdieho v Praze, která na nás přivolá "celý balíček problémů", předcházet scéně Havlova věznění. Budoucí státník v něm medituje o tom, že je "spisovatel, kterému není lhotejně postavení občana v

jeho zemi", zatímco z jiné časové roviny, z devadesátých let, sem vstoupí někdejší disident Petr Cibulka s proslulou urážkou: "Vašku, jsi prase, jsi prase, jsi prase, jsi hovado."

Všechny události přetavené ve Štědroňově libretu ve stručné glosy více méně sedí. Nic však nezůstává na svém místě a inscenaci jako by tvořily výhradně chytlavě dráždivé "refrény" spojené s Havlovým životem - ještě třeba "nejsme jako oni" Štědroňem pro Havlova ústa přemixované na "nejsem jako oni". A tak aktuálně je to na Zábradlí s Václavem Havlem asi jako na slavném obraze Reného Magritta: sice na něj belgický surrealista vymaloval dýmku, ale pod ni výrazně připsal "Toto není dýmka".

METRO.CZ

5. května 2014

Marcela Magdová

Recenze: Hra o Havlovi? Na Zábradlí připravili výbornou podívanou

Divadlo Na zábradlí se svérázně vyrovnává se svým legendárním kulisákem a dramaturgem Havlem. Po Antonínu Dvořákovi, Josefu Gočárově a Johannu Gregorovi Mendelovi je tu další osobnost, kterou se hudební mág Miloš Orson Štědroň zabývá. A aby toho nebylo málo, na jevišti se potkávají hned dva Havlové, Václav (Miloslav König) jako hrdina potenciálního velkofilmu a Miloš (Petr Jeništa), jeho prvorepublikový strýček, filmový magnát, důvěrně obeznámený s trendy velkého světa.

Právě Havlův strýc se pasuje do pozice organizátora show, rozehrává swingová a jazzová čísla, sype kolem sebe flitry, zná totiž pravidla hry na efekt. Méně efektní, avšak o nic méně hudebně zajímavé jsou totalitní protestsongy elvisovského Vaška a střízlivé Olgy Havlové (Marie Spurná).

Koláž výstupů a hudebních čísel vychází především z Havlova soukromí, do něhož se v různých vzkazech a formou zkratky promítají všemožní čeští a zahraniční političtí představitelé a umělci: role Univerzál (Natálie Drabiščíková), stejně jako bezejmenná postava Múzy (Anežka Kubátová), která Havla coby druhá žena jeho života doprovází na cestě k revoluci.

Pravda a láska, jen když se chlastá

Kabaret Velvet Havel laskavě a s humorem demytizuje ikonu české demokracie, snáší ho z piedestalu nedotknutelných a ironizuje jeho legendu. Jedním z refrénů společného songu je například verš: "Pravda a láska, jen když se chlastá". Nápaditá hudba přesně parodující dané žánry, skvělí herci a svižný text v sobě kloubí výbornou podívanou.

kulturissimo.cz -

5.5.2014

Hodnocení: 85%

Vojtěch Poláček

Velvet Havel Na zábradlí – Grilování v záři reflektorů

V **Divadle Na zábradlí** uvedli 2. května premiéru inscenace **Velvet Havel**. Autor hudby a libreta **Miloš Orson Štědroň** a režisér **Jan Frič** si jako téma zvolili život a osobnost prvního českého prezidenta. Z marketingového hlediska vděčný námět zpracovali formou kabaretní koláže plné scének a písní, která si neklade za cíl být oslavná nebo pietní. Nesnaží se být ani historicky přesná. *Velvet Havel* totiž více než o Václavu Havlovi vypovídá o jeho dějinném a mediálním obrazu, o záplavě klišé, pod kterými skutečnou osobu z masa a kostí není možné nalézt.

Konceptu medializace slouží v inscenaci téměř vše. V úvodním obraze kladou tvůrci do osy jeviště posmrtné lože, na kterém dlí Havel v masce gumáka, „vypůjčené“ z někdejšího satirického pořadu televize Nova. Karikaturní masku politika Havel záhy odkládá, pod ní se ovšem skrývá jiná, výrazně stylizovaná osobnost, švihák elvisovského střihu, jenž za pomoci idealistických sentencí láme ledy zamrzlého totalitního systému a srdce dívek. Umělost a aranžovanost situací podtrhuje rámeček inscenace. Průvodcem představením a režisérem situací je Havlův strýc Miloš, známý filmový producent, který se o svém synovci pokouší natočit bilanční „biják“. Jako zkušený filmař, který ví, co diváci chtějí, se přitom snaží akcentovat zejména bulvární stránky politikova a dramatikova života – jeho komplikovaný vztah k ženám. Téma přetvařování a předstírání je však patrné i v dílčích momentech. Havel se musí určitým způsobem prezentovat, když s ním dělají rozhovor zahraniční novináři, „ve světle reflektorů“ je však díky sledovacím akcím STB v podstatě pořád, a dokonce i jeho na první pohled soukromá korespondence s Olgou je ve skutečnosti veřejný statek, psaný s vědomím budoucí širší čtenářské obce.

Základní koncept vhodně doplňuje i scéna, jejímž stěžejním prvkem je lehce nakloněný obdélný rošt. Toto vyvýšené jeviště – zviditelněný prostor veřejné prezentace – slouží zároveň i jako posmrtné lože či milenecká postel. Zároveň v sobě nese metaforu grilování, třeba toho mediálního, a mučednictví. Poslední význam ještě zesiluje fakt, že se rošt může jednoduše proměnit v mříž vězeňské cely.

Vzhledem ke zvolené metodě převlékání různých typů groteskních masek není Havlova postava psychologicky konzistentní. Určitou základní kresbu, byť vedenou sytými zjednodušujícími tahy, však má. Havel je v podání Divadla Na zábradlí věčným dítětem s plnou hlavou ideálů, playboyem, který chce být středem pozornosti. Je ovšem také nepraktickým intelektuálem a zhýčkaným snobem, který by – nebýt osmačtyřicátého – „vystudoval anglické soukromé gymnázium“ a „měl by novou sportovní mercedesku“. Portrét Havla jako rozmazleného zbohatlického synka je jen dalším z mnoha klišé, které tvůrci, pravděpodobně vědomě, využívají. Rozhodně Havla nedemytizují, havlovské mýty naopak vrství. Mýtus o frackovi z lepší rodiny sice může částečně stavět na reálných událostech, jeho inscenování je však přesto poněkud diskutabilní. Je totiž obrazem Havla, který se pokoušel veřejnosti vnutit komunistický režim. Groteskní nadsázka, jakou tato optika nabízí, těží z výsměchu celé společenské třídě a je latentně závistivá a xenofobní. Autoři inscenace možná chtěli jen poukázat na další z řady stereotypů, které československá společnost a její média v souvislosti s Havlem vytvořily, zároveň však do jisté míry potvrzují a upevňují platnost tohoto stereotypu.

Velvet Havel balancuje na hranici kabaretu a muzikálu. Jedno hudební číslo střídá druhé, zpěv herců doprovází živá kapela. Inscenace není lineárním vyprávěním, v čase skáče volně tam a zpět. Podobně volně se pracuje i s hudbou, která je stylovou směsicí, absorbující nejrůznější hudební proudy 20. století

(od swingu po rap). Představitel ústřední role **Miloslav König** má bohaté muzikálové zkušenosti (titulní role v muzikálu Michala Pavlíčka *Obráz Doriany Graye*), nepřekvapí proto suverenita jeho zpěvu. Ostatní herci si již pěvecky tak jistí nejsou. Určité nedostatky jsou ale ve výsledku ku prospěchu věci, dávají vyniknout exhibici hlavní postavy. Prezentační nejistota vedlejších postav také často dokresluje jejich charakter či životní situace. Nesmělý pěvecký výstup Havlovy *Múzy* – zřejmě jakéhosi společného vtělení několika Havlových milenek – v podání **Anežky Kubátové**, např. může odkazovat k obecnému postavení utajované milenky, která, ačkoli by strašně chtěla, nemůže nikdy s plnou parádou vystoupit na veřejnosti.

Stylově je inscenace typickým dílem jejího režiséra. Drze, avšak chytře kombinuje plytký, prvoplánový humor s hlubšími myšlenkami, valí na diváka jeden nápad za druhým, aniž příliš přemýšlí o svém rytmu a gradaci. Nenuť divákovi nějakou hlavní jednotící myšlenku, nýbrž je spíše otevřeným polem pro jeho imaginaci. To s sebou ovšem nese i určitá rizika. Hrozí mimo jiné, že si ji diváci budou vykládat pouze jako snahu o zesměšnění ikony české historie v intencích mediálních kampaní, které proti ní vedl komunistický režim a později bulvární sdělovací prostředky. A to i přesto, že se jedná o výklad mylný, jenž je nejspíš v přímém protikladu k záměrům autorů. Komunističtí a bulvární novináři si v grilování Havlovy osoby libovali, je možné, že si v něm jako správný mučedník liboval i sám Havel. Nepředpokládám ovšem, že by takové zalíbení bylo klíčovou motivací pro Štědroň, Friče a jejich kolegy.

MF DNES

6. května 2014

Tomáš Št'ástka

RECENZE: Na Zábradlí sňali Havlovi svatozář. Sám by si to tak asi napsal

Miloš Orson Štědroň vytvořil pro pražské Divadlo Na zábradlí pozoruhodnou hudební inscenaci *Velvet Havel*. Ta se po svém vyrovnává s barvitým odkazem exprezidenta a dramatika a doslova ho snímá z čerstvého piedestalu.

Ani ne dva a půl roku po státním pohřbu tahá Miloš Orson Štědroň postavu Václava Havla zpět ze školních osnov a prvních řad čekatelů na vlastní ulici či letiště. Vytvořil odvážnou hru, kde se mu z hlavy snaží sejmut čerstvě posazenou svatozář a kde naznačuje, jak by si to asi Havel napsal sám.

Inscenace *Velvet Havel* začíná právě tam, kde exprezidentova cesta končí. V úvodu najdeme Havla na márách s posmrtnou maskou. "Venoušku, ten pohveb se ti vydavil. No, to bylo něco!" ráčkuje kolem těla Miloš Havel v podání Petra Jeništy.

Režisér Jan Frič vsadil spolu se Štědroňem právě na postavu Havlova strýčka a vzoru, elegantní prvorepublikový bonvinán celé představení moderuje a provází publikum různými etapami prezidentova života.

Snílek, pašerák, milovník

Tvůrci si s přílišnou historičností nedělají hlavu, vrší narážky na Havlovu dramatickou tvorbu, politické projevy, disent i porevoluční prezidentování v absurdním rytmu. Ukazují Havla jako snílka za lepší společnost, pašeráka literatury, nepraktického milovníka filozofujícího v posteli i přerostlé dítě hledající ochranu u své Olgy. Právě v postavě hubaté holky z pavlače dostává zasloužený prostor Marie Spurná, která spolu s Jenišťou hru táhne.

Naopak nejméně podařenou zůstává postava Univerzála, jež v komickém duchu dohrává světové i české osobnosti, se kterými se Havel setkal. Podoba Václava Klause jistě pobaví, opakovaný vtíp však ani zde vtípem nezůstává.

Snímání z podstavců

Všichni herci však překvapí nadhledem, se kterým se dokážou vyrovnat s velkým množstvím pěveckých partů. Hudební složka a zpívaný text mají navíc slušnou úroveň a nejsou zde jen jako bezduchá výplň. I to dotváří pozoruhodné představení, které si přes proklamovanou lehkovážnost dokáže obdivuhodně zachovat váhu a svým způsobem přináší důstojnou výpověď.

Štědroň si je vědom nebezpečné nedotknutelnosti Havlova odkazu a vtipně jej klade do linie Golem - Švejk - Robot, tedy mezi ty "ryzí a opravdové poklady" našeho národa. Právě zde se však trochu plete, zatímco nad zmíněnou trojicí by se nad pátým braníkem vzácně shodl pražský kavárenský povaleč i poctivý řemeslník z vesnice, postava Havla zatím takové souznění napříč zemí rozhodně nevyvolá.

Hra je však výjimečná i tím, že absurdním uchopením postavy neurazí ani jednu stranu. Zatímco jedni nad narážkami na Havlovu nepraktičnost pobaveně tleskají a vzpomínají, druzí se tetelí blahem a lížou si rány způsobené intenzivní tryznou. "To by byl biják, jen ho natočit," mlasknou si pak nejspíš v závěru s Milošem Havlem všichni. Snímání z podstavců je naše oblíbená činnost a na Zábradlí to jde sametově.

Zdroj: http://kultura.idnes.cz/recenze-velvet-havel-Orr-/divadlo.aspx?c=A140506_122531_divadlo_ts

Český rozhlas, zpravy.cz

3. května 2014 v 10:45

Marie Reslová

Divadlo na Zábradlí přináší první divadelní portrét Václava Havla.

Má podobu kabaretu

Život Václava Havla inscenovali v Divadle na Zábradlí jako kabaretní čísla. Právě na této scéně začala divadelní kariéra bývalého českého prezidenta. Předlohu inscenace Velvet Havel napsal a hudbu k ní složil Miloš Orson Štědroň.

První divadelní portrét Václava Havla snad ani nemohl vzniknout jinde než na jevišti, kde pracoval jako kulisák a kde se proslavil jako dramatik.

Na premiéře kabaretu Velvet Havel se v hledišti sešli pamětníci slavné éry 60. let této scény i vrstevníci režiséra, který v době sametové revoluce chodil sotva do první třídy. Ti první vzpomínali jako Marie Vodičková, manželka spoluzakladatele a mnoho let i ředitele Divadla na Zábradlí.

„Říkali jsme mu „medvídku“. Myslím si, že Havel měl kabaret rád, takže to bude takové adekvátní,“ vzpomíná Marie Vodičková s tím, že ženám se určitě líbil, ale vášním nikdo průchod nedával, protože v divadle byla zaměstnána i Václavova žena Olga.

S napětím očekávala premiéru i sousedka Václava Havla z Hrádečku a editorka knihy jeho textů o divadle Anna Freimannová.

„Myslím, že představitel Václava byl dobře vybraný. Dobře ho vystihoval. Jsem vděčná, že neráčkoval, protože většinou se Havel interpretuje tím, že ráčkuje a tím je všechno ostatní ztracené,“ hodnotí Anna Freimannová a pokračuje:

„A myslím si, že i paní Spurná Olgu občas trefila. V některých těch scénách jsem se s Olgou potkala – nejen že je jí fyzicky dost podobná, ale měla sílu té osobnosti.“

Pamětníci se bavili, ale od mladých tvůrců očekávali nějaký vyhraněný pohled.

„Uznávám, že mají ohromné nápady, na tři premiéry by to stačilo. Režijní nápady – skvělé. Ale ten portrét Havla mi z toho nevyrůstá,“ dodává Marie Vodičková.

Divadelní kritik Martin Zahálka, který sametovou revoluci prožil jako batole, se bavil skvěle.

„Myslím, že víc než o Václavu Havlovi je ta inscenace o tom, jak se můžeme vztahovat k ikonám a jak si z nich můžeme dělat legraci,“ shrnuje svůj zážitek z představení Martin Zahálka.

Druhá premiéra kabaretu Velvet Havel je dnes večer.

Blog.cz - iDnes.cz

Adam El Chaar

3. květen 2014

Na Zábradlí proti komunismu: Velvet Havel

Hra přináší originální vhled do charismatické osobnosti prvního polistopadového prezidenta. Hodně se v ní samozřejmě kouří. Končí na Letišti Václava Havla. Že je po politikovi a dramatikovi přejmenované zrovna Letiště Ruzyně, kterak se jmenuje taky krutý loch, je hezká symbolika.

Připomínejme si Havlovu jemnou, ale bojovnou osobnost dnes a denně. Je to stále více potřeba. Masaryk zemřel pár let před vpádem nacistů a i Havlovu smrt následuje probouzení něčeho, proti čemu vždy stál.

Páteční premča navazuje na uvedení komedie Jak se Husákovi zdálo, že je Věra Čáslavská, kde exceluje Matonoha. Velvet Havel pokračuje v připomínání doby, kdy to vypadalo, že "Se Sovětským Svazem na věčné časy". Již déle je na programu také Havlova hra Asanace.

Proč se to jmenuje zrovna Velvet Havel?

Dílko Miloše Orsona Štědrone je částečný muzikál, takže se nabízí konotace s kapelou Velvet Underground, kterou zpoza železné opony Havel za normalizace obdivoval spolu s kapelou Plastic

People of the Universe, která doprovázela intelektuální chlastačky disentu. Nedávno zesnulý frontman Velvetů Lou Reed byl Havlovým kamarádem. Stejně tak Havel kamarádil třeba s Mickem Jaggerem. Jeho Rolling Stones stejně jako Velvet Underground zahráli ve Vladislavském sále Pražského hradu. Natálie Babiščíková (*Drabiščíková – pozn.DNz*) hraje v kostýmu stromu. Její role alternuje různé postavy, nejtípněji asi Václava Klause jako preiméra a střídmeho ekonomu v době, kdy byl Havel, bohémský dramaturg, prezidentem. V jedné scéně chce Klaus Havlovi zatrhout pozvání Salmana Rushdieho.

„Rolling Stones v těch podivných riflových bundách jsi tu měl, ale s tímhle já...“ protáhne Babiščíková (*Drabiščíková – pozn.DNz*) a vysoko vystříkne ze stříkačky, kterou dosud používala jako mikorfón, „nemůžu souhlasit.“ Publikum propuká v smích.

Havel se znal taky s dalajlámou, nesmrtelným disidentem a exulantem z od padesátých let Čínou obsazeného Tibetu. Ve hře je na něj vzpomněno, když Havel říká: "Je to sice vegetarián, ale se mnou si dal utopence a pivo. Říkal, že v tak vysokém stupni osvětlení už je to jedno." Babiščíkové (*Drabiščíková – pozn.DNz*) strom tvrdí, že imitovat dalajlamu je snadné, stačí se usmívat a spínat ruce. (*to říká Miloš - pozn. DNz*)

Je to ten dalajlama, kterému za nás a Zaozálek nedávno vrazil kudlu do zad, když coby ministr zahraničí ČR za trochu toho importu a exportu podepsal, že Tibet může jít se svým mírumilovným poselstvím do horoucích pekel čínského molochu.

Další souvislostí názvu Velvet Havel je kromě zvukomalebnosti taky Sametová revoluce anglicky - Velvet Revolution. Tehdy v osmadesátém se Havel stojící skromně na balkóně před stotisícihlavým davem stal pro celý svět symbolem míru a toho, že když se chce, tak to jde. Zvlášť pro Američany, kterým se ulevilo z pocitů viny, že nám nepomohli v osmašedesátém a taky Havel ztělesňoval trochu drsnější verzi amerického snu.

Z repráků se ozývá skandování „Už je to tady! Už je to tady!“, ze kterého se vždy derou do očí slzy a naskakuje husí kůže. Havel se ve hře extaticky rozplývá, že je to přesné jako v americkém filmu. I motto hry zní: "To by byl biják. Jen ho natočit!"

Hra mísí časové roviny. „Jsme malý národ a nemůžeme si vyskakovat,“ skuhrá vzápětí depresivně Havel, když se probere ze svého jogínského polehu, který se zrovna naučil v lochu. Obdivuje Poláky, kteří než aby se sešli, raději už několikrát "spáchali dějinnou sebevraždu". Odjíždí do Polska s batohem vyměnit si s tamním podsvětím pár knih.

Hrou provází Havlův homosexuální strýc Miloš, bezvadně ráčkující Petr Jeništa. Strejda Havel byl prvorepublikový bonviván a vlastník Lucernafilmu a ve hře ztělesňuje staré dobré časy třicátých let, kdy Československo bylo čtvrtou nejvyspělejší zemí Evropy a měli jsme být na co hrdí. Ale byl to jen klid před bouří.

Pak nám vrazili kudlu do zad „Francie sladká, hrdý Albion a my jsme je milovali,“ jak píše v truchlivé básni Halas, pozdější horlivý komunista. Německo si nás dalo k snídani, pak v blitzkriegu k obědu usmažilo Francii, jen Albion se mu zblajznout nepodařilo.

Miloš Havel musel většinu svých barrandovských podílů prodat Němcům a žít v jejich stínu. Kdyby Německo Američani se Sověty nerozdrtili v ledovém svěráku, možná by tu Třetí říše strašila dodnes. Vládlo by jí možná jedno z Goebbelsových dětí, kterým na sklonku prohrané války naordinoval tiskový mluvčí zla eutanazii. V Praze zuřilo povstání a umírali další a další lidé, zatímco Američani už drahnou chvílí báněli lakystrajky opodál. Deal byl ale takový, že nás berou Sověti.

Zase jednou bezmocnou figurkou na politických šachách, přestoupili jsme z bláta do louže. Proletariát v osmačtyřátém nastolil vládu lidu a Havlův buržoazní strýc si šel sednout za mříže za pokus o útěk ze

socialistického ráje. Dostával poštou cigarety, uherák a další proviant, kterým se částečně vykupoval z těžby uranu a trhání peří a v roce 1952 konečně unikl.

Tato anamnéza probudila ve Václavovi podobný mesiášský komplex jako u Palacha. Neupálil se, ale zvolil masivní letákovou kampaň. Vyzval lidi, aby obětovali slušnou existenci dnes pro svobodnou existenci zítra. Charta 77.

"Co si to ten buržoazní spratek dovoluje?" třískli do stolu Husákovi lidé. Ve vězení Havel rozjímá o tom, že nebýt osmačtyřicátého, nikdy by nezačal psát. Byl by pouhou zlatou mládeží v mercedesu, ve víru nočního života, byl by spokojený, ale co z toho? Aby se zabavil, buší, cvičí jógu a dopisuje si s Olgou.

Kromě Havlova nezlomného vizionářství se hrou vine taky motiv jeho komického babaštví. Nemotorný intelektuál filosofuje o politice během svlékání mladé múzy a není schopný rozepnout jí podprsenku. Ženy se na něho podle této mladé dívky lepí pro jeho dětskou bezbrannost. Muselo v tom být ale něco víc, protože já třeba s dětskou bezbranností úspěch nemám.

Podprsenku Havel bere stále přítelkyni Olze, aby mu poradila, jak se rozepíná. Ta skryje dotčenost z nevěry a poradí mu. Havel se jí dětsky chlubí úspěchem u jiné ženy, říká jí vše, není to tedy ani nevěra, milenka není pro Havla ani intelektuálním protějškem ani protějškem z lásky, je zkrátka jen tělo – bere ho její mladá krev, čistá pleť a oddanost. Když dívka otěhotní, Havel jí nadšeně oznamuje, že budou bydlet spolu s Olgou, ta jí bude vařit a pomáhat. Ona ho zpraží, že si dítě nechala vzít.

Havel se tedy vrací do výšin filosoficko- politických úvah o svobodě a o identitě a možnostech českého národa. Ve hře se hodně zpívá, texty jsou trochu vycucané z prstu, jak to v muzikálech bývá, ale zároveň vtipné. Dají se přežít.

Havla hraje mladý Miroslav König plný života, zatímco Olgu starší Marie Spurná. Věkový rozdíl symbolizuje vztah Václava a Olgy podobný tomu Sartra a de Beauvoir. Milenka ho označuje za sourozencko – mateřský.

Člověk hledající, pochybující a rebeující asi v nějaké stabilní emoční rovnováze žít nemůže. Otázka je, zda tento typ vztahu Havlovi přinášel štěstí či to byla jen znouzectnost jeho vztahové nevyzrálosti, kdy se věnoval intelektuální a politické činnosti, místo aby se naučil věrnosti. Taky to byla kalící sedmdesátá léta a sex byl vedle chalupy jedinou možností zapomenout.

Zajímavé je, že ti dva se seznámili právě v Divadle Na Zábradlí, kde Olga prodávala lístky a kde „toho oplácaného blondáka“ poprvé spatřila.

LIDOVÉ NOVINY – 6. 5. 2014

Na Zábradlí Havla nešetří

JANA MACHALICKÁ

Kdyby nepřišel únor čtyřicet osm, nestal bych se dramatikem, zpívá Václav Havel a zajímavou myšlenku rozvíjí dál. Patřil by totiž ke zlaté mládeži, měl krásnou mercedesku, vymetal večírky, měl boty ručně šité na míru, dával šatstvo sluhům a nestal by se disidentem a nejspíš ani prezidentem. S tímto typem nadsázky a ironie si ve svém novém opusu Velvet Havel pohrávají Miloš Orson Štědroň a Jan Frič.

Velvet Havel je sice nadsazený portrét Václav Havla ve formě kabaretní koláže, ale zároveň se autorům drápkem podařilo zachytit havlovské poetiky a v jejím duchu skládat absurdní pointy – třeba když se v

závěru rozblíká neon s nápisem Letiště Václava Havla, vyzní tato skutečnost po rychlém sledu Havlových životních peripetií zvláště paradoxně. Neboť hrdina si v ruzyňské lokalitě, kde je od nepaměti kriminál i ranveje pro letadla, vyzkoušel obě možnosti – být vězněm i celebritou, po níž se dokonce letiště pojmenuje.

Velice šťastný je nápad vytvořit hudebně-dramatický tvar, protože pestrost hudebních poloh zakládá i barvitost a dynamiku celé inscenace. Štědroň už také víckrát předvedl, že vybrané téma umí hudebně zpracovat a najít pro ně správné motivy. Postava Havla je tu jakýmsi bardem, zpěvákem protestních písní, který se s kytarou, nadšením a čistou duší žene vždy tam, kde intuitivně cítí, že je třeba, aby jasně a bez ohledu na následky sdělil svůj názor. Je to tak trochu po vzoru jedné sentence Miloše Formana, který vzpomínal na léta společně strávená v poděbradském internátu s tím, že když se hrál fotbal, Havel musel vždy být tam, kde míč, i kdyby měl přitom vysílením padnout k zemi.

Havel tedy brnká na kytaru, filozofuje a zároveň se marně snaží rozepnout háčky na podprsence své Múzy (Anežka Kubátová). Miloslav König je s havlovskou čupřinou a v roláku skutečným ztělesněním mladého Havla ze šedesátých let. Přeslušný mladý muž, dle mínění jiných "oplácaný blondák". Každou z postav ovšem určuje konkrétní hudební žánr, pouze Havel je střídá – pustí se i do country, rapování a zvláště výtečně mu vycházejí koncovky promluv nebo náhlé výkřiky v muzikálovém pojetí. Olga Marie Spurné, to je hořké a melancholické blues, černá káva s cigaretou, a strýček Miloš zase vyznává žánry převážně prvorepublikové a má smyl i pro revuální nádheru.

Pochvala za pohřeb Strýček celý v bílém je tu jakýmsi osnovatelem a průvodcem, na počátku vede rozkošný dialog se synovcem, který leží na katafalku v krematoriu. Chválí ho za výborný pohřeb v hollywoodském stylu, stále na něj mluví, zatímco Havel, na hlavě gumovou masku, jen zřídka mručivě něco odtuší. Strýček pojme myšlenku, že by o Václavovi mohl vzniknout životopisný velkofilm. Petr Jeništa hraje Miloše jako starého šarméra a bonvivána, který trousí různé bonmoty, vzpomíná na slavné filmové hvězdy a vůbec je nad věcí, stoický a lehce sebeironický. Kromě toho přehnaně ráčkuje, zatímco synovec nikoliv. Marie Spurná pojala Olgu jako osobu věcnou, nesentimentální, a vykazuje také obrovské, až mateřskosesterské pochopení pro manželovy poklesky. Samozřejmě že notorická fakta o Havlových věčných návratech z náručí jiných žen, "turbulencích", jak je sám pojmenoval, se tu proměňují v další jemně parodickou rovinu (na kytaře mu visí podprsenka, a jak ji správně rozepnout, mu ukáže Olga apod.). David Černý také vytvořil jednoduchou scénu, plato z mříže, na němž leží matrace; když je potřeba, plato se zvedne a je z něj arest, kde hrdina sedí v meditační poloze.

Štědroň s Fričem Havla nešetří a stejně tak neuctivě zacházejí s dalšími postavami a někdy jdou hodně na hranu. Třeba postava Univerzál zapasovaná do kmene stromu (Natálie Drabiščíková) ztělesňuje různé prominenty od dalajlamy až po Klause – tento jakmile hovoří o sobě, s extatickým výrazem "vytryskne" pomocí pumpičky na vodu. Univerzál se promění i v Olžina milence a vystřihne vyznání lásky jako árii z italské opery, přičemž mu rozkvetou větve. To a jiné jsou Fričovy nápady a půvabné nonsensové blbůstky, které ironizují různá klišé, jež se kolem Havla a jeho blízkých již dávno nakupila a jsou součástí jakési moderní hagiografie. A stejně tak zesměšňují kritické výtky a hloupou nenávisť vůči Havlovi. Pravda ale také je, že místy to "chlapcům" moc pohromadě nedrží, je to takové lehkonožé "hop sem a hop tam", ale kdo by se tím zabýval, že?

Autorka: Marta Harasimowicz

HAVEL K SMÍCHU A POSLECHU

Podnětný myslitel nebo popkulturní ikona?

Čtvrtstoletí po událostech sametové revoluce se pražské Divadlo Na zábradlí rozhodlo do svého repertoáru zařadit inscenaci s lákavým titulem *Velvet Havel*. Režie představení byla svěřena jednomu z kmenových režisérů DNZ Janu Fričovi, zatímco autorem celkové koncepce hry je skladatel Miloš Orsoň Štědroň – tvůrce, jenž v posledních letech proslul jako autor svérázných činoherních muzikálů inspirovaných tématy z českých kulturních dějin (nutno zmínit především úspěšné představení *Divadlo Gočár*, za něž získal i několik ocenění). Přestože jde o látku, která by k tomu mohla svádět, ani v náznaku se nejedná o nabuřelou pietu či prostoduchou poctu bývalému prezidentovi.

TO BUDE BIJÁK!

Havlův příběh není vyprávěn chronologicky. Začátek představení se odehrává těsně po hrdinově pohřbu. Havel je kdesi na onom světě uvítán svým rozverným strýcem a prvorepublikovým filmovým magnátem Milošem, který vypráví historky ze svého mládí a dotěrně se vyptává na Václavovy milostné avantýry. Zřejmě pod dojmem z reakcí na Václavovo úmrtí Miloš svému synovci nabídne umělecké zpracování jeho životního příběhu. Následuje subjektivní výběr obrazů z Havlova života (doprovázený živou hudbou, zpěvem i choreografií), jenž jako celek působí přinejmenším stejně výstředně jako ráčkůjící strýc, který synovci i ostatním postavám po celou dobu inscenace nadšeně asistuje.

Rozhodnutí věnovat Havlovi hudební představení vysvětluje Štědroň barvitostí samotného hlavního hrdiny: „*Svým životním, politickým i časovým zařazením je Václav Havel téměř ideální postava, protože se k němu dá použít žánr protestsongu, rapu i swingu.*“ Inscenace *Velvet Havel* má ovšem blíže ke kabaretu než ke klasickému muzikálu (přestože hranice mezi těmito scénickými žánry nebývá vždy zřetelná). Představení tvoří sled (až na několik výjimek)

komicky laděných scének, z nichž by většina obstála i jako samostatná kabaretní čísla. Znamé motivy z dramatikova životopisu (vztah s Olgou, činnost v disentu, uvěznění) doplňují zcela fiktivní konfrontace s vášnivou Múzou či s rozmanitými politiky.

MEZI LETIŠTĚM A STROMEM

Lehkost a humornost inscenace (které ovšem nesklouzávají ani k bezzubé laskavosti, ani k prvoplánovému výsměchu) a nadhled autorů vůči Havlově osobě jsou tím, co na ní snad nejvíce a také nejpozitivněji překvapí. Ať se jedná o sofistikovanější komiku či vtipy poněkud lacinější (vodu stříkající Klaus nebo polští disidenti promlouvající řečí Google Translate), *Velvet Havel* spolehlivě pobaví. Výborně zde funguje i hudební stránka představení, u níž bych si dokonce troufla tvrdit, že je zatím nejlepším Štědroňovým počinem tohoto druhu. Takřka tradičně v Divadle Na zábradlí září herci, a to zejména ženy – Marie

Spurná jako Olga a Natálie Drabišková, která v groteskním kostýmu stromu plní funkci jakéhosi univerzálního interpreta pro množství vedlejších rolí.

Bohužel se ale ani *Velvet Havel* nevyhnul základnímu nebezpečí, jež číhá na formálně příliš nápadité projekty. Tím je jistá obsahová nedotaženost. Autenticita příběhu a kritický potenciál představení se v množství brilantních replik, různorodých hudebních čísel a gagů docela ztrácí. Jediným, co po sobě nakonec zanechává hlubší dojem, jsou nejpoleptičtější scény a notoricky známá biografická fakta. Jako kvalitní kabaret nelze Fričovu a Štědroňovu inscenaci než doporučit. Na to, aby byla plnohodnotným příspěvkem do diskuze o reflexi Havlovy osobnosti, by ovšem potřebovala jaksí víc myšlenky... ■■■

Miloš Orsoň Štědroň: *Velvet Havel*, česká premiéra 2. května 2014
 Divadlo Na zábradlí

ROPA: SVĚTLO Z HALIČE

„Černý olej vyhřezává ze země jako hnis a země kvete černě a černé květy se otevírají a stovky černých květů na polích a v sadech stékají spolu s vodou.“ Po inscenacích a scénických dokumentech zabývajících se černým uhlím, vodou a uranem, tentokrát divadelníci unikátního cyklu *Cesty energie* zkoumali fenomén ropy. Základním tématem scénického dokumentu připraveného dramatikem a režisérem Miroslavem Bambuškem a uměleckým ředitelem divadla Alfred ve dvoře Ewanem McLarenem jsou kořeny těžby ropy – především na Haliči jakožto prvním místě ve středoevropském prostoru poznamenaném ropou. Za první inscenaci cyklu s názvem *Zdař Bůh!* dostali autoři v roce 2010 Cenu Divadelních novin.

30. 5. ve 20 h., www.cestyenergie.cz

RECENZE K INSCENACI CIZINEC

REFLEX, červenec 2014

DIVADLO

TEXT RICHARD ERML

FOTO KIVA

LABYRINT KULTURY

Po éře Petra Lébla registrujeme v **DIVADLE NA ZÁBRADLÍ** další silný inscenační tým

4 **ANEŽKA KUBÁTOVÁ** jako vdavekchtivá dáma a **HONZA HÁJEK** jako Meursault

Román Alberta Camuse *Cizinec* z roku 1942 bývá považován za klíčové dílo literárního existencialismu. Protagonista Meursault, náhodný vrah, je odsouzen k smrti, protože nechce přijmout roli ve společenských stereotypch. „Cizinec“ bez jediného náznaku hrdinského chování souhlasí s tím, že zemře pro pravdu, aniž by ji těm druhým vnucoval. Skutečnost kolem sebe přijímá, ale nehodnotí, je ve světě cizincem, neúčastným divákem.

Z ANOTACE K PŘEDSTAVENÍ

Když moře lapá po dechu

NŮŽ V RUCI ARABA, revolver v pěsti zvláštního mladíka Meursaulta, alžírské pobřeží. Bušící slunce rozpaluje čelo, čepel nože oslňuje výhrůžnými záblesky a „moře lapá po dechu“. Třeskne výstřel a po něm ještě další čtyři do ležícího těla. To je jedna z klíčových scén zásadního díla existencialismu, románu Alberta Camuse *Cizinec*, vydaného uprostřed války v Paříži v roce 1942.

Teď ale máme třináctého června a *Cizinec* ožívá v Divadle Na zábradlí v režii Jana Mikuláška a společně dramaturgizaci s Dorou Vicenikovou. Camus spolu s Kafkou patřili aspoň v mé generaci k povinné intelektuální výbavě zachmuřené odcizených gymnazistů. Jak ale dnes? O přijetí inscenace se nebojím; kdo se kdy necítil ve světě jako cizinec, patrně se obléká do hroší kůže. S Camusovým románem to je samozřejmě složitější. Režiséra Mikuláška ani nenapadne realisticky ilustrovat děj, scéna nemotivovaného zabití agresivního Araba v inscenaci zazní, avšak sugestivně převyprávěná slovy románu. Postavu Meursaulta představuje na střídačku hned pět herců (Honza Hájek, Jiří Vyorálek, Stanislav Majer, Miloslav König a Ivan Lupták), což není přístup nijak novátorský, avšak je režisérem a jeho herci doveden takřka k dokonalosti. Každý

z herců vkládá do vyprávění svou dominantní výrazovou polohu, čímž vzniká kubisticky dynamický portrét „bezcitného vraha“ Meursaulta. Kupříkladu Jiří Vyorálek s tragicky zasmušilým výrazem popisuje pohřeb své matky, Miloslav König afektovaně paroduje návštěvu vdavekchtivě přítelkyně Marie (Anežka Kubátová) a Honza Hájek s vnitřním rozeznáním vypráví o návštěvě kněze v odsouzenčově cele. Strídání herců přitom není vůbec mechanické: jako si režisér dává pozor, aby neilustroval, ale roztáčil jen svůj kolotoč asociací, stejně tak jsou překvapivě prudké proměny herců a černobíle laděné scény. Dojde i na režisérovo oblíbené zcizování, jemuž slouží zadní projekce, jakási dnešní ironická varianta laterny magiky. Tam jsou herci snímáni v civilu a komentují emotivně vypjatý děj anebo předvádějí, jak si na jevišti uměle vyvolat pláč; pro zajímavost: upřeným pohledem do světél reflektorů. Neúčastný, minimalistický projev náhle přeskóčí v expresivní křik a vzápětí se stříhem vrátí do poklidné hravosti. Inspirace metaforikou pohybového a výtvarného divadla, výrazná práce s hudební složkou.

Jan Mikulášek má již bravurně vypsaný režiséřský rukopis, razantní styl, a tak je jen otázkou

času, kdy se recenzenti začnou šklíbit nad manýrismem, jako se to v bledě modrém přihodilo kupříkladu Vladimíru Morávkovi. Mně osobně opakování nevádí. Záleží především na tématu a originalitě režiséřského vidění a ani v jednom podle mě Mikulášek nezklamal a jistě ani diváky Zábradlí, kteří mohou být šťastni, že po Petru Léblu budou svědky další umělecké éry.

Dnešním „cizincům“ můžeme pro zjednodušení říkat třeba dečkaři. Ti také ztratili kontakt se světem, jenž se kamsi řítí jako neřízený vlak. Po nikom nic nechtějí,

hlavně aby i je společnost nechala na pokoji. Meursault je odsouzen k veřejné popravě nikoli za zkratkovitě zabít, ale za to, jak sám říká, že neplakal na pohřbu své matky. Ta se v závěru inscenace zjeví jako konejšivá vzpomínka na dětství (Marie Spurná). „Bezcitný vrah“ Meursault je ve skutečnosti mužem či robotem budoucnosti. Bez emocí, ale i negativních vášní, zato důsledně pravdomluvný, i za cenu vlastního života. Teprve před popravou, uprostřed noci „těžké hvězdami se poprvé otevřel něžné netečnosti světa“ a nečekaně dosáhl štěstí. No a my diváci zas katarze. X

INZERCE

LETNÍ KNIŽNÍ HIT

ROMÁN, KTERÝ DOJAL I POBAVIL FRANCI A MĚL VELKÝ ÚSPĚCH U ČTENÁŘŮ I KRITIKY. HIMMLEROVA KUČAŘKA NABÍZÍ FASCINUJÍCÍ JÍZDU HRŮZAMI DVACÁTÉHO STOLETÍ, ALE I POŽITKY ŽIVOTA, KTERÉ SI VYCHUTNÁTE DO POSLEDNÍHO SOUSTA!

FRANZ-OLIVIER GIESBERT
Himmlerova kuchařka

Přeložila Helena Beguinová, 348 Kč

Róze je téměř sto let, když se rozhodne, že nastal čas napsat svůj příběh. Má pět zdravých zubů, obličej jako sova a rozhodně nevoní po fiáčkách, ale její duch je nezdravý, chuť na jídlo a sex by nechyběly, její restaurace v Marseille je plnější než kdy jindy, a tak je připravena vydat vzpomínky na svůj dlouhý a neuvěřitelný život.

KNIHU POKOUDNĚ ZAKOUPÍTE TAKÉ V INTERNETOVÉM KNIHKUPECTVÍ WWW.KOSMAS.CZ.

2410/01

Kulturissimo.cz

Recenze - 90%

Kateřina Svátková, 16. 6. 2014

Cizinec Na zábradlí: celek, jenž drží pohromadě snad až příliš

Zadáte-li do internetového vyhledávače heslo „Camus – Cizinec“, nabídne tento kromě nespočetných shrnutí utvářející jakýsi středoškolský čtenářský deník v kostce další tři díla světové literatury: Sartrova *Nevolnost*, Dostojevského *Zločin a trest* a Voltairova *Candida*. S trochou nadsázky lze říci, že v *Cizincovi* se najde od každého trochu, proto je nakonec černou kostkou, jež do googlem nabízené existenciální a filosofické skládky přesně zapadá. Jak ovšem odosobněný text převést do divadelního tvaru?

Před prázdninami se to na programech divadel doslova hemží „posledními premiérami sezóny“ a v Divadle Na zábradlí patřil příznačný pátek třináctého premiéře adaptace **Camusova Cizince**. Jeden smolný den a po něm další, řetězíci se nešťastné události, hybatel děje, který se navzdory sobě samému stává pouze přihlížející figurou, úzkost i nečekaná zlehčení nedýchatelné atmosféry a chladné ostří nože, na jehož hraně svůj tanec smrti rozehrává vina-nevina. To vše se vešlo do dramatisace režiséra **Jana Mikuláška a Dory Viceníkové**, aniž se však vzdálili od *Cizince* z roku 1942, jež samotný Sartre označil za nejvýznamnější literární počín raného existencialismu.

Autoři dramatisace z monologického textu vytěžili maximum. Do Meursaultovy kůže oblékli hned pět herců a tato na první pohled nesourodá skupina se s úkolem vykreslit jakoby neexistující lidský charakter vypořádala více než na úrovni. Téměř holá scéna doplněná tu fotografiemi, tu promítanými fotosekvencemi rámuje příběh, jenž z podstaty věci nemůže dopadnout dobře. Všichni to vědí, a přesto se až do poslední chvíle snaží nemyslet na nevyhnutelný konec.

Jiří Vyorálek se nonšalantně ujímá první části textu, jíž celá tragédie začíná. Bílé stěny, pár židlí, dráždivé světlo zářivek, videoprojekce odporných a bzučících much za zády... Divák se docela snadno přenesení do úporného alžírského vedra, do tísnivé atmosféry bdění nad Meursaultovou zesnulou matkou ve společnosti přátel z útulku pro přestárlé a jeho nesnesitelného správce. Avšak pohřbem vše teprve začíná. Meursault, který kromě Vyorálka postupně ožívá ve **Stanislavu Majerovi, Janu Hájkovi, Miloslavu Königovi a Ivanu Luptákovi**, naváže vztah s lehkomyšlnou Marií, odjede s ní na chatu svých přátel. Poté, co se spolu se dvěma z nich na pláži porve s Araby, kteří je již nějakou dobu pronásledují (důvod konfliktu si člověk musí spíše domyslet či si jej pamatovat z předlohy), se Meursault na pláž zbytečně vrací, jednoho z útočníků potká, nechá se vyprovokovat a v horečném blouznění stiskne revolver. Jednou, pak ještě čtyřikrát. A vrhne se tak navždy do vln zatracení. Vražda je dramatickým vyvrcholením celé hry, ukončuje Meursaultův život ve světě, na nějž teď bude jen nostalgicky vzpomínat mezi zdmi své vězeňské cely.

V druhé polovině inscenace se již naplno rozjíždí soudní kolotoč, jehož aktéři – stále stejných pět herců – se střídají, promlouvají, soudí a někdy se možná až příliš pitvoří. Soudní i církevní autority jsou záměrně zobrazeny jako součást jiného světa, samy sebe trochu shazují a vědí, že Meursaulta nakonec doženou na šibenici. Jakékoliv bloumání nitrem lidské duše v jejich sevření snad ani není možné, a tak se Meursault nakonec odevzdává a umírá daleko dříve, než je nad ním vyřčen konečný ortel. Do divákovy mysli se pak možná vetře replika ze Sartrovy

hry *S vyloučením veřejnosti*: „Peklo jsou ti druzí“.

Tíživé vyznění celého kusu autoři inscenace záměrně vylehčují videozáznamy ze zákulisí, němou Marií (Anežka Kubátová), která při všech výstupech mlčí: jediné, na co myslí, jsou vdavky a vrcholným výstupem je postávání se zrcátkovou koulí či vdechnutí dvou chlebiček přímo na scéně... Ani tyto prvky však přes poněkud prvoplánovou vtipnost nijak neshazují *Cizince* jako celek, jenž drží pohromadě snad až příliš – přesně tak, jak je tomu v Camusově předloze. Hra po zběsilé horečce doznívá pomalu – stejně jako píseň Psích vojáků *I'm lucky*, jež ukřižovaného Meursaulta doprovází do zapomnění.

Divadelní noviny

25. červen, 2014

Josef Mlejnek

Mikulášková spektrální analýza *Cizince* aneb *The worst of Mozart*

Tvůrčí skupina soustředěná kolem Petra Štědrone se po několika úspěšných sezonách v brněnské Redutě loni přesunula do pražského Divadla Na zábradlí a kromě několika svých úspěšných kusů v pozměněné podobě si se sebou přinesla také svébytný divadelní rukopis. To je zjevné i u inscenace Camusova *Cizince*, poslední premiéry v této sezoně. (Na webové stránce divadla doplňuje název podtitul *Člověk je tak jako tak vždycky trochu vinen.*)

Stereotypní Mersaultův život aneb Cizinec v Divadle Na zábradlí
FOTO KIVA

Nejde o divadelní remake filmového zpracování románu, jak bychom mohli očekávat s poukazem na některé inscenace Jana Mikuláška a Dory Vicenikové z nedávné minulosti, navíc když je k dispozici film Luchina Viscontiho z roku 1967 s Marcellem Mastroiannim v hlavní roli. Tentokrát jsme byli svědky původní drammatizace formou často velice důmyslného, spádného a divadelně vynalézavého scénického čtení. Toto zdánlivé „méně“ přineslo nakonec více, neboť v klasickém přepsání do jednotlivých postav by inscenace možná získala na dějové názornosti, ale něco podstatného by jí pak patrně scházelo při zjevování smyslu Camusova románového podobenství, o němž šlo především.

To, že v případě *Cizince* nejde o sociálněkritickou moralitu, si nejlépe uvědomíme, čteme-li Camusův román na pozadí jeho ranějšího díla, hry *Caligula*, napsané ještě před druhou světovou válkou. Jestliže se hlavní hrdina Mersault vynořuje ve světě jako cizinec, nejde o mimozemšťana, za jeho předchůdce lze považovat Dostojevského člověka z podzemí nebo Nietzscheova hlasatele smrti Boha. Nese v sobě analogické poselství. Četbou *Cizince* vstupujeme do kurzu Camusovy morální a-teologie. Těžko říci, nakolik nám může divadlo učinit tento kurz přístupnějším, každopádně může zintenzivnit, posílit naše vnímání otázek, které nám autor předkládá jako výzvu.

Celý sled obrazů v bílé krychli otevřené do hlediště – světla, židle, to vše připomíná čekárnu u zubaře, na zadní straně vidíme rozvěšené fotografie, patrně jako upomínku na lepší časy dětství. Režisér Jan Mikulášek dokázal s herci už mnohokrát dosáhnout skvělých dramatických účinků, když z jejich postav promlouvalo podvědomí nebo hlubší „já“ a jejich řeč se často až groteskně křížila s řečí masky či konvence, v jejímž chomoutu uvízly. Reakce, gesta, emoce od jedné zdi ke druhé, často během vteřiny.

Camusova Mersaulta Mikulášek tentokrát spektrálně rozložil do pěti rolí. Těžko říci, zda každý z pěti představitelů má předem určený specifický part či facetu nebo zda by bylo možné – vzhledem k jejich nesporným hereckým

kvalitám – uplatnit bez obav něco jako rotační princip. Ať tak či onak, větší část zátěže spočívá na Jiřím Vyoralovi a na Stanislavu Majerovi.

Jako první začíná Jiří Vyoral, který s věcnou nezaujatostí vypráví o své mamince, obouvá si černé boty, snaží se uvázat si předlouhou černou kravatu. Mluví o jejím pobytu v útulku pro přestárlé, kde také zemřela. Sugesci tropického vedra cestou na pohřeb umocňuje kromě chůze jakoby v rozteklém asfaltu také neodbytné bzucení hmyzu, jehož kmitavé pohyby se promítají na zadní stěnu. Zároveň s ním je ovšem také řeč o osazenstvu útulku. Přímě děsivě pak působí ryšavě zlověstný „vstříchný“ Majerův úsměv ve chvíli, kdy zpodobuje správce útulku, i jeho tlumené stařecké pochechtávání, když je za přítele-snoubence zemřelé matky. Nebo má jít stále o tutéž osobu? Na druhé straně Majer dokáže zvládnout svůj mersaultovský part s prodchnutou lyrickou vážností. Zvláštní extempore představuje „svatební“ scéna, kdy Mersault vypráví o tom, jak rozhodně zamítl úvahu své přítelkyně Marie (Anežka Kubátová) o případném sňatku a že odpověděl záporně i na otázku, zda ji miluje. Všichni muži jsou postrojeni v běloskvoucích ženských svatebních šatech a Miloslav König ještě jednou celé místo zopakuje v oprsklé frackovské řeči, čímž se celá „idea svatebnosti“ degraduje ještě o několik pater níž. Ne všechny scény nebo vstupy jsou stejně koncentrické. Například dlouhý citát z rozhlasového pořadu Hrajeme na přání s dechovkovou Moravankou je přilepený zvnějšku a zapojení filmové dotáčky, ve které děti hovoří o smrti, mající odkazovat k závěru, neodbytně a skoro rušivě připomínají rozhlasový pořad Pavlíně Wolfové Děti vám to řeknou, ale nic víc.

Zadní stěna výborně funguje také při několikrát se opakujících výjevech ze stereotypního Mersaultova úřednického života – cesty do práce, ležení v posteli, ale též plavání; promítá se na ni i jakási alegorie kratochvilných volnočasových aktivit v podobě obrazu ženského poprsí s obnaženými řadry. Na těchto scénách někdy až hekticky participuje všech pět mersaultovských hypostazí a vše vypadá skoro jako odlehčení, i když při všem hopsání vidíme, jak jeho účastníci narážejí nejen na sebe, ale i na jakýsi pomyslný strop.

Předtím, než Mersault na pláži zastřelí člověka, který pobodal jeho přítele Raymonda, pěti ranami z pistole – v inscenaci je to pět úderů na stěnu, které provází suchý pronikavý zvuk výstřelu – vnímáme při scéně s omýváním a červenými vědry opět všudypřítomné horko, které jako kdyby už samo v člověku aktivovalo nesnesitelné nutkání k iracionálním reakcím. Je až neuvěřitelné, kolik odlišných obrazů se Mikuláškovi podařilo vměstnat do nějakých osmdesáti minut! Světelný hledáček střelné zbraně na košili, který oběť bezděčně odhání jako obtěžující hmyz. Návštěva Marie u uvězněného Mersaulta (tentokrát Honza Hájek). Protože nejsou sezdáni, smí jej navštívit pouze jedinkrát – přitom se mluví jen o banalitách a oba se cpou chlebičky. „Kamenování“ obviněného Mersaulta (Ivan Lupták) hrstmi moučně jemného bílého písku. Poprava, zablesknutí v temnotě a triumfálně břeškné tóny francouzské hymny.

K vrcholům inscenace patří Mersaultovy reakce na pitvorné vemlouvání vyšetřujícího soudce nebo na nabídky vězeňského kaplana, kdy Mersault dává jednoznačný průchod svým záporným emocím při konfrontaci s vlezle vlídným církevnicky pokryteckým „chápáním“ jeho situace, a především tváří v tvář Bohu ve státní službě, dá-li se to tak říci, sankcionujícím navyklosti obce, podle nichž obviněný z vraždy půjde na popravu proto, že neplakal na pohřbu matce. Mersaultovy emoce jsou silné a podložené, takže ve chvíli, kdy jsou přímo vykřičeny, nepůsobí hystericky. (Cosi v nás bezděčně volá naproti, že Bůh není Bohem dobráků a zkurvenců, jak kdysi dávno ještě před Camusem napsal Léon Bloy, ale do divadla nechodíme polemizovat.)

Gustaw Herling-Grudziński v jednom ze svých esejů věnovaných Camusovi říká, že francouzský myslitel usiluje ve své zvláštní mystice o zpodobení svatosti bez Boha, ale to platí především o postavě doktora Rieux z románu Mor. V Cizinci jde spíše o nevinnost znovu vydobytou proti Bohu, který je neslučitelný s Mersaultovou představou štěstí, jde o nevinnost, která nalézá spočinutí až v mlčenlivém kontaktu s kosmem v jeho téměř předorganické podobě, když se pod nocí těžkou znameními a hvězdami Mersault zbavený vší naděje otevřel něžné netečnosti světa.

Poslední myšlenka odsouzencova patří dětství, matce – nepočítáme-li jeho furiantské přání hojné divácké účasti při popravě. V závěrečné scéně se celá v černém objevuje Maminka (Marie Spurná) – zpátky na stěnu se také vracejí fotografie – obrázky, v úvodu strhané ze stěny a zmuchlané. Mersault pochopil její hru, že začíná znova, když si ve starobinci našla „snoubence“, a znova začíná i on: všech pět Mersaultů si s maminčinou pomocí postupně navléká velké dětské kalhotky s nepromočitelnou plenou, jimž se říká pampersky. Ale i po tomto zčásti dodatečném vysvětlení zůstává záznam povídání dětí o smrti nadbytečným vnějším dodatkem.

To však nijak nezmenšuje fakt, že se na Zábradlí podařilo nevšedním způsobem nasvítit a rozsvítit poselství Camusovy velké malé knihy napsané před více než sedmdesáti lety.

<http://www.divadelni-noviny.cz/albert-camus-cizinec-recenze>

Následují recenze k inscenaci Požitkáři

RECENZE K INSCENACI POŽITKÁŘI

NADIVADLO.CZ

Jakub Škorpil:

Požitkáři (Divadlo Na zábradlí)

Požitkáři jsou další apartní inscenace z dílny Mikulášek-Cpin-Viceníková. Což přitom není míněno jednoznačně pejorativně. Ona apartnost je totiž stylová.

Scéna je dokonalá, výrazná a elegantní. Stejně tak kostýmy. I herectví: také prakticky bezchybné, také výrazné (stylizované – chcete-li) a elegantní i v ošklivosti. A té – alespoň bráno předpokládanou většinou optikou – je tu požehnaně. Smrt není hezká. Umírání není hezké. A hezky se k sobě nechovají ani lidé. Ani když stojí před branou smrti. Nebo už za ní?

V té apartnosti je styl. Styl zmíněné trojice. Styl jistě nezaměnitelný a jedinečný. Dovedený téměř (dva konce?) k dokonalosti. Pro někoho budou Požitkáři ukázkou vyzrálého stylu. Pro jiného jen stylovým cvičením.

Osobně mi více konvenuje, když je pod oním stylovým povrchem více skryto. Když mezi – s odpuštěním – formou a obsahem vzniká větší napětí.

DISKUZE:

- **Vladimír Mikulka Mod** • před 2 dny

Mně se Požitkáři vlastně docela líbili, ale navzdory tomu mě ta inscenace neustále vracela k otázce, kterou si jeden poslední dobou neklade zdaleka jen u Mikuláška: jakou šanci má tenhle typ "průběžně a kolektivně vymyšleného" divadla šanci dospět k ucelenějšímu tvaru, případně ke svému tématu opravdu cosi zásadnějšího říct. Teoreticky jistě ano, ale prakticky to nápadně často dojde tam, kam došli i Požitkáři: ke sledu výstupů, které mají slabý "spodní proud" a s tématem jsou spojeny natolik volně, že o něm zas tak moc nevyprávějí. Což nemusí nutně znamenat, že to není dobré divadlo, ale stejně...

Je jasné, že takto vystavěnou inscenaci z jedné strany ohrožuje ilustrace (což byl u Mikuláška případ první poloviny Šedých sedmdesátých) a z té druhé nebezpečí až příliš nezávazných formálních hrátek (což je případ Požitkářů). Hodně to vynikne ve srovnání třeba se Zlatými šedesátými, kde se silně

obrazy dokázaly umocnit s jasným, přitom ale nikoli prvoplánově sdělovaným obsahem. To ovšem byla práce, která vycházela ze skutečně silné předlohy a nestavěla na zelené louce.

- **Jakub Škorpil Mod** Vladimír Mikulka • před 2 dny

o tom, že se Požitkáři líbí (a možná líbit budou; třeba i proto, že jsou nakonec líbiví) a že jim po řemeslné stránce není mnoho co vytknout, není asi pochyb.

problém je opravdu v tom čemu ty říkáš spodní proud a já "napětí". není ale problém "kolektivní tvorby", ta je sama o sobě v pořádku. například - pro mne - nejsilnější moment sedmdesátek, monolog heppnarové vznikl údajně z velké části jako "domácí úkol z pilnosti" Magdalény Sidonové.

požitkáři jsou podle mne nejlepší, kdy se dostanou na hranu. na hranu známého, příjemného i přijatelného. Tak se mi třeba moc líbila "písnička" Leoše Nohy - divná svou délkou, monotónností; gag s urnou je sice krapet známý (ale najdi něco co už neudělali pythoni), jenže zase ho moc pěkně umocnila osamocená vlastně něžná dohra Jany Plodkové. nebo Königův dialog s klavírem a narozeniny... (tady už s mírou pochybou). Zkrátka tam, kde se dařilo vystoupit z obecného, z popisu, kde je jeden nápad ještě dohrán, rozveden, pootočen atp. (paradoxně pozoruji, že se mi líbily vlastně všechny delší scény či gagy. možná proto že soubor je tak vyhraný a složený že i tu délku udrží zajímavou. udělat blackout není takový problém, ale udržet ho pět minut je už práce. nebyly koneckonců právě 60. takové dlouhé, pomalé, nepříjemné tím že neosvobozují zatmívačkou, jen krájí tou podivnou oponou?)

- **Vladimír Mikulka Mod** • před dnem

Myslím si, že rozdíl Požitkářů proti Šedesátým není ve stmívačkách, to by bylo moc jednoduché, ale v tom, že v Šedesátých jednotlivé scény "cosi" propojovalo, jakkoli to nebylo nic prvoplánově zřetelného. Požitkáři mají skvěle udělaný výtvarný rámeček, ale v něm se ocitají jednotlivé scény, které zůstávají jednotlivými scénami. Rozhodně nemám problém najít výjevy, které se mi převelmi líbily; kromě těch, které jmenuješ, ještě třeba úvodní Žáčkův proslov.

Ale s postupujícím časem představení jsem měl pořád silnější pocit, že už by se mělo konečně objevit "cosi" víc, než jen další jednotlivá scéna. To představení se pak i kvůli tomu začalo trochu vléct. Právě tady, myslím, leží riziko metody společného vymýšlení přímo na místě: musí být strašně těžké tu spoustu jednotlivých nápadů ex post (protože jak jinak to udělat?) nějak sepnout, najít to "cosi". Navíc tak, aby to nebylo moc mechanické a násilné. Požitkáři sice neustále připomínají "téma smrti", ale upřímně řečeno, nic podstatného na to téma řečeno nebylo (myslím teď i inscenací jako celek), zůstalo u součtu veselých černohumorných výjevů. Znovu opakuji, nic proti tomu, je to sympatická podívaná a většinu doby jsem se bavil - ale v porovnání třeba s Šedesátými jsou Požitkáři krok zpět.

- **Jakub Škorpil Mod** Vladimír Mikulka • před 21 hodinami

my přeci nejsme ve sporu pokud jde o celkové čtení inscenace.

a zbytek jsou jen detaily: já si vážně myslím, že když se kolektivně tvoří "o něčem", tak to může dopadnout výborně. ostatně byla tato kolektivní tvorba byla prý jedním z hlavních principů Studia Y v jeho nejlepších letech.

- na rozdíl od tebe se koukám na televizi, takže Jakub Žáček mi v tom projevu byl až moc

povědomý. ale to je zase problém vztažitelný k celku: jde se moc na jistotu, příliš jednoduše, moc se využívá co kdo umí nejlépe (a znovu: nezpochybňuji že většina z nich je v tom mistry)

Vladimír Mikulka Mod Jakub Škorpil • před 11 hodinami
Tak to se opravdu shodneme.

NADIVADLO.CZ

sobota 25. října 2014

Vladimír Mikulka:

Požitkáři (Divadlo Na zábradlí)

Před závorkou: bylo velmi příjemné představení, nefalšovaně zábavné, výtvarně působivé a herecky solidní. Nelze se však vyhnout určitým pochybnostem, především s ohledem na to, jaké to vlastně celé mělo jádro. Série absurdních výstupů, podivných dialogů, groteska, a pod tím vším stále přítomný motiv smrti. Mikulášek s Václavíkovou a Cpinem tohle umí jako málokdo - ale asi jsem nebyl sám, komu chybělo, že se to vlastně celé nikam nedobralo (a nejspíš ani dobrat nechtělo), že zůstalo jen u groteskně absurdních výstupů.

Požitkáři svou nezávazně etudovitou strukturou navazují na Havelkovo *Šílenství* (vedou si, myslím, o poznání lépe) a v trochu jiném ohledu také na starší *Buržoazii*. Jenže zatímco v případě *Buržoazie* bylo v závěru inscenace „poslání“ sděleno až příliš natvrdo, tady se k neprospěchu věci nedostavilo vůbec.

DISKUZE:

Azeret • 26.10.14

Pokud lze o představení o smrti říci, že je krásné, tak o Požitkářích to platí zcela. Energické, výrazně červené zbarvení scény, herecké výkony, které díky improvizacím při tvorbě představení hodně čerpají z vlastního vnímání samotných postav, to dodává představení již při premiéře lehkost a hereckou jistotu. Samotné téma smrti, o kterém se v Čechách v podstatě nemluví, je více než odlehčené v podobě černého, ironického humoru, který ale nutí i k zamyšlení.

Neuvěřitelně jsem se bavila, zároveň mě mrazilo a někdy jsem se i zasnila, a to jsem ve hře s tématem smrti nečekala, nebo v případě Mikuláška asi spíš ano:) A za to děkuji. Ještě jednou - krásné představení na téma smrti. A to, že představení nemá, jak třeba v případě *Buržoazie* jasné sdělení na konci celé hry, je vlastně dobře, protože divadlo má nastavovat zrcadlo, má podněcovat otázky a to Požitkáři pro mě splňují. Odpovědi si musí každý divák poskytnout sám.

Vladimír Mikulka 26.10.2015

No, zrovna se o tom přátelsky dohadujeme s Jakubem Škorpilem pod jeho článkem... ostatně s tím, co píšete Vy, z větší části souhlasím (včetně toho, že nejsem ani trochu příznivcem "jasného sdělení v závěru"). Ale navzdory tomu si myslím, že co se týče tématu smrti, šlo v *Požitkářích* spíš o to "odlehčování" než o "zamyšlení". A že ta inscenace, jakkoli sympatická, vlastně k tématu smrti nic tak moc podstatného neřekla.

KULTURISSIMO, 28. 10. 2014

Recenze - 60%

Požitkáři – surrealistické etudy ze záhrobí

Magdalena Kodedová

Přemýšlíte někdy nad smrtí? Uvažujete někdy o své poslední chvíli, o svém skonu? Bojíte se umírání? Mluvíte vůbec někdy o smrti? Uvědomujete si vlastně, že jestli je něco jisté, tak to, že zemřete? Jan Mikulášek a Dora Viceniková z pražského **Divadla Na zábradlí** se tématu smrti věnují ve své nejnovější inscenaci ***Požitkáři***. Zvoleným námětem upozorňují především na to, jak nepřírozeně odosobněný a odmítavý přístup k tomuto základnímu aspektu lidského života zaujímá současný člověk. Nemoc, únava, zánik a umírání jsou vytlačovány na okraj společenského zájmu, z dohledu hledáček kamer i většiny lidských očí, a to navzdory tomu, že dříve nebo později se dotknou každého z nás. Inscenace však ukazuje, že k látce lze přistoupit s nadhledem, ba humorem, a zachycuje onen všeobecný odpor, smutek a paniku, které si lidé vztahují právě ke smrti.

Tvůrci v tiskové zprávě avizují použití textů Davida Eaglemana, Vítězslava Nezvala a Thomase Bernharda, jež se pro výsledný tvar stávají jakousi inspirací a základnou, ze které se odvíjí společný autorský přístup k práci. Tato inscenace, jakož i ostatní z repertoáru divadla, které vznikly pod vedením ředitele Štědrone a režiséra Mikuláška, zohledňuje ve tvůrčím procesu vklad jednotlivých herců, v tomto případě Magdaleny Sidonové, Anežky Kubátové, Jana Hájka, Miloslava Königa, Petra Jeništy, Leoše Nohy a tří nových tváří scény: Jany Plodkové, Dity Kaplanové a Jakuba Žáčka. Ti se jako bezejmenné postavy setkávají v nespecifikovaném (posmrtném) bezčase a prostředí, a ačkoli jsou vedle sebe, jsou každý sám se svým odžitým životem i se svou vlastní smrtí. Ani v této bizarní čekárně „po životě“ nejsou však nijak osvícenými bytostmi s moudrým nadhledem, jen se dál pitvoří v celé své lidské ošklivosti a trapnosti.

Požitkáři výborně pracují s atmosférou, působivá výtvarná stránka Marka Cpina evokuje buñuelovské filmy z šedesátých let a k šedesátým letům ostatně odkazuje i stylizace kostýmů. Hudba (Miloslav König), celkové tempo, spolu s povedenými hereckými výstupy – vše do sebe krásně zapadá a ladí. Divák se spokojeně nese na vlně mrazivé grotesky, problémem ale je základní sdělení, které má inscenace nést. Jaké je a co chce sdělit? Řemeslně výborná stránka tu najednou postrádá hlubší myšlenku a inscenace se odvíjí jako jednotlivé, jen lehce provázané etudy. Chybí ucelený, více konzistentní tvar. *Požitkářské* variace sice ožívají (jak krásný termín v této souvislosti) upozaděné téma smrti a umírání, avšak co dál?

Požitkáře je určitě možné doporučit a přitom doufat, že se v průběhu repríz z této inscenace ono hlavní poselství ještě více „vyloupne“, aby mohlo zasáhnout diváky. V tuto chvíli jsou jen výborně udělaným, líbivým sledem výstupů, které se však příliš rychle vytrácejí z paměti... Což je škoda.

Psáno z veřejné generálky dne 23. 10. 2014.

e-kultura.cz, 30. října 2014

Pavel Besta - 75%

V Divadle Na zábradlí efektně zabíjejí Požitkáře

<http://e-kultura.cz/divadlo-na-zabradli-pozitkari/> 2/3

Na konci minulého týdne uvedlo Divadlo Na zábradlí svou první podzimní premiéru. Stali se jí Požitkáři Jan Mikuláška a Dory Viceníkové. Ačkoli název inscenace svádí k dojmům, že by mohlo jít o třeskutou komedii věnovanou radostem života, a lidem, kteří si jeho darů umí užívat plnými doušky, opak je pravdou. Požitkáři totiž

vyprávějí o smrti. Po tématu sáhli autoři inscenace zcela záměrně, neboť měli pocit, že se jím současná uspěchaná a přetechnizovaná společnost zabývá stále méně. Smrt byla v posledních letech podle jejich názoru vytěsněna až na okraj lidského zájmu, kamsi za horizont, kam je lepší se vůbec nedívat. Svým dílem k tomu měl přispět i sílící kult věčného mládí. Ze smrti se tak stalo svého druhu tabu, o kterém není radno se bavit. Přitom jde ale nezpochybnitelnou součástí našeho světa, vlastně jedinou jistotu, kterou člověk má. „*I toto na první pohled*

nejsmutnější téma však v sobě skrývá velké divadlo, rituály, klišé a fráze, k teré lze vnímat odlehčeným i leckdy humorným způsobem,“ stojí v oficiální brožuře k inscenaci.

A právě tímto směrem se rozhodli režisér Jan Mikulášek a dramaturgyně Dora Viceníková vydat. Požitkáři tak mají podobu absurdní grotesky. To je patrné hned z úvodní scény, v níž se představuje jeden ze tří nových členů zdejšího souboru, Jakub Žáček. Jeho postava stejně jako všechny ostatní nemá žádné jméno, ze stylizace je ale patrné, že jde pravděpodobně o moderátora, konferenciéra, či snad přednášejícího, který objíždí regionální kulturní centra a účastní se zde besed a diskusí. Chápe se proto ihned slova a rozvíjí dlouhý monolog na předem připravené téma. Tím má být smrt, řečník však kolem něj tak dlouho víří, až nakonec zmíní všechno možné a nemožné, jen lidskému skonu nevěnuje jediné slovo. Entrée je to působivé. Díky Žáčkově kadenci a schopnosti ztvárnit mluvčího jako lehce afektovaného mudrlanta, jenž si ve své úlisnosti nezadá s leckterým podomním prodejcem, navíc i vtipné.

Děj, pokud se dá v klasickém slova smyslu vůbec o nějakém mluvit, je zasazen do červeně laděné společenské místnosti, nevelkého hotelového salónku, kde se záhy schází prazvláštní nesourodá skupinka osob. Jestli mají lidé něco společného, co zde dělají a na co čekají, nevíme. Ačkoli se inscenace odehrává v jakémsi neohraničeném bezčasném, oblečení hlavních hrdinů jakož i scéna samotná evokují období 60. let. Výtvarné řešení, za nímž stojí scénograf Marek Cpin, efektně za pomoci skel a několika zrcadel propojuje a zmnožuje divadelní prostor. Jevišť tak v leččem připomene slavný červený pokoj z Městečka Twin Peaks. Se seriálem má inscenace společnou také podobně záhadnou surrealistickou atmosféru. Tu ještě více ozvláštňují krátké citace z knih slavných literátů v čele s Thomasem Bernhardem, Reinerem M. Rilke a Vítězslavem Nezvalem. Právě na ni, tedy na groteskně mrazivou atmosféru, představení nejvíce spoléhá a nejvíce z ní těží.

Ucelený příběhový rámeček budou diváci u Požitkářů hledat marně. Ten zde totiž úplně chybí. Představení se tak rozpadá do jednotlivých, i když celkem zdařilých a černým humorem prostoupených, scének ilustrujících jak nečekaná a absurdní může někdy smrt být. Právě neschopnost propojit

samostatně stojící skeče v pevný jednoduší útvar, je zřejmě největším problémem celého představení. Nic na tom nezmění ani bravurní herecké výkony dalších dvou nových členek zdejšího ansámblu – efemérní Jany Plodkové, která v kabelce skrývá popel svého mrtvého manžela a hřmotněji vystupující Dity Kaplanové, jež se děsí trapné smrti v divadelní lóži. Kromě celistvosti ještě inscenace postrádá jeden důležitý aspekt, hlubší ústřední myšlenku. Směrem vzhůru ji našťestí, silou vskutku titánskou, táhne osobitá atmosféra zakončená strhujícím danse macabre, tedy rejem či tancem smrti.

Hodnocení: Pekelný koflík se smrtí se autorské dvojici Mikulášek, Viceníková podařilo umíchat relativně dobře. Hlavní zásluhu na tom má štiplavý šibeniční humor, který jako základní ingredience, zafungoval skvěle a dodává výslednému produktu potřebný říz. Inscenaci je třeba naopak vytknout přílišnou fragmentárnost. Nepůsobí totiž jako jednoduší celek, ale jen jako soubor na sebe navazujících scének. Hosté si tak v Divadle Na zábradlí ve skutečnosti pochutnají spíše na jednohubkách s ďábelskou pomazánkou, než na avizovaném pálivém guláši.

Dnes.cz, 15. 11. 2014

Recenze – 85%

Tomáš Štáška

Prach z urny vytřete mopem. Požitkáři otevírají téma smrti

Nová hra Divadla Na zábradlí drásá diváka úvahami o smrti a čekáním na ni. Požitkáři s Miloslavem Königem, Magdalenou Sidonovou či Janou Plodkovou přináší silné emoce i téma k přemýšlení.

Pražské Divadlo Na zábradlí zahájilo sezonu v červeném sametu. Odělo do něj celou scénu své první letošní premiéry, kterou se stala původní hra místního autorského dua Jan Mikulášek – Dora Vicensíková. Požitkáři vypráví o smrti, či lépe o pohledu dnešní společnosti na ni. Dívají se na smrt optikou naší doby, která raději než by ji přijala za přirozenou součást života, či snad dokonce jako jeho vyvrcholení, se vůči ní vymezuje a ignoruje ji.

Hru zahajuje několikaminutový výmluvný monolog Jakuba Žáčka. „Smrt je mé téma, protože mé téma je život, nepochopitelně, pochopitelně,“ mluví dlouze o smrti, aby o ní ve skutečnosti vůbec nic neřekl.

Vyumělkovaná víceúrovňová scéna dává vedle něj prostor další osmičce herců. Každý z nich se s koncem života vyrovnává jiným způsobem. „Kolik je hodin?“ dotazuje se v neurotickém očekávání Miloslav König. „Nejvyšší čas,“ zazní odpověď. Leoš Noha obchází v nekonečných kruzích, Honza Hájek si každé ráno před zrcadlem připomíná, že zemře, aby s tím byl předem smířen, Jana Plodková nechce opustit urnu svého manžela.

A když už jí ostatní vyrvou a vysypou, jen přihlíží tomu, jak se prach nebožtíka snaží uklidit smetáčky či vytřít mopem.

Podobně jako v Šedých sedmdesátých nechává Mikulášek jednotlivé postavy hrát své příběhy docela nezávisle na ostatních, vzniká tak působivé různorodé panoptikum. Opírá se o spolehlivé výkony i emotivní hudbu Miloslava Königa.

V zadní části scény oddělené průhlednou stěnou herci občas zmizí za dveřmi záchodků, které se střídavě otevírají a zavírají. V jednom z nejpůsobivějších momentů se za nimi objeví nohy oběšené ženy. Drsný obraz na pozadí, který herci ve předu nijak nereflektují, na diváky působí stejně jako množství krve a smrti ve filmu či televizi. Zatímco se smrti bojíme a nemluvíme o ní, v médiích ji konzumujeme jako cosi fascinujícího, neosobně lákavého.

Požitkáři nemají žádný děj, sled jednotlivých scének plyne, tu v dramatickém, tu v komediálním duchu. Zatímco se v jednu chvíli divák směje morbidnímu humoru, v druhou jen zamyšleně poslouchá filozofické úvahy o skonu či přípravě na něj.

Hra po skončení zanechá jen rozporuplné myšlenky a silné emoce. Žádné vyvrcholení, žádné poselství v závěru se tady nekoná. Ostatně ani smrt většinou nepřichází v ten moment, kdy by si člověk přál; leckterý život utne bez pomyslné pointy.

RADIO WAVE

3. listopadu 2014 v 16:20

Martin Macho Macháček

Tyjátr: Požitkáři Na Zábradlí lechtají smrt na patě

Divadlo Na Zábradlí vstoupilo do druhé sezony pod vedením skupiny původně spjaté s brněnskou Redutou. Svou první inscenací Požitkáři v režii Jana Mikuláška se dotýkají tématu umírání a rituálů spojených s pohřbíváním. O smrti hrají ovšem překvapivě s lehkostí, morbidně neskrývanou radostí a zejména s nadhledem.

Přehrajte si celý příspěvek

Inscenace s obdobným názvem jako Požitkáři měla vzniknout již v Brně a později také Na Zábradlí. Vývoj komentuje dramaturgyně inscenace Dora Viceníková: „Je to tak, že v Redutě jsme měli připravovat Gurmány a Na Zábradlí Labužníky, protože téma jídla prochází celou řadou našich inscenací, a chtěli jsme se mu proto věnovat koncentrovaně. Nicméně když jsme zkoušeli, tak nás výrazně a důsledně oslovilo téma smrti, což se nám zalíbilo natolik, že jsme nechtěli čekat do další sezony, kde bychom s inscenací o smrti vyrukovali. Rozhodli jsme se, že to uděláme teď hned, protože nám přišlo, že téma smrti je pro divadlo vůbec největší.“

Inscenace se při zkoušení proměňovala. „V první fázi zkoušení to vypadalo, že to bude nějaká terapeutická inscenace. Každý přišel s vlastními texty, vzpomínkami nebo vizemi vlastního pohřbu, což bylo obzvláště zábavné. Dali jsme zadání, všichni byli ochotní tímto způsobem jít, ale pak se to v půlce nějak přetočilo úplně jiným směrem. Už si na to pomalu zvykám, že většina inscenací, které jsem v poslední době zkoušel, se někam přetočí a původní záměr mizí někde v dálce, ale nemrzí mě to,“ dodává režisér Jan Mikulášek.

Radikální přístup k původnímu materiálu potvrzuje také dramaturgyně. „Na začátku jsme měli scénář, který sestával z různých citací a přejetých textů od poezie až po eseje nebo vědecké statě. Výsledek je přesto z 90 % autorské dílo, ve kterém nakonec zaznívají jenom tři cizí texty. Je to kolektivní práce všech zúčastněných, ozývají se pravdivé historiky, sny nebo zkušenosti zúčastněných.“ Herec Petr Jeništa, který s

týmem pracoval v Brně a nyní je člen ansámblu, vnímá zkoušení Požitkářů odlišně od ostatních:

„Myslím, že chtěl, aby to představení bylo víc výpovědí nás všech než pouze jeho a Dory. To se mu myslím povedlo, a proto to bylo nutné se asi víc domlouvat na tom, o čem to bude. Tohle zkoušení jsem slyšel od Honzy nejvíc vět, protože jsme třeba připravovali Buržoazii a já si od něj pamatuju maximálně 17 slov za celou dobu.“

V Požitkářích se objevili i zcela noví členové hereckého souboru. „U Dity Kaplanové byl ten výběr naprosto samozřejmý, protože ona s námi prošla několika inscenacemi, ale u Jakuba Žáčka a Jany Plodkové je to sázka, taková divoká karta, protože s Honzou Mikuláškem ještě nespolupracovali. Z naší strany to ale byla jednoznačná volba,“ dodává Dora Viceníková. Pro Jana Mikuláška není doplnění souboru snahou navazovat na kontinuitu Reduty, ale naopak: „Ten tým nebyl nikdy fixní a myslím, že z většiny se povedlo jádro přenést sem. Naopak si myslím, že úkol je ještě k tomu vtáhnout i jiné lidi, protože jádro ví, jak pracujeme, a já je také znám, takže bylo dobré natáhnout nové tváře. Třeba s Ditou Kaplanovou jsem dělal, s Janou Plodkovou jsem studoval JAMU a tajně jsme snili, že spolu budeme zkoušet. Vždycky se nám to nedařilo, takže když nastaly tyhle okolnosti, tak jsme toho hned využili, zneužili.“

LIDOVÉ NOVINY

27.10.2014

Jana Machalická

Nejhorší jsou zemřelí a pozůstalí

Další autorský projekt uvedl Jan Mikulášek se svým týmem v Divadle Na zábradlí. Námětem Požitkářů je smrt, její neproniknutelnost a nevyhnutelnost, stejně jako tragikomické rituály které ji doprovázejí. Inscenace je formálně vytříbená s mnoha výtečnými scénami, ale zásadnější výpověď o zvoleném tématu jí tak trochu proklouzává mezi prsty. Režisér a scénograf opět přišli s výrazným a skvěle fungujícím výtvarným pojetím. Malé jeviště divadla jím až nečekaně získalo hloubku. Hrací prostor je rozčleněn do dvou částí: vpředu je místnost vytapetovaná látkou v příznačně infernální červení. Vlevo je pianino, v pravém rohu skříňka, po obou jejích stranách dva rudé fotely. V zadní stěně, v jakémsi prvním patře, jsou velké skleněné plochy s oblými rohy připomínajícími okna rychlíku a za nimi úzký koridor s dvěma dveřmi do záchodků – dámského a pánského. Tapeta má opět rudý podklad s bílými, barokně stylizovanými ornamenty. Na chodbě visí obraz –zátíší s pernatou zvěří (nature morte). Obě dějiště se zajímavě zrcadlí v jednotlivých výjevech, v souběžně probíhajících situacích vzniká napětí a vynořují se různé asociace.

Smrt není kolektivní Inscenace má strukturu krátkých etud, klaunerií, kolektivních improvizací a výstupů, které na sebe volně navazují a řetězí se anebo spolu vůbec nesouvisejí. Herci jsou tu sami za sebe, jejich výkony jsou zjevně zčásti postaveny na sdělování vlastních stanovisek. Obrazy jsou odděleny zatmívačkami, což kupodivu celkem stylistovně funguje po celou dobu.

Počáteční výstup Jakuba Žáčka, který deklamuje jeden z projevů Thomase Bernharda z knihy *Moje ceny*, je úžasný a slibný úvod. Herec je namaskovaný jako sňatkový podvodník a mafián dohromady a se záměrně líčeným sarkasmem oznamuje, že pomyslíme-li na smrt, všechno je směšné. Jeho jízlivost nemá konce, udržuje se v neurotickém napětí, koulí očima, sladkobolně a vědoucne se usmívá, dramaticky pobíhá. Po zbytek inscenace pak bude popocházet s textem v ruce a mumlat si ho.

Postupně se horní chodbou plouží další aktéři, táhnou své kufry na věčnost a posléze postupně scházejí dolů. Jsou všichni v černém – pozůstalí i budoucí mrtvoly, jak se komu líbí. Dolní pokoj je nejspíš čekárna, roztomilé předpekli, ale kvalitně se lze oběsit i podřezat nahoře na příslušném záchodku. Každý se ale hlavně stará sám o sebe, neboť smrt koneckonců nebývá kolektivní záležitostí.

Drastický černý humor se mísí s emočně vypjatými momenty, prázdným plkáním, vtípkami, nápady. Miloslav König si povídá s klavírem a hystericky ho obviňuje, předtím si ovšem nenápadně měří tep, Jana Plodková třímá velkou tašku, která provokuje Honzu Hájka. Když jí nakonec tašku vyrve, aby se podíval, co v ní je, vypadne z ní urna a popel se rozsype. Magda Sidonová po něm uklouzne a upadne, vylétnou jí z ruky pilulky, ty pak sbírá z popela a Plodková pak s nečekanou silou odrazí jakoukoliv účast a odhalí míru svého zoufalství. Leoš Noha stojí a zpívá písničku, je to spíš chraptivě přitoměle parlando, divný a zároveň výmluvný výjev. Dita Kaplanová hraje pobavenou paničku, která až voyeursky sleduje ostatní, ale i ji "to" nakonec dostihne.

V každém případě je pozoruhodné, jak jsou všichni sehraní a jak výborně na sebe slyší, tím spíš, že jde o herce, z nichž část spolu hrála jen jednu sezonu, a pro tři jde dokonce o první premiéru v novém angažmá.

Kdy se jí dočkáme

Hrátky a výjevy působí místy i odtažitě, v podstatě platí, že jde o různorodé variace na dané téma, kterým v druhé části inscenace tu a tam dochází dech. Divák po celou dobu podléhá protichůdným pocitům, má dojem, že tu chybí přesvědčivý svorník – nemůže ho najít ani ve stále demonstrovaném společném vědomí, že smrti se nikdo nevykrotí, které se tak autenticky odráží ve výkřicích "já zemřu".

Ani v závěrečné proměně všech aktérů v zombie. Jistá potíže spočívá i ve vyhraněném Mikuláškově stylu, v tom, jak odlévá stále z jednoho kadlubu, účinnost takové poetiky se pak logicky stále víc umenšuje. Ale možná, že vlastním tématem je právě to, co irituje – ono záměrně přepjaté bagatelizování smrti, její groteskní i prvoplánové zlehčování, chaotický přístup k ní a především stále více se prosazující strach z toho, co bude bezprostředně před ní, v jakém hrůzném stavu a kde se jí dočkáme.

Divák po celou dobu podléhá protichůdným pocitům, má dojem, že tu chybí přesvědčivý svorník – nemůže ho najít ani ve stále demonstrovaném společném vědomí, že smrti se nikdo nevykrotí

Foto: Taky věříte, že smrt je jen divadelní etuda? Požitkáři v Divadle Na zábradlí.

METRO, 27. 10. 2014

SMRT V RUDÉM SAMETU

MARCELA MAGDOVÁ

Nová inscenace Divadla Na zábradlí Požitkáři se zabývá nejjzákladnější otázkou každého člověka –

otázkou jeho konečnosti. Režisér Jan Mikulášek spolu s dramaturgyní Dorou Viceníkovou dlouhodobě inklinují k autorské dramatinaci, úpravě nedivadelních materiálů, která jim poskytuje svobodu a větší prostor pro osobní vyjádření. V Divadle Na zábradlí, kde oba působí, již vytvořili několik výrazných uměleckých zpodobění.

V luxusní hale vytapetované rudým sametem, již vévodí stejně barevné klubovky a černé pianino, se scházejí smuteční hosté. Znuděně postávají, konverzuji, kouří, odchází na toaletu, jako by vyčkávali. Na něčí pohřeb, na vlastní smrt? Výchozí situace jak vystřížená ze Sartrovy hry *S vyloučením veřejnosti* se vzpomínkou na větu o pekle, kterým jsou pro nás ti druzí. V sevřeném, nikam nevedoucím prostoru, z něhož není úniku, začnou postavy rozhrávat absurdní dialogy a groteskní situace, které nutno dodat, především díky herecké preciznosti, vycházejí. Sledujeme přehlídku zdařilých, někdy méně zdařilých výstupů na téma smrt. Ta sice všechny volně spojuje, nicméně nikam nesměřuje. A není to volání po ději, který záměrně absentuje, nicméně po vývoji textu, jenž by si ho už pro svou závažnost zasloužil. Smrt přece nereprezentuje jen banální a mnohokrát citované rozsypání urny, statistický výčet dnů a měsíců, které jsme strávili různými činnostmi pozemského bytí, nebo nezdařené vyvolávání duchů. Plytký text našťestí přebila vizualita, v níž jsou režisér Jan Mikulášek a scénograf Marek Cpin kovanými mistry. Když se smíříte s tím, že inscenace nikam necílí, je jen elegantním rámem pro divadelně působivé obrazy, tentokrát bez ambice výrazné jednotné výpovědi, budete nadšeni.

EUROZPRÁVY.CZ

03. listopadu 2014

Tereza Kurfiřtová

Požitkáři elegantně vzkazují divákovi: zemřeš. Vše v životě se týká smrti

RECENZE - V naší společnosti sledujeme čím dál více nesmyslných témat, ale některá, která k životu bezpodmínečně patří, tabuizujeme. Je jím například téma smrti. V Divadle Na zábradlí uvedli hru Jana Mikuláška a Dory Viceníkové Požitkáři, jehož ústředním tématem je právě smrt a dědictví, které po sobě zanecháme.

Téměř za samozřejmost považujeme urputný běh za kariérou, touhu po velkém výdělku, který utratíme za věci, jež mnohdy ani nepotřebujeme, či přenesení života na sociální síť. Tyto aspekty života jsou takřka neodmyslitelné a bereme je jako něco, co k životu prostě patří.

Vedle toho jsou však tabuizována témata, která jsou skutečně přirozená, jakými jsou láska mezi seniory, samotné stárnutí a smrt. Často kvůli těmto prvkům života odvracíme zrak, sháníme zázračné přípravky, nebo se tomuto tématu jednoduše vyhýbáme a mrtvé ukládáme na hřbitovy, které jsou na okraji obce za vysokou zdí.

Smrt je pro nás tabu. To chtějí změnit Požitkáři, kteří se točí jenom kolem smrti, což uvozuje už úvodní monolog jednoho z požitkářů. Monolog, který zaujme svojí zajímavou nezajímavostí. Ačkoli se divák dozví během několika minut pouhou jednu myšlenku, právě ta mu však umožní přeladit vnímání, aby se připravil na následující děj.

Hra je mozaikou příběhů umírání devíti požitkářů, jejichž rozdílné charaktery jsou klíčem k pochopení jejich konce na pozemském světě. Na jevišti se odehrává řada zdánlivě nesouvisejících rozhovorů mezi požitkáři, ke kterým si

divák musí najít sám cestu. Pomoci mu pak mohou dva okamžiky, kdy jsou popisovány mechanismy, jak probíhá život po životě.

O tom, že je smrt u nás skutečně tabuizovaná, se při sledování Požitkářů přesvědčíte sami. Během představení nastane řada chvil, kdy nevíte, jak na danou skutečnost zareagovat – jestli se smát, kroutit hlavou či soustrastně sklopit hlavu. Nakonec se rozhodnete pro poslední možnost, a to přestože daný moment zní jako hodně černý humor.

Autoři si pohrávají také s tím, jak vypadá odkaz, který po sobě lidé na světě zanechají. Po smrti se o nich nějakou dobu mluví, časem však tato fáze odejde. Vzpomínky na zesnulé se pomalu ze společnosti vytrácejí, zůstávají pak jen ve zjednodušené a kolikrát dokonce i v dosti zkreslené podobě.

Marek Cpin, který se zabýval scénou a kostýmy, z malého jeviště Divadla Na zábradlí vytvořil velký prostor, na kterém vytvořil dvě místnosti, jež dávají hercům více možností a notnou dávku volnosti. Jejich výzdoba je elegantní, stejně jako kostýmy, které se drží tématu hry a celé představení podtrhují.

V představení se představily nové posily souboru Divadla Na zábradlí Dita Kaplanová, Jana Plodková a Jakub Žáček. V dalších rolích Magdaléna Sidonová, Anežka Kubátová, Leoš Noha, Jan Hájek, Miloslav König a Petr Jeništa. Požitkáře zrežiroval Jan Mikulášek a pod dramaturgii je podepsána Dora Viceníková.

Požitkáři vyžadují od diváka přemýšlení. Mohou pomoci zbavit se strachu ze smrti tím, že se o ní v této hře neustále mluví. A jak v průběhu celé hry prohlašoval v roli požitkáře herec Jakub Žáček „Vše v životě se týká smrti!“ Brát smrt jako něco přirozeného byl pravděpodobně i cíl autorského tandemu Mikulášek-Viceníková, kteří požitkářům vdechli život po životě.

CITY LIFE

28.11.2014

Nela Herrmannová

SMRT S HUMOREM

NA ZÁBRADLÍ SE HRAJE O UMÍRÁNÍ A DIVÁK SE SMĚJE.

Smích, při kterém mrazí. Autorská hra Jana Mikuláška a Dory Viceníkové Požitkáři nás v groteskních etudách přivádí do foyer hotelu, jenž by mohl být přestupní stanicí mezi smrtí na zemi a smrtí skutečnou. Ta, jak vysvětluje Jana Plodková, nastává, až když si někdo z pozůstalých vzpomene a vyřkne vaše jméno. Scházejí se tu jednotlivé postavy, jimž herci vnukli charakter během kolektivní tvorby.

S úžasnou scénou a výraznými hereckými výkony jsou Požitkáři poutavou podívanou, která nutí diváka k zamyšlení. I když jednotlivé scénky téměř nic nepojouje a ve výsledku se žádné velké pravdy na téma smrti nedočkáte, představení je dlouhé právě tak akorát, aby se nezačalo vléct, pobavilo a zanechalo silný dojem.

Požitkáři, Divadlo Na zábradlí, 2. prosince, režie: Jan Mikulášek, hrají: Jana Plodková, Leoš Noha, Jakub Žáček a další

Deník Referendum

27.10.2014

Alena Zemančíková

Vždycky mluvíme o smrti

V Divadle Na zábradlí měla premiéru inscenace *Požitkáři*. Jejím tématem je nejenom lidská smrt a to, co přijde případně po ní. Pojednává také o současné kultuře a naší civilizaci jako o nekrofilní, k smrti náchylné a ze smrti těžící.

Také už jste si všimli, jak v roce 2014, přesně o sto let později, než zemřelo „dlouhé“ devatenácté století vyhlášením světové války, teprve končí i dlouhé století dvacáté? Těch smrtí a jejich symbolických významů! Oba bratři Reynci, představující uvíznutí intelektuálů v kleci rozděleného světa, ponižovaní nejnižším zaměstnáním, jaké i Starý zákon považuje za nízké, když zobrazuje marnotratného syna válejícího se s prasaty, a přece neponižené.

Snad kromě toho konce, kdy Pieta jejich otce Bohuslava trčela na billboardech a „jakože“ jím ilustrovaná Bible (kterou by podle mínění lidí, kteří mu byli blízko, nikdy neilustroval), typograficky pojednaná jako nějaký inkviziční kodex, se za desítky tisíc nabízela boháčům. Kteří Bohuslava Reynka ani jeho dva syny nikdy nezajímali a nezajímali by je ani tehdy, kdyby nepřišli o svůj statek a nemuseli se živit obsluhou prasečáku a traktoru.

Teatrolog Zdeněk Hořínek, který reprezentoval vznik malých divadel (v jeho případě Ypsilonky), ale i slávu a vtíp a celoevropskou přitažlivost českého divadla i s kritikou a myšlením o něm. Petr Skoumal, který s Janem Vodňanským rozváděl princip „hovadna“, ustavený Osvobozeným divadlem, a s Pavlem Šrutem princip poetický, který celý život drží Jiří Suchý (a dej mu pánbůh ještě dlouhý život, i když i jeho 20. století nemilosrdně opouští, jakkoli je jeho symbolem).

Když kolem umírají lidé ve věku mých rodičů, dotýkají se mě ty smrti jinak než dřív. Připomínají, že nastává čas, kdy to jsme my, kdo bude muset hrát tu patriarchální (matriarchální) roli, jehož dílo bude posuzováno, zhodnocováno a případně i odloženo a zapomenuto. A co si máme počít s tím, že espritu, kouzla, intelektu a nápaditosti předchozí generace nejsme schopni dosáhnout? Připomíná se nám, že nám zbývá už poslední čas, kdy ještě disponujeme nějakými silami, a že je třeba ten čas dobře využít. Ale nezbláznit se z toho.

V Divadle Na zábradlí měla v pátek a v sobotu premiéru inscenace nazvaná *Požitkáři*. Podle názvu by jeden řekl, že půjde o scénické zpracování všudypřítomného nadbytku, luxusu a... no prostě hédonismu, a do jisté míry to tak na jevišti je. Hlavním tématem inscenace je však smrt.

Na luxusně pojednané scéně, již dominuje červená barva a lesk (včetně zrcadla a skleněné stěny), se pohybuje devět herců. Vyskytují se ve dvou rovinách – nahoře, za skleněnou stěnou, je jakási chodbička připomínající hotelovou chodbu mezi pokoji, do ní jsou prolomeny dvoje dveře s označením pánského a dámského záchodu.

Herci přicházejí s kufry a jinými zavazadly / z jedné velké kabely se zhruba ve zlatém řezu inscenace vykutálí urna a popel se vysype na podlahu, ale tam ještě nejsme), scéna představuje jakousi štaci na cestě.

Text je typickým produktem postdramatického divadla – jeho složky jsou k sobě volně řazeny, příčinné souvislosti v něm nejsou, pracuje se s texty dramatika Thomase Bernharda, neurobiologa Davida Eaglemana, Rainera Marii Rilkeho a nejrůznějšími citacemi (včetně drsného songu nákupčího „hader, kostí, kůží“), ironizují se návody psychologů („plačte, jen plačte“) i jejich para- exploatací, nechybí ani vulgární historky (jak se jeden chtěl oběsit na záchodě a strhl na sebe rezervoár i s vodou).

Jeden z herců otravuje s vtípem, jak stanul Rudolf Hrušínský před nebeskou bránou – až mnohem později, když se ozve z reproduktoru ještě mladý Hrušínského hlas z filmu *Spalovač mrtvol* pochopíme, proč to tam je a co je pointa vtípu.

Inscenace začíná literárně strhujícím monologem zatím jediného herce na scéně, hovoří o tom, že ať myslíme na cokoli, ať děláme cokoli, vždy myslíme na smrt, pracujeme k smrti, hovoříme o smrti, že v našem životě je neustále přítomná smrt.

Protože je text tak dobře napsaný (nevím a teď v neděli odpoledne nejsem schopná zjistit, ze kterého díla Thomase Bernharda je vzat) a herec ho skvěle přednáší, člověk z těch úvah o smrti pociťuje až rozkoš, má to příjemný morbidní humor a je to v podstatě docela útěšná pravda: dotkneme-li se jen tak mimochodem takových pojmů, jako je korupce nebo demokracie, skloňujeme-li humanitu a technologii, mluvíme stejně pořád o smrti.

To je pěkná představa, ne? Člověk si hned vzpomene, jak J. W. Goethe po jednom ze svých milostných zklamání viděl smrt, jak na něj hledí ze všech koutů (měl tenkrát, myslím, také ledvinovou koliku) a Rainer Maria Rilke viděl smrt stát na ochozech katedrály.

Postavy na jevišti jsou všechny oblečeny v černém svátečním, tu a tam s červenými akcenty. V druhé polovině inscenace se objevuje krev – dáma se píchne o brož a vyvalí se krev jak z podřezané tepny. Jedním z motivů jsou narozeniny, které však nikdo nemá a ostatně na dortu plane tolik svící, kolik je účinkujících, jsou různě uhořelé, jako v té Erbenově pohádce, kde má každý v jeskyni Smrti svou svíci určité délky a nezáleží vůbec na jednotlivci, jak dlouhý život bude mít, vše je předurčeno.

Zpočátku je inscenace docela zábavná, smrt v naší kultuře není tabu a dokážeme se bavit variacemi na to téma. To by však bylo v Divadle Na zábradlí málo, člověk čeká, kam to povede, už ví, že tady nejde o příběh postav, ale spíše inscenace samotné. A vskutku, pod příkrovem smrti se všichni začnou chovat divně, jsou na sebe nějak hnusní, jeden z elegantních pánů násilím vyrve mladé dámě z ruky její velkou tašku – a hle, vypadne urna s popelem, který pak všichni začnou umělohmotnou lopatkou sbírat a smetáčkem smetat.

Postavy jsou k sobě čím dál neurvalejší, v horním plánu v záchodových kabinkách se objevují všelijací viselci, dochází na potrhlá a zatvrzelá prohlášení (neumřu, neumřu, neumřu, neumřu) – a také samozřejmě někdo umře. Divný chlap v černém obleku, s chováním primitiva v tom nóbl zařízení, zazpívá podivný a krutý song a nejspíše od té chvíle už jako divák o smrti uvažuju vážně.

Inscenace není krutá, cynická je jen trochu a dekadentní je dost. Mluví nejen o lidské smrti a o tom, co přijde případně po ní, pojednává o současné kultuře a naší civilizaci jako o nekrofilní, k smrti náchylné a ze smrti těžící. Inscenačnímu týmu, který v zápětí vyjmenuji, se podařilo estetickým a poetickým způsobem promluvit i o tom, čím jsem tento text začínala – o umírajícím „dlouhém“ dvacátém století.

Následují recenze k inscenaci **BÁBY**

RECENZE K INSCENACI *BÁBY*

KULTURA21.CZ

16. prosince 2014

Kamila Pětrašová

Báby - tak trochu jiné divadlo

Asymetrická scéna. Miniaturní bába. Operní duet. Trocha tělesné akrobacie a velký boj proti nesmyslnému režimu. To všechno v sobě ukrývá nová inscenace *Báby* Divadla Na zábradlí. Pesimistickými a snad až místy surreálními texty bojoval Daniil Charms proti nepřízni totalitního režimu své země, a ta se mu také odvděčila.

Dramatizace textů Charmse se ujala **Dora Viceniková** (umělecký šéf divadla) velmi dobře. Charmesovy texty jsou totiž dost zvláštní a ne vždy lehce uchopitelné. Dlouhou dobu čekaly na své čtenáře pod pokličkou ruského nesvobodného režimu. Proti němu byla také tvorba zaměřená a po „zásluze“ byl pak autor odměněn pobytem v psychiatrické léčebně.

Na jevišti na diváky čekala trochu atypická scéna (můžete vidět na obrázku). Před představením jsem si myslela, že zadní panel, který představoval různé místnosti v bytě, bude jen určitou kulisou a ne plnohodnotným prvkem představení.

Nicméně byl využit naplno a vytvářel tak opravdu zajímavý obraz v obraze. Pokud bychom tedy chtěli mluvit o příběhu, bude to opravdu těžké. V této hře jde spíše o jednotlivé obrazy, rychle se střídající scény, někdy repetice určitého motivu. Všechno je však opřeno černým humorem a absurdními situacemi, kterým nezbývá se než smát. Nahlas, se slzami v očích, bláznivě. Nejvíce asi ve chvíli, kdy se oba

mužští představitelé hádali a jejich pře byla vystavěna jako operní duet. U mužské části bych ještě ráda vyzdvihla znamenitou pohybovou práci.

Do úvodu programu inscenátoři vybrali poznámku Charmse z roku 1937: „*Pane Bože, mám k tobě již jen jedinou prosbu: Znič mne, už mne rozdrť úplně a napořád, uvrhni mne do pekla, nenechávej mne na půli cesty, ale vezmi mi naději, a co nejdříve mne znič na věky věků.*“

„Sami si tedy dokážete představit, na jakých životních situacích autor stavěl své příběhy. Přesto svou absurditou vytvářejí komické situace.“

Skvělá práce s texty i režii, navíc s výbornými výkony všech herců, dramatická hra světla. Za zmínku určitě stojí i menší role dětské představitelky (jak já říkám „miniaturní báby“) **Rebeky Němcové**, která svou roztomilostí vnášela

do hry další rozměry. Diváci se bavili, pro Charmse našli pochopení a tak nezbyvá než toto dílo zahrát dalším (náročným) divákům.

iDnes.cz – Kultura

15. ledna 2015

Hodnocení 90%

Tomáš Štáaska

RECENZE: Kterak si čtyři báby dělají zálusk na dva vyděšené kadeřníky.

Ve hře *Báby* připravilo pražské Divadlo Na zábradlí v režii Anny Petrželkové originální a působivé pásmo z těžko uchopitelné tvorby ruského avantgardisty Daniila Charmse.

Záběr ze hry *Báby* | foto: Vladimír Kiva Novotný

Nonsense, absurdita, anekdota. Nezařaditelná tvorba ruského spisovatele Daniila Charmse, žijícího v době instalace a upevňování Sovětského svazu, přitahuje hravostí a zdánlivou lehkostí. Po přičtení dobových reálií a hlavně předčasného

spisovatelova konce (byl zatčen a převezen do psychiatrické léčebny, kde zemřel) zároveň trochu děsí.

„Byl jednou jeden zrzavý člověk, který neměl ani oči, ani uši. Neměl ani vlasy, takže zrzek mu říkali jen tak. Nemohl mluvit, protože neměl ústa. Nos také neměl. Neměl dokonce ani ruce a nohy. Ani břicho neměl, ani záda neměl, ani páteř neměl a ani žádné vnitřnosti neměl. Nic neměl. Takže vlastně ani není jasné, o kom je řeč. Tak už o něm radši nebudeme mluvit.“

Z ukázky, kterou ve hře pronese Magdaléna Sidonová, je jasné, že k převedení Charmsovy specifické tvorby na divadelní prkna je třeba imaginace více než čehokoli jiného. Režisérka Anna Petrželková,

kteřá jeho krátké říkanky a bajky propojila do souvislého pásma, to však spolu s autorkou scény a kostýmů Evou Jiřikovskou zvládla skvěle.

Báby (vedle Sidonové Natálie Drabišćáková, Dita Kaplanová a Aneřka Kubátová) jsou čtyři ženřtina „pokročilého“ vřhledu nasoukané do květovaných stejnokrojů. Jsou zvědavé, klevetí, křičí, pomlouvají a hlavně si dělají zálusk na dva vyděšené kadeřníky v podání Petra Jeništy a Miloslava Königa. Originální nesmyslné říkanky ilustrují kraťoučkové stejně nesmyslné, ale jaksi souvislé minipříběhy. Nelogičnost slov i gest doplňuje komická hudba a podivné rekvizity.

Pódium vévodí stěna s pěti pokřivenými místnůstkami, které se střídavě rozsvěćují a odhalují, kdo se v nich zrovna tísni a co absurdního zařívá. Ať už se v nich dějí ty největří podivnosti, diváká svířá pocit, že nevhodně nahlíží do soukromí lidí žijících v chorobné paranoi.

A v tom se právě Báby plně trefily do smyslu Charmsových textů. Za každou říkankou, každým hloupým příběhem čtenář tuří úpěnlivou a zoufalou snahu alespoň trochu drápnout, trochu poškodit nebezpečný systém. Stály se proto dokonalou ilustrací těžko uchopitelného spisovatelského individua, aniž by přitom sklouzly ke schematičnosti.

Zdroj:http://kultura.idnes.cz/baby-recenze-cyv-/divadlo.aspx?c=A150115_120913_divadlo_ts

NADIVADLO.CZ

středa 31. prosince 2014

Vojtěch Varyř:

Báby (Divadlo Na zábradlí)

Ono inscenovat Daniila Charmse je něco jako uvádět na jeviřti Monty Pythony. Každý to zná, pointu dopoví dřív, než zazní na scéně a celé to - jako záměr - vzbuzuje značné pochybnosti. Na druhou stranu, pořád je to Charms a tak je to vtípné, a v režii Anny Petrželkové a výtvarném pojetí Evy Jiřikovské to navíc dobře vypadá. Dnes v jednom domě: tak se hrají příběhy o Spiridonovi, Zrkovi a vypadávajících bábách v provedení Zábradlí. Celé mi to připomnělo Mikuláškovu a Cpinovu inscenaci Čapkových povídek *Trapná muka*, samozřejmě s tím, že mám bliž k Charmsově vidění světa než k tomu Čapkovu.

Je to poetické, milé, krásné, až se vytrácí ten Charmsův osten: a závěrečná, velmi smířlivá, "zvážnělá" sekvence už Charmsovu náladu nemá vůbec, naopak ji počesku ohlazuje do dojemnosti. Nicméně hra s totožnými kostýmy a bábami-panenkami (včetně dítěte a opravdové panenky) má působivý, až hororový ráz. Celou dobu jsem se nicméně nemohl zbavit představy, jaké by to bylo, kdyby to hráli jako němohru. Text promítaný na titulkovacím zařívzení nebo smlčený vůbec.

AKTUÁLNĚ. CZ - MAGAZÍN

17. 12. 2014

Tatiana Brederová

Recenze: Báby jsou tragédie k popukání. A to je vlastně vše.

Titulními postavami inscenace Divadla Na zábradlí jsou maloměstské starší ženy, mentálně i duševně prázdné, které svou banalitou terorizují okolí. Daniil Charms v nich viděl zdroj úpadku a dekadence.

Báby. | Foto: DNZ - KIVA

Recenze - Texty Daniila Charmse si nelze splést s ničím jiným. Většina jeho groteskních povídek si vystačí s pár větami, v nichž se dovídáme celkem absurdní historky za hranici našeho chápání. Navíc tón těchto textů je silně naivní, insitní. Přesto se v nich skrývá mnohovrstevnatá dobová výpověď a ostrá společenská kritika.

Charms ve své tvorbě velmi originálně zrcadlil dobové nálady. Sám byl obětí stalinských čistek a neprávem se dostal na psychiatrii. Úzkosti a odmítání represí projevil originálním nihilismem, kdy absurditu a nonsens povýšil na jedinou možnou komunikaci. Ostatně, v tak absurdní době je šílenství jakýmsi privilegiem, prostorem pravdy a upřímnosti. V jeho tvorbě tak nalezneme nečekané vtipy, které jsou stejnou mírou k popukání i k pláči.

Notoricky známé příhody o muži, který si šel koupit bochník chleba a potkal druhého (a to je vlastně vše), či o muži, který se přejedl hrachovou kaší a zemřel, by ovšem na divadle mohly lehce dopadnout jako defilé bláhových ptákovin. Dramaturgyně Dora Viceníková a režisérka Anna Petrželková ale měly jasný záměr dostat se hlouběji a svůj záměr v inscenaci **Báby** v Divadle Na zábradlí do důsledků

naplnily. Vytvořily tak vskutku pozoruhodný kus, při kterém se divák od srdce zasměje a zároveň trne hrůzou, jak kruté a škodolibé jeho pobavení je.

Základním pocitem, který Charms vtěluje do svých próz, je stísněnost. Ve své podstatě je tedy téměř existencialista, svým projevem ale humorista. Groteskno – tedy propojení tragického a komického – je pro něj tvůrčím principem, nástrojem na kritiku společnosti a zároveň způsobem obrany vůči ní.

Střípky společenské dekadence

Nezaměnitelné postavení mají u Charmse různé báby – maloměstské starší ženy, mentálně i duševně prázdné, které svou banalitou terorizují okolí. V takových lidech vidí Charms zdroj úpadku a dekadence, protože svou omezeností degradují celou společnost. Proto se i báby staly titulními postavami scénické kompozice Divadla Na zábradlí.

Foto: DNZ - KIVA

Brilantně vystavěný text je jedním z nejpozoruhodnějších dramaturgických počínů Divadla Na zábradlí. Jednotlivé miniatury nejsou pouhým výčtem několika Charmsových próz.

I když by se to mohlo zdát jako nemožné, tvoří významově i formálně komplexní celek, v němž jsou čitelné tematické linie i postavy.

Viceníková s Petrželkovou dbaly na vytvoření rytmu inscenace, který by udržoval diváckou pozornost a budoval významy i tam, kde by je nikdo nečekal.

Výstupy mají vlastní minimalistické děje, ale zároveň dramatické napětí vzniká i mezi nimi. Jednou se příběh jen vypráví, jindy je zdramatizován nebo předveden pohybově a fyzicky. Některé scénky jsou čistě vizuálně působivé, jiné jdou na dřevě zásadním otázkám lidskosti, další svou repetitivností zrcadlí nemožnost úniku z bludného kruhu tohoto zruďného univerza.

Životní tíseň ve stísněném prostoru

Existenční úzkost a obludnost jsou přítomné i ve výtvarném konceptu inscenace (Eva Jiřikovská). Tak jako všechno v inscenaci *Báby*, i kostýmy a scéna do sebe perfektně zapadají. Čtyři a jedna bába (v podání Natálie Drabiščákové, Magdalény Sidonové, Dity Kaplanové, Anežky Kubátové a malé Rebečky Němcové) jsou všechny oblečené v kytičkových nemoderních šatech, silonových ponožkách a s prošeďivými parukami se stařeckým drdolem.

Foto: DNZ - KIVA

Bohatě vycpané kostýmy z hereček tvoří vsuktku prototypy tělnatých hospodyněk, které jsou už dávno za zenitem. Obzvlášť vtipný je tento kostým na páte z bab – malé holčičce Rebečky. Možná by se nápad obléct dítě do kostýmu obtlouštělé a prsaté báby mohl zdát laciný, ale není tomu tak. Dokazuje smysl inscenačního týmu pro citlivé propojení obludnosti a laskavého humoru, o šprýmování na účet těch

nejvážnějších věcí a o vážnosti, se kterou pojednávají o těch největších pitomostech.

Scéna je jako *Charms* samotný – úzkostná, divná, celá naruby a nevkusná. Prostor jeviště je doplněn nepravidelnými výklenky v překližkové zdi na horizontu. Zde, ve stísněných podmínkách, se odehrávají některé výstupy z domácností. Výklenky jsou zařízené nábytkem z první poloviny minulého století a všemu dominuje záchodová mísa – znova na první pohled laciný vtip, ale pozorný divák ocení, jak moc toho záchod symbolizuje.

Báby a kadeřníci

V tomto prostředí, jak vystříženém z kabinetu doktora Caligariho, kreslí herečky v ostrých obrysech karikatury nelidských žen. Nejvýmluvnější je výstup, kde nemotorně tančí na slavný hit *Ally Pugačevy*. Ten je v tomto kontextu dokonalým symbolem socialistické popkultury pro frustrované hospodyňky, které tajně čekají na svůj románek.

Obzvlášť Natálie Drabiščáková a Magdaléna Sidonová vytvořily nezapomenutelné typy. Každá si zvolila jinou stylizaci, se kterou procházela všemi výstupy.

Sidonová ztělesňuje mentální omezenost na hranici demence. Ve víru rychlých a krutých výjevů je naprosto ztracená, ničemu nerozumí a řeší jenom otázky, které jsou na úrovni její inteligence – kupříkladu jak napočítat do deseti.

Viceníková s Petrželkovou jí předepsaly repliky, které jsou naprostým nonsensem a ve kterých *Charms* rezignoval na jakoukoli sdělnost. Sidonová je říká zpomaleně, s infantilní nechápavostí a nervozitou.

Foto: DNZ - KIVA

V tomto smyslu je Drabiščáková jejím pomyslným protějškem. Nejčastěji ve výstupech pomlouvá, konspiruje, ponižuje. Věhlasný temperament herečky skutečně učinil z těchto postavíček plnokrevné hysterky, kterým navíc Drabiščáková dodala brilantní pohybovou a mimickou komiku. V

němém výstupu, kde s opulentním nevkusem klopí do sebe panáky, drbe se v rozkroku a snaží se udržet rovnováhu, překvapila až chaplinovským talentem pro groteskno.

Neméně výrazné jsou mužské role kadeřníků v podání Petra Jeništy a Miloslava Königa. Stejně jako jejich kolegyně i Jeništa s Königem naplno ukázali svůj talent pro groteskno, pro krutost zahalenou v hávu bezbřehého humoru.

Etický vzkaz inscenace

V komediálním rámci inscenace se zrcadlí vážná témata, jakými jsou vulgarizace ženské sexuality, agresivita, donašečství, alkoholismus, nelidskost a další. Závěr inscenace na opravdu krátkou, ale o to intenzivnější chvíli, radikálně změní tón.

Burleskní humoresky s tragickým vyzněním se mění na přímo hororovou koláž. Inscenační tým tak potvrdil, že každým momentem a nápadem směřují ne k pouhému pobavení, ale ke kataklyzmatickému vykřičníku a hlubokému zamyšlení.

Foto: DNZ - KIVA

V tomto závěru hraje hlavní roli malá Rebeka, která se vymaní z objetí opilé báby a následně ji vidíme, jak agresivně mlátí panenkou o podlahu či jak se mechanicky a děsivě směje jako hračkářský klaun z hororu. Panenka má rovněž šedivý drdol a stejné kytičkové šaty, můžeme tento výstup tedy chápat i jako sebedestruktivní agresi dítěte, kterého dětství a čistota je opomíjeno ve světě neduhů dospělých. Nelidskost se tak přenáší z generace na generaci a v tomto začarovaném kruhu jsou děti již od útlého věku bezduchými bábami.

Ve scénické koláži *Báby* vytvořil tým Divadla Na zábradlí svět, ve kterém neplatí pravidla naší reality, komunikace ani pouhá fyzika, ale o to pravdivěji se tento nonsens jeví. Jak po technické stránce, tak i z hlediska osobního originálního vkladu inscenátorů, rozhodně stojí za zhlédnutí. Nabízí spoustu asociativních hříček, prostoru k zamyšlení, inteligentních aluzí i bezbřehého humoru.

Bez pointy.

Na zábradlí vyvádějí *Báby* Daniila Charmse

15. 12. 2014 15:40, autor: jh

Praha - *Překvapivé, snad nemístné, zřejmě šílené.* Tak může na diváky působit nové představení Divadla Na zábradlí zvané *Báby*. Dramatizaci textů ruského spisovatele Daniila Charmse (1905-1942) uvádějí v režii Anny Petrželkové.

Daniil Charms podle autorky dramatizace a dramaturgyně Dory Viceníkové věděl, že čelit realitě lze pouze smíchem. "Příběhy, kterým leckdy chybí klasická stavba, vyhocená pointa i smysl, strhávají nečekanými postřehy, černým humorem i absurditou. Život je v nich pojat ne jako skládanka, ale skrumáž neposedných, zdivočelých momentů, které zběsile bojují proti pochopení a logice," uvedla Viceníková.

Režijní rukopis Anny Petrželkové je podle ní výbušný, napěchovaný nápady a metaforami k textu. Na jevišti se objeví Natálie Drabiščáková, Dita Kaplanová, Anežka Kubátová, Magdaléna Sidonová, Rebeka Němcová, Petr Jeništa a Miloslav König. "Baví mě ta absurdnost bez pointy, absolutní svoboda," říká o hře König. "Chtěli jsme, aby to byla dostatečně divoká taškařice, ale právě v trpkosti to bude možná krotší, než jsme si zpočátku mysleli," doplňuje Petrželková.

Daniil Ivanovič Charms (1905-1942) se narodil se v rodině bojovníka proti carskému režimu Ivana Juvačeva. Studoval jazyky na německém gymnáziu, kde vznikl pseudonym odvozený z přepisu anglických slov harm (škodit) a charm (kouzlo). Roku 1924 nastoupil na leningradskou elektrotechniku, z níž byl ale vyloučen. Později se věnoval pouze literatuře. V ovzduší stalinského režimu však mohl publikovat pouze tvorbu pro děti. To podstatné z jeho díla zůstalo skryté a objevilo se v osmdesátých letech. Většina jeho děl byla přeložena do češtiny. Roku 1931 byl vzhledem ke svým svérázným postojům uvězněn. Trest mu byl zmírněn na vyhnanství v Kursku. V srpnu 1941 byl opět zatčen, údajně za šíření protiválečné propagandy, a uvězněn na psychiatrii leningradského vězení, kde počátkem roku 1942 za neznámých okolností zemřel.

Podle ředitele Divadla Na Zábradlí Petra Štědrone chce scéna uvádět na jeviště témata, která se vyjadřují k palčivému stavu světa kolem nás. "Jimi chceme poukázat na obrodnou moc divadla, možnost sdělit naše přání a pohledy. Mluvit za nás," uvedl. Do konce sezony na diváky čekají další velké kusy: Doktor Živago v režii Jana Mikuláška a tragikomická zpráva o zápase člověka s institucí Anamnéza v režii Rastislava Balleka.

Hospodářské noviny

28. 1. 2015

Marie Reslová - divadelní kritička

Sehraný babský kvartet v Divadle Na zábradlí

Přečteno 806x

Vyšlo v new.sk - <http://www.news.sk/rss/clanok/2015/01/229942/sehrany-babsky-kvartet-v-divadle-na-zabradli/>

- Divadlo Na zábradlí uvedlo inscenaci podle krátkých próz ruského básníka a spisovatele Daniila Charmse.
- Účinkují v ní čtyři báby, které připomínají sovětský archetyp "děžurné", tedy tupé, službu konající slídičky.
- Ty v Charmsových nonsensových příbězích a absurdních anekdotách reagovaly na sovětskou realitu černým humorem.

Na jevišti Divadla Na zábradlí se zabydlely Báby. Jsou čtyři, tlusté a květované jako matrijošky, korunované rozdrbanými šedivými drdoly a každá má svůj pokojíček, do kterého se sotva vejde. Vehemencí pamětníkům připomenou sovětský archetyp "děžurné", tupé, službu konající slídičky. Báby, které měly na Zábradlí premiéru minulý měsíc, vzbuzují smích i děs současně, podobně jako texty ruského básníka a spisovatele Daniila

Charms, podle něhož představení vzniklo. Charms se v sedmatřiceti letech "ztratil" ve stalinském kriminálu. Mimo jiné i proto, že veřejně polemizoval s estetikou socialistického realismu.

Inscenaci režisérky Anny Petrželkové a dramaturgyně Dory Viceníkové z Charmsových textů inspirovaly krátké prózy. Třeba ta, v níž se báby "z nadměrné zvědavosti" jedna po druhé vyklánějí z okna, vypadnou a potlučou se: "Když vypadla šestá stařena, přestalo mě to bavit a šel jsem na Malcevský trh, kde prý jednomu slepci darovali pletenou šálu." Charmsovy nonsensové minipříběhy a absurdní anekdoty reagovaly na sovětskou realitu lapidárním, groteskně vykloubeným dějem a černým humorem. Petrželková je převádí do současné divadelní řeči formou asociativní hry. Texty zaznívají uprostřed bizarních, rytmicky, zvukově i pohybově komponovaných snových obrazů nebo ad absurdum rozvedených situačních gagů.

Mnohé z nich vznikají ze stísněné existence tlustých bab v maličkých místnostech – spíš jen kubisticky zborcených dírách, které jim výtvarnice Eva Jiříková připravila v zadní stěně jeviště. Ta s postelí připomíná spíš rakev a také se v ní jeden surreální záhrobní příběh odehrává.

Vděčné příležitosti ke komickým situacím vznikají také na stísněné toaletě. Nejzábavnější jsou ovšem střety se dvěma "kadeřníky", kteří s vykroucenými účesy na hlavách ztělesňují bizarní mužský element vstupující bábám do života i do snů jako erotické představy. Úslužní manipulátoři v podání Miloslava Königa a Jiřího Vyoralka (= *chyba - hraje Petr Jeništa – pozn. DNz*) posunují květované babské klubko po scéně, tlačí je pod kadeřnické sušáky a lákají je ptačím zpěvem tak sugestivně, až jedna z bab začne domnělým opeřencům drobit rohlík. "Vystajlování" hoši se ale také stanou babskou kořistí nucenou k sexuálním službám.

Sehraný babský kvartet v neodolatelně stylizovaném pohybu ztělesňují dámy Magdaléna Sidonová, Natálie Drabiščáková, Dita Kaplanová a Anežka Kubátová. Jejich vrcholným číslem je taneční kreaace na píseň Ally Pugačevové, která vyústí do striptýzové exhibice s okurkami a struhadly. I když v inscenaci rozpoznáváme mnohé odkazy na sovětskou realitu či ruskou literaturu, prosakují sem spíš zdálky, jako ozvěna. Třeba v hravé scéně, kdy se kadeřnické fény promění v pistole a pánové se chystají k souboji jako Lenskij s Oněginem. Základním

východiskem této velmi zábavné inscenace je depresivní úzkost z nesmyslnosti života, překonávaná specifickým humorem a poezií.

Režisérka velice krutě, ale přitom sebeironicky, dokonce s jakýmsi laskavým odstupem demonstruje bezvýchodnost pozemského přebývání na jednom babském dnu: počínaje "symfonií" zvuků a ranních tělesných rituálů, jídla a vylučování přes denní program v kadeřnictví, frontě na alkohol či při sexuálních hrátkách. Nemůže to skončit jinak než nocí, kdy přichází "opadávání" vlasů, uvadání a smrt. Malá chechtající se holčička v křesle, doslovná miniatura báby, ovšem naznačuje, kudy se bude neúprosný koloběh života ubírat.

16. 12. 2014

Recenze 75%

Vojtěch Poláček

Báby Divadla na Zábradlí – Mechanický orloj podle Charmse

Dílo ruského spisovatele **Daniila Charmse** je u nás poměrně známé. Pásma z jeho krátkých povídek a básní byla opakovaně připravována i pro česká jeviště – v posledních letech např. inscenace *Ten, který vyšel z domu* (Naivní divadlo Liberec) či *Tři levé hodiny* (Vojtěch Bárta a kol.), divadelní spolky Antonín D. S. a Krvik Totr společně uvedli Charmsovo drama *Jelizaveta Bam*. Nejnovější koláž z díla tohoto autora nese jméno **Báby** a od 12. prosince ji uvádí pražské **Divadlo Na zábradlí**.

Foto: KIVA. Zdroj: www.nazabradli.cz

Charmse je těžké obsahově i stylově někam zařadit. Je absurdní, surreální, groteskní, nihilistický, naivní, anarchistický, existenciální, dadaistický... Typická je pro něj hutnost a úspornost sdělení a ironický škleb. Banality všedního dne mísí s fantaskními motivy a vytváří obraz komicky bizarní a zároveň děsivě zbytečné lidské existence, obraz člověka uvězněného

v kafkovském systému plném obecně přijímaných, ale často nepochopitelných pravidel.

Specifické formální i obsahové znaky předlohy podtrhuje inscenace Divadla Na zábradlí (režie Anna Petrželková) funkční a přitom působivou uměleckou stylizací. Stěžejním prvkem scénografie je pět malých komůrek, vyřezaných do stěny zadního horizontu. Jsou velice stísněné a vychýlené z vodorovné osy, přímo ideální pro vykreslení groteskního ale přitom tísnivého Charmsova světa. Inscenátorům zároveň umožňují dělat rychlé střihy mezi jednotlivými mikros scénami, a zvýšit tak tempo inscenace. Groteskně nadsazené je i pojetí postav. Na jevišti se pohybuje pět otlých žen (čtyři představované herečkami středního věku, jedna dětskou herečkou), kterým k nadměrné velikosti pozadí a poprsí pomáhá textilní polstrování. Dojem „bábovosti“ dokreslují koženkové kabelky, květinové šaty a šedivé paruky – něco mezi barokními přičesky a vlasovou úpravou typu „květák“. Pětici bab doplňují dva kadeřníci s neméně výstředními frizurami. Pohyby herců i jejich mluva je obdobně stylizovaná, jako by byli spíše loutkami či automaty. Dojem umělosti a strojovitosti posilují hlasové deformace či využití předebraného smíchu – jednoduchého zařízení vykuchaného zřejmě z nějaké ozvučené hračky. V některých momentech herectví spolu se scénografií sugerují až dojem orloje či mechanického betlému (například rychlá výměna herců v komůrkách během dynamické sekvence, tvořené sérií kopulací). Hlavní trumfy inscenace jsou do jisté míry i jejími největšími slabinami. Drobné herecké akce, odehrávající se

v titěných komůrkách, nejsou někdy ze zadních řad divadla jasně rozpoznatelné, obtížně dešifrovatelná je i deformovaná řeč.

Použité Charmsovy texty nebyly primárně vytvořeny jako divadelní, v inscenaci se proto objevují pouze náznaky dramatických situací, dialogy tu nejsou žádné. Čím jsou výstupy kratší a méně založené na slově, tím lépe fungují. Delší vyprávění si musí divák v mysli vizualizovat a hrozí, že ztratí nit, perfektní jsou naopak scény, kde si autoři vystačili pouze s nonverbálními prostředky (rozplétání copu, čtení novin na záchodě, vydávání půllitrů ze skříňky, aj.).

Koláž z díla Daniila Charmse není žádným novým objevem, kterým by se přední pražská scéna mohla po dramaturgické stránce chlubit. Inscenace *Báby* však přesto zaslouží pochvalu a pozornost. Dobrou souhrou všech divadelních prostředků se jí podařilo vystihnout ducha intelektuálně komplikované předlohy. Stejně jako postavy některých Charmsových příběhů směřuje tak trochu odnikud nikam (a mohla být proto možná i o něco kratší). Určitou pointu ovšem přece jen přináší. V závěrečné scéně jedna bába, ta představovaná dětskou herečkou, jen tak sedí a za využití zmíněného strojeku z hračky se směje. Děsivost tohoto prázdného a umělého šklebu je ve spojení s dětskou interpretkou mimořádně silná. Daniil Charms už je více než sedmdesát let po smrti. Jeho běsy ho však přežívají. Nejde je zabít ani rozbít. To proto, že nejsou jenom jeho...

Literárky. Cz

15. prosince 2014

KATEŘINA NECHVÍLOVÁ

Recenze: *Báby* – absurdní drama is not dead

Škodolibé, zahořklé, znuděné líné báby se dívají z okna a komentují dění na ulici. Pohrdají všemi, kdo nezvládnou jít včas spát a potom brzy vstát...

...vydělat dost peněz či vystupovat spořádaně. Ve svých krutých soudech, které ze samoty svých bytů vynášejí, neznají slitování, a že jsou proto i ony samy před sebou vystaveny těmto soudům, jim ani nedochází. Hledají vzrušení, těší je krev, hlavně když se venku děje něco, co posílí jejich uspokojení z klidu a pohodlí vlastního tlustého zadku rozkysnutého ve staré sedačce.

Báby jsou esencí měšťácké morálky, již Daniil Charms zatavil do krátkých absurdních povídek, které se mohou zdát být bez pointy (aspoň se tak mylně domnívají na webu České televize). Charmsovy absurdní povídky ale samozřejmě své pointy mají, stejně jako celé představení *Báby*, které uvádí Divadlo Na Zábradlí. Pointou absurdity je výsměch, který v tomto případě následuje po tvrdé kritice. Barevná hlasitá salva výsměchu zbabělosti, pokrytectví, škodolibosti a malosti – všem vlastnostem, kterými se vyznačuje společnost ve své nejodpornější podobě.

Druhá pražská inscenace Anny Petrželkové potvrzuje talent dcery jednoho z nejlepších českých režisérů - Jana Antonína Pitínského. Petrželková si zatím podmaňuje menší pódia než její otec, a je

potřeba říct, že po svém, carollovskou obrazotvornost ale mají oba společnou. Právě díky tomu byla tato mladá, silně vizuálně založená režisérka ideální pro inscenaci Charmsova zdramatizovaného absurdního textu. Vyrobita z něj totiž ďábelský cirkus plný avantgardních metafor.

Přes režisérčin mladý věk působí obě pražská představení (první bylo Orlando v Eliadově knihovně, kde se stále hraje) nostalgicky, jakoby volaly po zašlé slávě dada kabaretu. Zjišťujeme tu ale, že nonsense není minulostí, přichází totiž ke slovu vždy, když vládou pocity marnosti. V době, kdy lidé nemají kam směřovat, proti čemu bojovat ani v co doufat, přičemž média jejich úzkost pravidelně relativizují, čímž je ještě víc znejšňují. K čemu se upnout: k vnější morálce a disciplíně, z níž vyrůstá iluze dnešního úspěchu, nebo k vlastnímu vnitřnímu světu, jenž se vnucuje jako ten správný a pravdivý? Nebo je to celé nesmysl?

Zajímavostí je, že první Charmsovo drama Jelizaveta Bam uvedlo také Divadlo Na zábradlí v roce 1998. Tehdy ještě představení žilo také z Charmsovy aury protistalinské opozice, po šestnácti letech rezonuje stejně dobře v úplně nových souvislostech.

Charms

Odvozeno od slova „harm“ neboli „ničit, škodit“. Narodil se jako Daniil Ivanovič Juvačev roku 1905 a zemřel roku 1942 jako Daniil Charms, ve vězení, pravděpodobně hladu, neboť v Rusku tehdy probíhala nacistická blokáda. Poprvé na sebe upozornil koncem dvacátých let v Petrohradě, jeho kompletní dílo však nevyhovovalo politickému režimu a dočkalo se svého uveřejnění až za Gorbačova, tedy dávno po Charmsově smrti.

NADIVADLO. CZ

13.12.2014

Vladimír Mikulka:

Báby (Divadlo Na zábradlí)

Těžko odhadnout, do jaké míry to byl záměr, zdá se ale, že nová inscenace Divadla Na zábradlí završuje jakousi volnou trilogii. *Báby*, stejně jako předtím *Požítkaři* (viz *tady* a *tady*) a ještě před nimi *Šílenství* (*tady* a *tady*), nabízejí strukturu tvořenou téměř samostatnými scénami propojenými společnou atmosférou. Nebo ještě spíš představují jakýsi průhled do vykloubeného a groteskního světa bez srozumitelných pravidel; samozřejmě také bez příběhu a bez jasně odečitatelného sdělení - o to však výrazněji výtvarně stylizovaného. A daří se jim být v rámci této trojice dílem nejen nejzábavnějším, ale také celkově nejsilnějším.

Lví podíl má na tom pevná půda Charmsových mikropovídek pod nohama, jakkoli to vypadá, že hledat pevnou oporu v krutě absurdní a destruktivní Charmsově poetice může být pošetilé. Anně Petrželkové a Doře Viceníkové se nicméně podařilo sloučit cynickou a groteskní zábavnost (celé je to nefalšovaně veselé) s všeprostupující nejistotou (kdo je kdo a proč proboha provádí zrovna tohle) a hlavně s narůstající tíživostí. Dalším plusem je to, že svět, ve kterém je hrůza žít, všechny ty dobře bavící se diváky postupně zavalí a přidusí, aniž by takový záměr inscenátoři dávali nějak okatě najevo. Právě

naopak, vlastně se až do konce tváří téměř nevinně, ne-li přímo kamarádsky. A že největší hrůza nakonec přijde skrze roztomilé děvčátko, kterému se předtím všichni tak dojatě smáli, to je už jen takový bonus. Velmi povedený kousek, jakkoli lze jeho zařazení do adventní nálady považovat za krutý žertík v duchu poněkud charmsovském.

diskuse

Jakub Škorpil Mod • 15.12.14

zvláštní. souhlasil bych s (ex post) řazením do oné (pomyslné) trilogie, ale pro mne stále stojí - při všech výhradách - výše Požitkáři. jejich absurdita a cyničnost se mi totiž zdají přirozenější, méně chtěné, či okaté, a tudíž působivější. U Báb, které jsem - pro pořádek - viděl na druhé premiéře, jsem měl mnohem větší pocit, že se dívám na tu více, tu méně přepálenou ilustraci. Jinak řečeno: řada scén v požitkářích mne zaskočila, překvapila (třebaže nešokovala), zde jakoby logicky a očekávatelně vyplývaly z tématu, či jen doslovovaly (známý?) Charmsův životopis. (Možná je tohle i záležitost generační: oba jsme plně prožili 90. léta a módu OBERIU a spol. Ale kdo z později narozených je tolik zná?) A tam, kde se režisérka pokusila jít dál, zejména pak v oné "sexuální scéně", je už té chtěné grotesknosti a absurdnosti prostě přespříliš. Možná je to klasický problém, že chci-li absurdně inscenovat absurdní předlohu (zjednodušeně řečeno), nebývá to vždy dobrý nápad, protože se vše ve výsledku jakoby neguje, zahrnuje a zahlušuje. Pro mne je třeba v inscenaci nejzajímavější prostě řečený "příběh" typu "vyšel z domu, potkal někoho a nic se nestalo" vlastně víc než řada bab ve frontě či ilustrace stárnutí a úpadku.

Vladimír Mikulka Mod • 15.12.14

Asi bychom se nejvíc neshodli na výrazu „ilustrace“. Je jasné, že u divadelních inscenací textů natolik samonosných, jako jsou ty Charmsovy, znamená ilustrace zásadní riziko - ale zrovna Báby se jí docela vynalézavě vyhýbají, řekl bych. Mně tady kromě jiného bavilo právě to, že Báby jdou cestou, která po divadelní a výtvarné stránce Charmse ctí (coby opak kreací wilsonovsky sebestředných), ale zároveň k textům dodávají cosi divadelního navíc. I když se to pochopitelně nedaří ve všech scénách úplně stejně dobře.

Navíc mě v inscenaci těšily linie, které sice jsou Charmsem inspirované, ale přímou oporu v jeho textech nemají, ty museli inscenátoři vymyslet úplně sami. Jednak všechno, co souvisí s tou roztomilou holčičkou, která několikrát dětsky roztomile zažvatlá cynické příšernosti, což donutí publikum k napůl pobavenému a napůl dojatému smíchu - a pak se ve finále ukáže, že až všichni ti hnusní lidé pochcípají, hnus tady zůstane s námi, protože ho ponese dál ona roztomilá holčička. Což vychází z Charmse i z jeho životních osudů velmi vynalézavě a neprvoplánově. A stejně tak si zaslouží uznání dva podivně absurdní kadeřníci, stejně jako řada ryze vizuálních gagů, náladou velmi charmsovských, přitom ale zcela originálních. Třeba hned ten první, kdy se postava zvedne z postele, praští se hlavou o strop a bezvládně padne zpátky. A pak to celé ještě několikrát s naprosto beznadějnou stejností zopakuje.

Báby Na zábradlí excelují. Zpracováním i hereckými výkony

Divadlo Na zábradlí uvedlo premiéru inscenace *Báby*. Jedná se o dramatisaci textů surrealisty Daniila Charmsa. *Báby* režisérky Anny Petrželkové jsou originální, groteskní, absurdní, vtipné i děsivé, a především plné skvělých hereckých výkonů.

Báby pracují s velmi stylizovanou scénou, kostýmy i mlouvou. Divák má chvílemi pocit, že nesleduje živé lidi, ale něco jako animovaný film.

Daniil Charms byl ruský surrealistický spisovatel, básník a dramatik žijící v letech 1905 – 1942. Jeho kratičké absurdní a často iracionální povídky by si málokdo dokázal představit v jevištním zpracování.

Režisérce Anně Petrželkové a dramaturgyni Doře Viceníkové se však povedlo vytvořit zajímavé obrazy a pospojovat je do konzistentního tvaru.

Pro inscenaci je důležitá scéna Evy Jiříkovské. Stísněnost šikmých výsečí pokojů je surrealisticky děsivá a spousta scén je těmto prostorům šita na míru. Například situace, kdy kadeřníci utíkají od jedné náruživé stařeny ke druhé, by na větší ploše tak nevyzněla.

Scéna Jiříkovské společně s nasvícením je velmi působivá.

Jiříkovská je také autorkou kostýmů. Čtyři báby jsou oblečeny ve stejných vycpaných šatech, díky nimž jsou jindy krásné herečky proměněny v groteskní postavy. Funkce tohoto babského stejnokroje je umocněna, když jej spatříme na malé holčičce. **Malou bábu ztvárnila Rebeka Němcová.**

V rolích stařen vidíme Natálii Drabiščákovou, Magdalénu Sidonovou, Ditu Kaplanovou a Anežku Kubátovou. Všechny

čtyři předvádějí fantastické výkony.

Zaujalo mě například, jak Sidonová třikrát během inscenace vypráví příběh o dvou větech. Přestože potřetí již tušíme, že se příběh ani tentokrát nikam neposune, napjatě visíme herečce na rtech. Stejně tak skvělé a vypointované bylo její plačtivé vyprávění o zrzavém muži, který vlastně nebyl.

Její výstup s okurkou pod sukni mě nešokoval, protože podobné scény jsou v dnešních alternativních inscenacích na denním pořádku. Musím jej však po herecké stránce ocenit, protože otevřenost a nasazení Sidonové byly obdivuhodné.

Virtuózně zpracovaný je také výstup Dity Kaplanové. Herečka v něm pije, vypráví a přitom předvádí takové množství grimas, až by člověk neřekl, že se všechny dají vytvořit jen na jednom obličeji.

V inscenaci ještě vystupují dva kadeřníci v podání Petra Jeništy a Miloslava Königa. Také z těchto herců energie jen prýští.

Báby jsou vysoce stylizovanou inscenací, která se hemží skvělými nápady od plíživých uch počínaje po chechtající se hračku konče. Není to ovšem jen směsice vizuálně a herecky zajímavých obrazů. Její poukazování na zahořklost a uzamčenost v absurdním světě řadí Báby mezi inscenace, které pobaví a zároveň přimějí k úvahám. ★★★★★

KULTURA

Úterý 16. prosince 2014 | LIDOVÉ NOVINY

Smysl nesmyslu

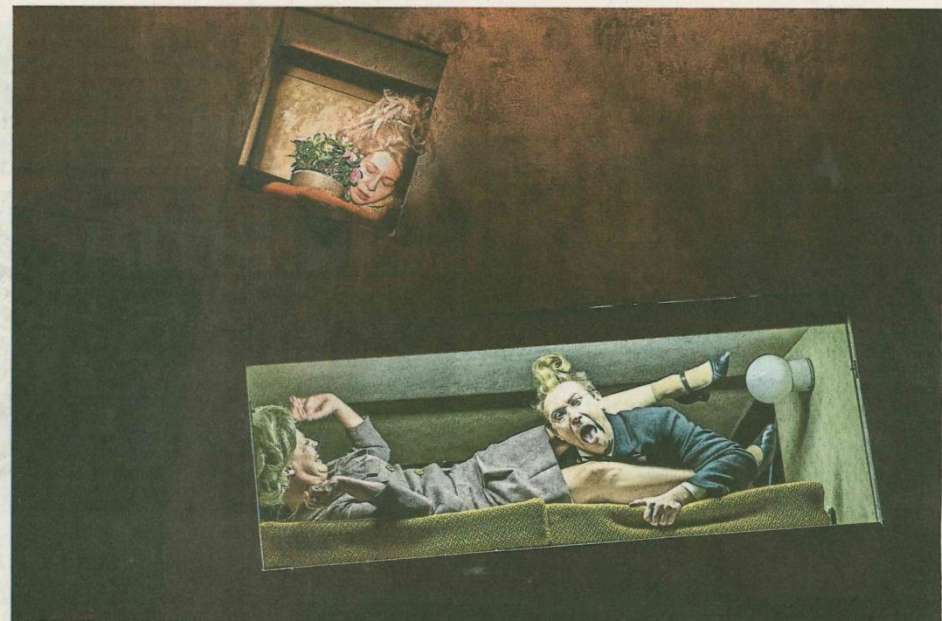
Nová inscenace Divadla Na zábradlí **Báby** je složená z textů **Danilla Charmse** - scénář připravila Dora Viceníková a zrežiovala její Anna Petřelková.

KAREL KRÁL

S hodou okolností je ředitelem Divadla Na zábradlí Petr Štědroň, jinak dramaturg Pražského divadelního festivalu německého jazyka, a letošním prologem tohoto festivalu byl výlet do vídeňského Burgtheatru na inscenaci *Nehody*. Kdo viděl obě inscenace, užil si tedy Charmse dvakrát rychle po sobě. Soudě ze srovnání oceňované rakouské produkce (režie Andrea Breth) s českou novinkou se Divadlo Na zábradlí nemusí cítit – co se invence týče – jako chudinka. I herecké výkony jsou na úrovni.

„Zajímá mě jenom nesmysl: jenom to, co nemá naprosto žádný praktický význam; život mě zajímá jenom ve své nesmyslné podobě.“ Tak soudil Charms (1905–1942) v sovětském Rusku. Což měl smůlu. Dnes by to neznělo nijak podvrtně. Groteskně nesmyslný komunistický režim byl ovšem alergický na jakýkoliv náznak kritiky a ironie. Charmse sledoval bedlivě. Posledním jeho dílem byly pro děti napsané veršičky o páňovi, jenž šel pořádk jen za nosem: „Zrána pak vešel do lesa/ černého – v tom je ta svize! a od těch dob/ a od těch dob/ od těch dob ten pán zmizel.“ Stejně zmizel i autor. Smrt našel v kriminále.

Ve Vídni (kde Charmsovými „spoluautory“ byli Georges Courteline a Pierre Henri Cami) došlo na stejné pravidlo, které Charmse za dětskou říkanou dostalo do vězení: totiž že maličkosti mohou mít tak nedozírné následky, až je to směšné. Hned na úvod inscenace v Burgtheatru je vystřelen golfový míček, který, jak se posléze ukáže, měl dělovou ráži, protože zanechal díru v několika zdech. Pocit, že se tu dějí zázraky, pak provázal celou vídeňskou inscenaci, a to hlavně díky úžasnému výkonu místních techniků, kteří s nepochopitelnou, údernickou rychlostí mění mohutné dekorace mezi řadou obvykle krátkých scén. Ty často ilustrují,

Jako hrobky v katakombách. Báby žijí v miniaturních bytčkách, kde také leccos provádějí.

FOTO DNZ

co se říká. Například Charmsovův text nazvaný *Padání* je předveden jako živý obraz s postavou, kterou vidíme ve stavu zastaveného pádu. S ohledem na inscenaci na Zábradlí lze pak vzpomenout, že i ve Vídni působí lidé na scéně v šedých kostýmech a oblecích uniformně, že leckterá dáma nosí šedivou, přesněji stříbrnou paruku a že je tam i jedna velmi faldovitá osoba ženského pohlaví.

Nadržené báby s kadeřníky

Právě na těch podobnostech lze naznačit i rozdíl mezi vídeňskou a českou inscenací. Zatímco se ve Vídni po jevišti promenuje polonahá neforemná dáma a my až po čase poznáme, že je to jen naturalisticky vyhlížející kostým, faldovitá vypasenosť titulních bab na Zábradlí je zřetelně umělá a tím od počátku komická. Také jejich uniformita je jiná, barevnější. Pánové (Petra Jeništa a Miloslav König), povoláním kadeřníci, jsou sice v tmavých oblecích, mají ale účesy staro-

dávných punkáčů. Ty prvního od druhého i maličko odlišují. To dámy (Natalie Drabiščíková, Magdaléna Sidonová, Dita Kaplanová a Anežka Kubátová) narvané v květovaných šatech, na hlavách paruky jak z šedé koudele naopak vypadají jedna jak druhá. Týká se to i staré báby hrané malou holčičkou (Rebeka Němcová), ba i její panenky. Jsou to klony jedné baby-bábušky.

V čelní stěně jsou kubisticky nepravděelné výklenky. Podobají se hrobkám v katakombách, jde však o miniaturní místnosti bytu, o obývací, ložnici, kuchyni, záchod: žena, když se snaží na lůžku posadit, vráží tedy hlavou do stropu, jiná, která v kuchyni míchá v hrnci, uvádí do pohybu i ze stropu zavěšenou lampu.

Scének je jako ve Vídni několik desítek, jsou ovšem kratší a dobrou míru má díky tomu i celá inscenace, v níž se šťastně kombinuje Charmsova volnými klaunskými etudami. Podobně stíhá naturalistič-

tější komika metaforickou. Tu první divák zaznamená například ve scéně, kdy se dámy jedna za druhou opíjejí pivem, nebo v sérii souloživých výstupů nadržených bab s vyděšenými kadeřníky. Vzorkem metaforického stylu může být scéna, v níž kadeřníci „dechtem“ fěnu vypouštějí bubliny z bublifuku a odcházejí v kotrmelcích cirkusově propojení, situace, kdy po zdi samy „běhají“ lidské uši, nebo číslo s holčičkou-bábou, na kterou se chystá kadeřník s břitvou, ta ho však tak vyděsí zaštěkáním, až si sám uřízne ruku.

Nejsilnější sám Charms působí tehdy, když jsou jeho slova jen nenápadně formou posunuta. Takový je třeba na operu přeměněný dialog pána s Matematikem, který napřed řekne, že si vyndal kouli z hlavy, a pak už jen vše neguje: že ji nedá zpátky, že se neuklidní, že to, co ví, nejsou nesmysly a nakonec, že ho neomrzelo se přít.

Scénář ani režie se nesnaží vytvořit z volných čísel příběh,

přesto má inscenace svou pointu: ženy na konci zestárnou až na pleš, po vši legraci zavládne pomatení smyslu. Právě ten závěr mi připomněl třicet let starou inscenaci *Zrcadlení* HaDivadla (režie Arnošt Goldflam). Už to byla inscenace nonsensová, sestavená z textů různých ruských autorů včetně Charmse. I tehdy, v dobách socialismu, šlo poněkud o šilenství. Jenže nonsens, ten doléhající a strašidelný, byl všude kolem: šedivo, smrad, chudoba... Dnes jsme obklopeni barvami, vůněmi, bohatstvím. Tehdy chumřemě-komická inscenace končila vysvobuzující terapií, dnes končí veselá komedie deprese. Doufám, že to nic neznamená.

Báby

Režie: Anna Petřelková
Dramatizace: Dora Viceníková
Výprava: Eva Jiřikovská
Divadlo Na zábradlí, prem. 12. 12. že ho neomrzelo se přít.

Autor je šéfredaktor časopisu Svět a divadlo

Soupis PR článků, recenzí, TV, rozhlasových spotů 2014

LEDEN

[Anna Karenina Na zábradlí okouzlí Vronského i ...](#)

www.divadelni-magazin.cz/recenze-anna-karenina-na-zabradli-okouzli-n...

22. 1. 2014 - Strhující příběh lásky, vášně, ale také žárlivosti a nepochopení převzalo pražské *Divadlo Na zábradlí* z brněnské Reduty. Daniel Špinar ...

[Boarding Home, maximálně hořký | Bonusys](#)

www.bonusys.cz/novinky-z-divadel-detail/boarding-home-na-dne-47/

24. 1. 2014 - *Divadlo Na zábradlí* připravuje novou inscenaci *Boarding Home*, maximálně hořký, která má premiéru 21. a 22. února 2014. Román *Boarding* ...

ÚNOR

[KMD navštívil Divadlo Na zábradlí - PORG](#)

www.porg.cz/probehle-akce-pl/.../kmd-navstivil-divadlo-na-zabradli

únor 2014 - *Ouředníková Europeana* - 5. února (kvarta až oktáva).

[Divadlo Na zábradlí představí premiéru inscenace Boarding ...](#)

www.regiony24.cz/22-191881-divadlo-na-zabradli-predstavi-premieru-i...

17. 2. 2014 - *Boarding Home*. Foto: KIVA. PRAHA. Po několika letech se na jeviště *Divadla Na zábradlí* vrací Jan Antonín Pitínský, a to nejen v pozici ...

[Režisér Pitínský se vrací Na zábradlí s kubánskou novelou ...](#)

kulturissimo.cz/index.php?boarding-home-divadlo-na-zabradli&detail...

18. 2. 2014 - Po několika letech se na jeviště *Divadla Na zábradlí* vrací Jan ... V jeho zpracování kubánské novely Guillerma Rosalese *Boarding Home*, ...

[Divadlo Na zábradlí uvede premiéru inscenace Boarding ...](#)

www.cianews.cz/.../w49841-divadlo-na-zabradli-uvode-premieru-inscen...

18. 2. 2014 - Po několika letech se na jeviště *Divadla Na zábradlí* (DNz) vrací Jan ... *Divadlo Na zábradlí* uvede inscenaci *Boarding Home* ve světové ...

[Boarding Home v Divadle Na zábradlí - Bonza](#)

www.bonza.cz/.../divadlo-na-zabradli/boarding-home...divadle-na-zabra...

18. 2. 2014 - *Boarding Home* v *Divadle Na zábradlí* Herec Pavel Liška a režisér J. A. Pitínský jsou hlavními protagonisty divadelního zpracování románu ..

[Boarding Home, maximálně hořký - Divadlo Na zábradlí | i ...](#)

www.i-divadlo.cz/divadlo/divadlo-na-zabradli/boarding-home-maximaln...

21. 2. 2014 - *Divadelní* přepis románu kubánského exilového spisovatele. *Boarding Home* je azylovým domem, ve kterém do sebe narážejí ztracenci, ...

J. A. Pitínský se vrací Na zábradlí: Boarding home | Divadlo

www.rozhlas.cz/.../divadlo/.../j-a-pitinsky-se-vraci-na-zabradli-boarding...

21. 2. 2014 - *Divadlo Na zábradlí: Boarding home*, maximálně hořkýFoto: Kiva ... „Zvenčí stál na domě nápis *Boarding Home*, ale já jsem věděl, že to bude ...

NADIVADLO: Mikulka: Boarding Home (Divadlo Na zábradlí)

nadivadlo.blogspot.com/2014/.../mikulka-boarding-home-divadlo-na.ht.

22. 2. 2014 - Při sledování nové Pitínského inscenaci *Boarding Home* jsem zažíval zvláštní

Divadlo Na zábradlí představí inscenaci Boarding Home

www.blesk.cz/.../divadlo-na-zabradli-predstavi-inscenaci-boarding-home...

21. 2. 2014 - Pražské *Divadlo Na zábradlí* uvede dnes večer premiéru zpracování kubánské novely Guillerma Rosalese s názvem *Boarding Home*. Autorem ...

Pavel Liška šílí v Divadle Na zábradlí - Česká televize

www.ceskatelevize.cz › Domů › Kultura

21. 2. 2014 - V jeho zpracování kubánské novely Guillerma Rosalese nazvané *Boarding Home*, maximálně hořký se v hlavní roli představí Pavel Liška.

Pavel Liška: Za ctitelku má další Bokovou | iHOT.cz

www.ihot.cz/celebrity/pavel-liska/10194

23. 2. 2014 - *Boarding Home*, která měla premiéru v *Divadle Na zábradlí*. A že jde o náročné téma. *Boarding Home* - „...jeden z těch útulků na okraji, kam ...

Boarding home - České dědictví UNESCO

www.unesco-czech.cz › Kalendář akcí

Pohled z ulice Na Zábradlí zdroj: *Divadlo Na zábradlí* ... Natálie Drabišáková, Jaroslav Fišer, Vojtěch Bartoš
Román *Boarding Home* je považován za kultovní, ...

Recenze inscenace Boarding Home v Divadle Na zábradlí ...

magazin.aktualne.cz/.../divadlo/...boarding-home-divadlo-na-zabradli.../r...

26. 2. 2014 - Inscenace *Boarding Home* se odvážně vydala na divokou vodu, občas ale naráží na mělké dno, po kterém nesmyslně klouže.

RECENZE: Boarding home Na zábradlí překypuje depresí a ...

www.divadelni-magazin.cz/recenze-boarding-home-na-zabradli-prekypu...

28. 2. 2014 - Pod nejnovější inscenaci *Divadla Na zábradlí* se podepsal Jan Antonín ...*Boarding home*, maximálně hořký vychází z předlohy kubánského ...

Jiří Brdečka - Právě dnes

pravednes.cz/BrdeckaJiri.profil

Inscenaci *Boarding Home*, maximálně hořký chybí obecnější výpověď; Jak ploše ...*Divadlo Na zábradlí* uvedlo ve čtvrtek v premiéře inscenaci J. A. Pitínského ...

BŘEZEN

Houser - Novinka Na zábradlí Boarding home v režii Jana A ...

www.houser.cz/.../novinka-na-zabradli-boarding-home-v-rezii-jana-a-pit...

3. 3. 2014 - *Divadlo Na zábradlí* uvádí novou inscenaci na motivy románu ... „Zvenčí stál na domě nápis *Boarding Home*, ale já jsem věděl, že to bude můj ...

Boarding Home není hořký, spíš nudný – Novinky.cz

www.novinky.cz › Kultura

7. 3. 2014 - Novela kubánského prozaika Guillerma Rosalese *Boarding Home* vypovídá. Ani v tak malém prostoru, jakým je *Divadlo Na zábradlí*, ho není ...

Husákovy šedé ovce

<http://artikl.org/divadelni/husakovy-sede-ovce>

07. 03. 2014 | Divadelní Umělecké zpracování témat nedávné historie potřebuje česká kultura pořad jako sůl. Nepovrchní, živé a...

Dům pro lidské odpadky – Divadelní noviny

www.divadelni-noviny.cz/dum-pro-lidske-odpadky

19. 3. 2014 - Je zřejmé, že částečně autobiografický útlý román *Boarding Home* bude dílo plné ... *Divadlo Na zábradlí* – Guillermo Rosales: *Boarding Home*, ...

Kultura Veselí nad Moravou - Divadlo na zábradlí: ZLATÁ ...

[Březen 2014 - www.kultura-veseli.cz/divadlo/...divadlo/1381-divadlo-na-zabradli-zlata-...](http://www.kultura-veseli.cz/divadlo/...divadlo/1381-divadlo-na-zabradli-zlata-...)

Divadlo na zábradlí: ZLATÁ ŠEDESÁTÁ ANEB DENÍK PAVLA J. 21.3.2015 19:00. Program. 100 min. / 200 / 250 Kč. „Viděl jsem scény, za které by nás odsoudil každý ...

DUBEN

Šílenství - Divadlo Na zábradlí | i-divadlo.cz

www.i-divadlo.cz/divadlo/divadlo-na-zabradli/silenstvi

duben 2014 Detektivka s prvky „filmu noir“, ve které není nic takové, jak se na první pohled zdá. Šílenství, vykloubenost, pomatenost aneb Co se děje v hlavě odepsaného ...

Duben bude ve znamení hříchů, stárnutí, milování. Divadla v ...

www.divadelni-magazin.cz/duben-bude-ve-znameni-hrichu-starnuti-mil...

3. 4. 2014 - V *Divadle Na Zábradlí* prožijí diváci *Šílenství*. ... Inscenace *Šílenství* od Jiřího Havelky a Dory Viceníkové pojednává o detektivovi, který už má ...

Divadlo Na zábradlí představí o Velikonocích ŠÍLENSTVÍ ...

www.electropiknik.cz/divadlo/divadlo-na-zabradli-predstavi-o.../04/

14. 4. 2014 - Na letošní Velikonoce připravilo pražské *Divadlo Na zábradlí* světovou premiéru nové inscenace Jiřího Havelky *ŠÍLENSTVÍ* nesoucí se v duchu ...

Na zábradlí uvedou o Velikonocích poprvé Havelkovo ...

www.kulturissimo.cz/index.php?silenstvi-havelka-premiera...zabradli...

15. 4. 2014 - Na letošní Velikonoce připravilo pražské *Divadlo Na zábradlí* světovou premiéru nové inscenace Jiřího Havelky *Šílenství* nesoucí se v duchu ...

Divadlo Na zábradlí uvede premiéru hry Šílenství - ČIANEWS

www.cianews.cz/.../w53048-divadlo-na-zabradli-uvecte-premieru-hry-sil...

17. 4. 2014 - Na letošní Velikonoce připravilo pražské *Divadlo Na zábradlí* světovou premiéru nové inscenace Jiřího Havelky *Šílenství* nesoucí se v duchu ...

Rozhovor: Každý divák má v hlavě vlastní Šílenství, říká ...

www.metro.cz/rozhovor-kazdy-divak...-/metro-extra.aspx?c...

18. 4. 2014 - *Šílenství*, tak se jmenuje nová inscenace s Petrem Čtrvtníčkem, Leošem Nohou a dalšími herci. Premiéru má dnes a zítra *Divadla Na zábradlí*.

Na zábradlí uvede premiéru Havelkovy hry Šílenství

www.blesk.cz/.../divadlo-na-zabradli-uvecte-premieru-havelkovy-hry-sil...

18. 4. 2014 - Pražské *Divadlo Na zábradlí* připravilo na dnešní večer premiéru inscenace hry autora a režiséra Jiřího Havelky s názvem *Šílenství*.

V Divadle Na zábradlí dnes propukne Šílenství v režii Jiřího ...

www.lidovky.cz/v-divadle-na-zabradli-dnes...-/kultura.aspx?c...

18. 4. 2014 - Pražské *Divadlo Na zábradlí* připravilo na dnešní večer premiéru inscenace hry autora a režiséra Jiřího Havelky s názvem *Šílenství*.

Šílenství Na zábradlí à la filmy noir | Divadlo - Český rozhlas

www.rozhlas.cz/_zprava/1340731

18. 4. 2014 - *Divadlo Na zábradlí: Šílenství* Foto: Divadlo Na zábradlí. Pro tým, který na začátku sezóny přišel na Zábradlí z brněnské Reduty, je typické ...

Zábradlí. Divadlo. Na. Šílenství dopadlo už i Havelku ...

www.ceskatelevize.cz › Domů › Kultura

18. 4. 2014 - "Pomatené" dílo má premiéru dnes večer v *Divadle Na zábradlí*. ... Jeho myšlenky detailně zanalyzuje divadelní hra Jiřího Havelky *Šílenství*.

NADIVADLO: Mikulka: Šílenství (Divadlo Na zábradlí)

nadivadlo.blogspot.com/2014/.../mikulka-silenstvi-divadlo-na-zabradli.h...

19. 4. 2014 - Mikulka: *Šílenství (Divadlo Na zábradlí)*. Černá díra, Indián v ohrožení, Korekce... kdo sleduje tuto linii tvorby Jiřího Havelky delší dobu, nijak ...

Divadlo Na zábradlí - Aktuálně.cz

magazin.aktualne.cz/divadlo-na-zabradli/l~i:keyword:18094/

V dubnu budou mít v Praze premiéru tři pozoruhodné inscenace: Informátoři Farmy v jeskyni, Krev Wälsungů ve Studiu hrdinů a *Šílenství* v *Divadle Na zábradlí*.

Vražda v hotelu Na Zábradlí - RozRazil Online - divadelní ...

www.rozrazilonline.cz/clanky/1240-Vrazda-v-hotelu-Na-Zabradli

27. 4. 2014 - Nová inscenace *Divadla na Zábradlí* v režii Jiřího Havelky je ujetou ...*Šílenství*. Nejen detektiv, ale i divák tak má ke konci problém určit ...

[Šílenství | Divadlo Na zábradlí | Informuji.cz](#)

www.informuji.cz › ... › [Divadlo v Praze](#) › [Divadlo Na zábradlí](#)

Jiří Havelka, Dora Viceníková - *ŠÍLENSTVÍ*. *Šílenství*, vykloubenost, pomatenost aneb Co se děje v hlavě odepsaného detektiva, který se stále snaží najít první ...

[Divadlo Na zábradlí připravuje inscenaci Velvet Havel ...](#)

www.novinky.cz › [Kultura](#)

30. 4. 2014 - ... být inscenace Velvet Havel s libretem a hudbou Miloše Orsona Štědrone. *Divadlo Na zábradlí* ji uvede v premiéře 2. května. Režisér Jan Frič ...

[Divadlo Na zábradlí připravuje inscenaci Velvet ... - Deník.cz](#)

www.denik.cz/divadlo/divadlo-na-zabradli-pripravuje-inscenaci-velvet-h...

30. 4. 2014 - *Divadlo Na zábradlí* ji uvede v premiéře 2. května. Režisér Jan Frič obsadil do hlavní role Miloslava Königa. Štědroň se v autorském projektu ...

[Šílenství - Divadlo Na zábradlí | i-divadlo.cz](#)

www.i-divadlo.cz/divadlo/divadlo-na-zabradli/silenstvi

duben 2014 Detektivka s prvky „filmu noir“, ve které není nic takové, jak se na první pohled zdá. *Šílenství*, vykloubenost, pomatenost aneb Co se děje v hlavě odepsaného ...

KVĚTEN

[Divadlo Na Zábradlí uvádí originální hru Velvet Havel - i60.cz](#)

www.i60.cz/clanek_7955_divadlo-na-zabradli-uvadi-originalni-hru-velv...

1.5. 2014 - Květen zahájí pražské *Divadlo Na zábradlí* premiérou inscenace Velvet Havel Václav Havel Na zábradlí, to je docela kontroverzní téma.

[Generace 21 – Na Zábradlí jsou otevření všemu, i šílenství](#)

generace21.cz/79671-na-zabradli-jsou-otevreni-vsemu-i-silenstvi/

4. 5. 2014 - V *Divadle Na Zábradlí* uvedli novou hru s názvem *Šílenství*. Hru, v níž nic není takové, jaké se na první pohled zdá. Sezóna 2013/2014 ...

[Tyjáter \(jak\) má být: Šílenství Na Zábradlí | Divadlo - GoOut](#)

<https://goout.cz/cs/magazin/tyjatr-jak-ma-bejt-silenstvi...zabradli/nfd/>

10. 5. 2014 - Tyjáter (jak) má být: *Šílenství Na Zábradlí* | Článek v GoOut magazínu | Article in GoOut magazine.

[Recenze: Ivan Hartman: Nad pravdou o Havlovi zvítězila v Divadle Na zábradlí láska k němu](#)

19.05.2014 <http://art.ihned.cz/c1-62188970-velvet-havel-recenze>

[Tys nečetl Maxima Gorkého?! aneb BOARDING HOME na ...](#)

petrchristovculture.blogspot.com/...jedeme-domu-vystupovat-aneb-boar...

28. 5. 2014 - Nářky na to, že se v tuzemském divadle objevují na repertoáru znovu a znovu - a ... V inscenaci *Divadla Na zábradlí* s názvem *Boarding home*,

V rozostřeném světě mezi snem a realitou – Divadelní noviny

www.divadelni-noviny.cz/jiri-havelka-silenstvi-recenze-soprova

28. 5. 2014 - Inscenace *Šílenství* není v Havelkově tvorbě žádnou extravagancí, možná jen název ... *Divadlo Na zábradlí* – Jiří Havelka a kolektiv: *Šílenství*.

Divadlo Na Zábradlí - Platonov je darebák | Inspirováno ...

sweetsymphony.blog.cz/1405/divadlo-na-zabradli-platonov-je-darebak

30.5.2014 *Divadlo Na Zábradlí* - Platonov je darebák. 30. května 2014 v 23:57 | K. | Divadlo. Když jsem se dozvěděla, že hra, ve které hraje můj ze všech nejoblíbenější ...

ČERVEN

Divadlo Na Zábradlí chystá další premiéru - Praha Centrum

www.naseprahacentrum.cz/.../divadlo-na-zabradli-chysta-dalsi-premieru-...

9. 6. 2014 - Poslední premiérou velmi nabitě sezóny *Divadla Na zábradlí* je dramtizace románu Alberta Camuse *Cizinec* v režii Jana Mikuláška. Premiéra ...

Cizinec aneb Člověk je tak jako tak vždycky trochu vinen ...

www.i-divadlo.cz/divadlo/divadlo-na-zabradli/cizinec-aneb-clovek-je-ta...

13. 6. 2014 - *Divadlo Na zábradlí* [hlavní scéna] ... „*Cizinec*“ bez jediného náznaku hrdinského chování souhlasí s tím, že zemře pro pravdu, aniž by ji těm ...

Divadlo Na zábradlí uvede dnes v premiéře Camusova ...

www.blesk.cz/.../divadlo-na-zabradli-uvecte-dnes-v-premiere-camusova-...

13. 6. 2014 - Pražské *Divadlo Na zábradlí* uvede dnes večer premiéru inscenace *Cizinec* v režii Jana Mikuláška. Dramatizaci románu Alberta Camuse ..

Camusův Cizinec vstoupí na jeviště Divadla Na zábradlí ...

www.rozhlas.cz/.../divadlo/_.../camusuv-cizinec-vstoupi-na-jeviste-divad...

13. 6. 2014 - Hrdinu Camusova *Cizince* hraje v *Divadle na Zábradlí* pět herců: Jan Hájek, Jiří Vyorálek, Stanislav Majer, Miloslav König a Ivan Lupták.

Cizinec Na zábradlí - Kulturissimo.cz

kulturissimo.cz/index.php?cizinec-na-zabradli-recenze&detail=2222

16. 6. 2014 - *Cizinec Na zábradlí*: celek, jenž drží pohromadě snad až příliš | Váš kulturní portál – výstavy, *divadlo*, film, hudba - kulturissimo.cz ...

2014 - Divadlo Na zábradlí | SAD

www.svetadivadlo.cz/cz/ohromne-malickosti/2014DNZ

21.6.2014 - 8. OHROMNÉ MALIČKOSTI *Divadlo Na zábradlí* sobota. Poprvé ve dvou samostatných částech: 14:00-17:30 HŘIŠTĚ PRO DĚTI 18:30-22:00 HERNA ...

Eva Vrbková | KONCERT - 21.6 - 2014 Divadlo Na zábradlí

www.evavrbkova.cz/cesky/.../koncert-21-6-2014-divadlo-na-zabradli.ht...

V rámci festivalu Ohromné maličkosti zde vystoupím spolu s Pavlem Berezou. Info zde!

Generace 21 – Tereza Vilišová: Těším se na změnu
generace21.cz/84966-tereza-vilisova-tesim-se-na-zmenu/

22. 6. 2014 - Můj zájem o herectví a přesněji řečeno o divadlo vůbec se probudil užv *Divadle Na Zábradlí*, kde také hraji v inscenaci *Boarding Home*, ...

Mikulášková spektrální analýza Cizince aneb The worst of ...

www.divadelni-noviny.cz/albert-camus-cizinec-recenze

25. 6. 2014 - To je zjevné i u inscenace Camusova *Cizince*, poslední premiéry v této ...Stereotypní Mersaultův život aneb *Cizinec* v *Divadle Na zábradlí* ...

RECENZE: Na zábradlí inscenují Cizince. Neúspěšně ...

www.topzine.cz/recenze-na-zabradli-inscenuji-nemozne-cizinec-na-jevist...

29. 6. 2014 - *Divadlo Na zábradlí* zakončilo sezonu dramatizací jedné ze stěžejních knih světové literatury. Svou pozornost zaměřilo na *Cizince Alberta* ...

RECENZE: Na zábradlí inscenují Cizince.

www.topzine.cz/recenze-na-zabradli-inscenuji-nemozne-cizinec-na-jevist...

29. 6. 2014 - *Divadlo Na zábradlí* zakončilo sezonu dramatizací jedné ze stěžejních knih světové literatury. Svou pozornost zaměřilo na *Cizince Alberta* ...
Camusova *Cizince* zpřítomňuje Jan Mikulášek zejména užitím videokamery ..

Premiéra divadelního představení cizinec v divadle na ...

www.iluxurylife.cz/.../premiera-divadelniho-predstaveni-cizinec-v-divad...

Již tento pátek započne svou premiéru poslední hra této velmi nabitě divadelní sezóny *Divadla Na zábradlí Cizinec*. Premiéra této zdramatizované románu ...

Divadlo Na zábradlí v pátek uvede poslední premiéru této ...

www.regiony24.cz/22-197416-divadlo-na-zabradli-v-patek-uvede-posle...

10. 6. 2014 - Poslední premiérou velmi nabitě sezóny *Divadla Na zábradlí* je dramatizace románu Alberta Camuse *Cizinec* v režii Jana Mikuláška. Premiéra ...

Divadlo Na Zábradlí chystá další premiéru - Praha Centrum

[www.naseprahacentrum.cz/.../divadlo-na-zabradli-chysta-dalsi-premieru...](http://www.naseprahacentrum.cz/.../divadlo-na-zabradli-chysta-dalsi-premieru-...)

9. 6. 2014 - Poslední premiérou velmi nabitě sezóny *Divadla Na zábradlí* je dramatizace románu Alberta Camuse *Cizinec* v režii Jana Mikuláška. Premiéra ...

Divadlo Na zábradlí uvedlo v premiéře Camusova Cizince ...

www.divadlo.cz › České divadlo › Zprávy

16. 6. 2014 - Pražské *Divadlo Na zábradlí* uvedlo premiéru inscenace *Cizinec* v režii Jana Mikuláška. Dramatizaci románu Alberta Camuse připravil režisér ...

Existenciální drama na prknech Divadla Na zábradlí ...

kultura.eurozpravy.cz/divadlo/95358-existencialni-drama-na-prknech-di...

12. 6. 2014 - Od pátku přibude na repertoáru dramatizace románu *Cizinec* od ... Premiéra inscenace je na programu *Divadla Na zábradlí* v pátek 13. a ...

Praha láká diváky do divadel v červnu na smích. Nuda v ...

www.divadelni-magazin.cz/praha-laka-divaky-do-divadel-v-cervnu-na-s...

6. 6. 2014 - Divadlo ABC se pokusí o znovuzvolení kandidáta na amerického prezidenta. ... pro *Divadlo Na zábradlí* román od Alberta Camuse *Cizinec*.

ČERVENEC

Role se učím na hřbitově, říká herec Ivan Lupták | Týden.cz

www.tyden.cz › *Kultura* › *Divadlo*

12. 8. 2014 - Nedávno měla v *Divadle Na Zábradlí* premiéru hra *Boarding Home*, v níž jste ztvárnil s Pavlem Liškou hlavní postavu. Hrajete jeho "dvojníka".

Rozkvetlé konvalinky - Divadla - Divadlo Na Zábradlí

www.rozkvetlekonvalinky.estranky.cz › *Divadla*

23. 8. 2014 - *Divadlo Na zábradlí* je jedno z nejznámějších menších divadel v Praze. Bylo založeno roku 1958. Během jeho existence se zde vystříдалo ...

ZÁŘÍ

Divadlo Na zábradlí připravuje inscenaci Velvet Havel

www.mojecelibrity.cz/.../divadlo-na-zabradli-pripravuje-inscenaci-velvet...

1.9.2014 Unikátní přímý přenos provokativní hudební inscenace pražského *Divadla Na zábradlí* Velvet Havel zařadil ČT art u příležitosti svých prvních narozenin do ...

Herci Jana Plodková a Jakub Žáček jsou novými tvářemi ...

www.prakultura.cz/.../herci-jana-plodkova-a-jakub-zacek-jsou-novymi-t...

5. 9. 2014 - *Divadlo Na zábradlí* vstupuje do nové divadelní sezóny, pojmenované ZA NÁS! První premiérou však budou *Požitkáři* v režii Jana Mikuláška.

Jako herec jsem hlad už měl, říká Leoš Noha | Frekvence 1

www.frekvence1.cz/.../jako-herec-jsem-hlad-uz-mel-rika-leos-noha-147...

8. 9. 2014 - ... v nové sezóně tě můžeme vidět? Tak hlavně v mém domovském *divadle Na zábradlí*. Premiéra bude v říjnu a bude se to jmenovat *Požitkáři*

První poprázdninová repríza inscenace BOARDING HOME ...

www.bonza.cz/.../divadlo-na-zabradli/...boarding-home/480260218106675...

První poprázdninová repríza inscenace *BOARDING HOME* již dnes od 19.00 ... Dnes se diváci mohou těšit na novou tvář *Divadla Na zábradlí* Ditu Kaplanovou, .

Novou sezónu zahájí Na Zábradlí Požitkáři s Janou Plodkovou

www.lidovky.cz/novou...na-zabradli-pozitkari.../kultura.aspx?c...

9. 9. 2014 - První novinkou však budou *Požitkáři* v režii Jana Mikuláška. ... Jana Plodková, *Divadlo Na Zábradlí* | na serveru Lidovky.cz | aktuální zprávy ..

Novou sezónu zahájí Na Zábradlí Požitkáři s Janou ...

www.1-zpravy.cz/novou-sezonu-zahaji-na-zabradli-pozitkari-s-janou-pl...

9. 9. 2014 - V Divadle Na zábradlí v Praze má dnes premiéru autorské představení Dory Viceníkové a Jana Mikuláška pod názvem Požitkáři. Autoři se

Jakub Žáček | Showbiz.cz

www.showbiz.cz/lide/jakub-zacek/

9.9.2014 Novou sezónu zahájí Na Zábradlí *Požitkáři* s Janou Plodkovou ... hru Victora Bódoa Anamnéza uvede v sezoně 2014/2015 pražské Divadlo Na Zábradlí

Mikulášek a Viceníková v druhé sezoně. Divadlo Na ...

art.ihned.cz/c1-62769410-divadlo-na-zabradli-sezona

9. 9. 2014 - První novinkou v sezoně pražského Divadla Na zábradlí, které loni za Zlatá. Druhou z premiér budou *Báby* dramatika Daniila Charmse v režii ...

Divadlo Na zábradlí vstupuje do nové sezóny na plné obrátky

www.mistnikultura.cz/divadlo-na-zabradli-vstupuje-do-nove-sezony-na-...

17. 9. 2014 - PRAHA: Hned začátkem měsíce října se pražské Divadlo Na zábradlí vydává na dva velmi prestižní zájezdy. Bude hrát ceněnou inscenaci ...

DIVADLO NA ZÁBRADLÍ ZA NÁS! - Webmagazín.cz

www.webmagazin.cz/index.php?styp=all&id=14419

30. 9. 2014 - ZA NÁS! je název nové sezóny Divadla Na zábradlí, které pro své diváky letos připravilo dramaturgii legendárního Doktora Živaga, povídek ...

DIVADLO NA ZÁBRADLÍ ZA NÁS! - Webmagazín.cz

www.webmagazin.cz/index.php?styp=all&id=14419

30. 9. 2014 - ZA NÁS! je název nové sezóny Divadla Na zábradlí, které pro své diváky První premiérou však budou *Požitkáři* v režii Jana Mikuláška, kde se ...

ŘÍJEN

Slavnostní předávání Poct za alternativní umění | Divadlo ...

www.smsticket.cz/.../2855-slavnostni-predavani-poct-za-alternativni-ume-...

3. 10. 2014 - Vstupenky Slavnostní předávání Poct za alternativní umění - Divadlo Na zábradlí (Praha)
3.10.2014 20:00 - Dekadentní večírek letos v režii ...
premiéru. Stali se jí Požitkáři Jan Mikuláška a Dory Viceníkové.

ZLATÁ ŠEDESÁTÁ ANEB DENÍK PAVLA J. (Divadlo Na ...

www.dk-kromeriz.cz/1511a-zlata-sedesata-aneb-denik-pavla-j.-divadlo-...

9.10.2014 ZLATÁ ŠEDESÁTÁ ANEB DENÍK PAVLA J. (Divadlo Na zábradlí Praha). Divadelní ... Divadelní představení v rámci Podzimního divadelního předplatného.

NADIVADLO: Švejda: Cizinec (Divadlo Na zábradlí)

nadivadlo.blogspot.com/2014/10/svejda-cizinec-divadlo-na-zabradli.html

10. 10. 2014 - Švejda: Cizinec (Divadlo Na zábradlí). Nepředstírat – stěžejní téma

Požitkáři | Bonusys

www.bonusys.cz/novinky-z-divadel-detail/pozitkari-151/

14. 10. 2014 - Zcela novou inscenaci - *Požitkáři* - představí *Divadlo Na zábradlí* již 24. října 2014. Inscenace na jedno z největších témat filozofie, literatury i ...

Požitkáři (Portál hlavního města Prahy) - Praha

www.praha.eu/jnp/cz/o_meste/magistrat/tiskovy.../pozitkari.html

17. 10. 2014 - První premiérou letošní sezony *Divadla Na zábradlí* je inscenace Jana

Divadlo Na zábradlí zve na první premiéru sezony ...

www.regiony24.cz/22-203985-divadlo-na-zabradli-zve-na-prvni-premie...

17. 10. 2014 - První premiérou letošní sezony *Divadla Na zábradlí* je inscenace Jana Mikuláška a Dory Vicenikové *POŽITKÁŘI*. Poprvé se v ní divákům ...

Na Zábradlí se představí Požitkáři. Odhodit zábrany a ...

www.metro.cz/na-zabradli...pozitkari.../metro-extra.aspx?c...

23. 10. 2014 - První premiérou letošní sezony *Divadla Na zábradlí* je inscenace Jana Mikuláška a Dory Vicenikové *Požitkáři*. Poprvé se v ní divákům ...

Divadlo Na zábradlí dnes večer ovládnou Požitkáři - Čtusi.info

www.ctusi.info/.../divadlo_na_zabradli_dnes_vecer_ovladnou_pozitkari/

24. 10. 2014 - Praha – Inscenace Jana Mikuláška a Dory Vicenikové *Požitkáři* bude první letošní premiérou letošní sezony v *Divadle Na zábradlí*. Diváci se ...

Požitkáři (J. Mikulášek, D. Viceniková) II. premiéra - Česká ...

www.ceskakultura.eu/index.php?m=akce&b=n&c=51021

25. 10. 2014 - *Požitkáři* (J. Mikulášek, D. Viceniková) II. premiéra. ... *Divadlo Na zábradlí*. Adresa: Anenské náměstí 5, Praha 1, 110 00, Hl. m. Praha E-mail: ...

Divadlo Na Zábradlí uvede premiéru hry Požitkáři - Blesk.cz

www.blesk.cz/.../divadlo-na-zabradli-uvecte-premieru-hry-pozitkari.html

24. 10. 2014 - Pražské *Divadlo Na Zábradlí* uvede dnes večer premiéru inscenace Jana Mikuláška a Dory Vicenikové s názvem *Požitkáři*. Poprvé se v ní ...

17:25 Divadlo Na zábradlí dnes večer ovládnou Požitkáři

www.loaddeer.com/.../divadlo_na_zabradli_dnes_vecer_ovladnou_pozitk...

24. 10. 2014 - Praha – Inscenace Jana Mikuláška a Dory Vicenikové *Požitkáři* bude první letošní premiérou letošní sezony v *Divadle Na zábradlí*.

Divadlo Na zábradlí dnes večer ovládnou Požitkáři ...

kultura.eurozpravy.cz/divadlo/105187-divadlo-na-zabradli-dnes-vecer-o...

24. 10. 2014 - Mikuláška a Dory Vicenikové *Požitkáři* bude první letošní premiérou letošní sezony v *Divadle Na zábradlí*. Diváci se mohou ...

Dnešní Divadlo Na zábradlí dnes večer ovládnou Požitkáři

www.rssmonitor.cz/.../divadlo-na-zabradli-dnes-vecer-ovladnou-pozitkar...

24.10.2014 17:25 Praha – Inscenace Jana Mikuláška a Dory Vicenikové *Požitkáři* bude první letošní premiérou letošní sezony v *Divadle Na ...*

Divadlo Na zábradlí dnes večer ovládnou Požitkáři ...

kultura.eurozpravy.cz/divadlo/105187-divadlo-na-zabradli-dnes-vecer-o...

24. 10. 2014 - Mikuláška a Dory Viceníkové Požitkáři bude první letošní premiérou letošní sezony v *Divadle Na zábradlí*. Diváci se mohou ...

NADIVADLO: Škorpil: Požitkáři (Divadlo Na zábradlí)

nadivadlo.blogspot.com/2014/.../skorpil-pozitkari-divadlo-na-zabradli.ht...

24. 10. 2014 - Škorpil: *Požitkáři (Divadlo Na zábradlí)*. *Požitkáři* jsou další apartní inscenace z dílny Mikulášek-Cpin-Viceníkové. Což přitom není míněno ...

Dora Viceníková - Právě dnes

pravednes.cz/VicenikovaDora.profil

Nová hra *Divadla Na zábradlí* drásá diváka úvahami o smrti a čekáním na ni. *Požitkáři*s Miloslavem Königem, Magdalenou Sidonovou či Janou Plodkovou ...

NADIVADLO: Mikulka: Požitkáři (Divadlo Na zábradlí)

nadivadlo.blogspot.com/.../mikulka-pozitkari-divadlo-na-zabradli.html

25. 10. 2014 - Mikulka: *Požitkáři (Divadlo Na zábradlí)*. Před závorkou: bylo velmi příjemné představení, nefalšovaně zábavné, výtvarně působivé a herecky ...

Vždycky mluvíme o smrti - Deník Referendum

denikreferendum.cz/clanek/19029-vzdycky-mluvime-o-smrti

27. 10. 2014 - V *Divadle Na zábradlí* měla premiéru inscenace *Požitkáři*. Jejím tématem je nejenom lidská smrt a to, co přijde případně po ní. Pojednává také ...

Požitkáři – surrealistické etudy ze záhrobí - Kulturissimo.cz

www.kulturissimo.cz/index.php?divadlo-na-zabradli-pozitkari-recenze...

28. 10. 2014 - Jan Mikulášek a Dora Viceníková z pražského *Divadla Na zábradlí* se tématu smrti věnují ve své nejnovější inscenaci *Požitkáři*. Zvoleným ...

Naostro - O mužských (sexuálních) snech a nočních můrách ...

www.zakulturou.cz › Divadlo

30. 10. 2014 - Naostro - *O mužských (sexuálních) snech a nočních můrách* spředními maďarskými dramatiky. ZaKulturou » Divadlo ...

e-kultura » V Divadle Na zábradlí efektně zabíjejí Požitkáře

e-kultura.cz/divadlo-na-zabradli-pozitkari/

31. 10. 2014 - Na konci minulého týdne uvedlo *Divadlo Na zábradlí* svou první podzimní premiéru. Stali se jí *Požitkáři* Jan Mikuláška a Dory Viceníkové.

Požitkáři - Divadlo Na zábradlí | i-divadlo.cz

www.i-divadlo.cz/divadlo/divadlo-na-zabradli/pozitkari

Autorská hra na jedno z největších témat filozofie, literatury i života vůbec – a to je smrt, skon, zánik, loučení, umírání. I tato na první pohled nejsmutnější témata ...

LISTOPAD

Tyjátr: Požitkáři Na Zábradlí lechtají smrt na patě | Tyjátr

www.rozhlas.cz/.../tyjatr-pozitkari-na-zabradli-lechtaji-smrt-na-pate--141...

3. 11. 2014 - *Divadlo Na Zábradlí* vstoupilo do druhé sezony pod vedením skupiny původně spjaté s brněnskou Redutou. Svou první inscenací *Požitkáři* v ...

[Aura-Pont - Naostro! - festival maďarských her na Zábradlí](http://www.aura-pont.cz/naostro!-festival-madarskych-her-na-zabradli)

4. 11. 2014 www.aura-pont.cz/naostro!-festival-madarskych-her-na-zabradli-p445...

Z inscenace *Požitkářů* jde v *Divadle Na zábradlí* estetická slast

hn.ihned.cz/c1-63052040-divadlo-na-zabradli-pozitkari

4. 11. 2014 - V *Divadle Na zábradlí* uvedli další inscenaci bez pevného textu: tentokrát koláž citací z klasiků i herecké tvorby spojuje fenomén smrti. Jak s ní ...

Recenze inscenace *Požitkáři* v *Divadle Na zábradlí* ...

magazin.aktualne.cz/.../divadlo/...pozitkari...divadle-na-zabradli/r~f0357...

5. 11. 2014 - Po inscenacích, v nichž je smrt součástí silných lidských příběhů se v *Požitkářích* soubor *Divadla Na zábradlí* vydal cestou kolektivní tvorby a ...

RECENZE: Prach z urny vytřete mopem. *Požitkáři* otevírají ...

kultura.idnes.cz/recenze-pozitkari-037-/divadlo.aspx?c...divadlo_ts

Hodnocení: 85 % - Autor recenze: Tomáš Štáaska

5. 11. 2014 - Nová hra *Divadla Na zábradlí* drásá diváka úvahami o smrti a čekáním na ni. *Požitkáři* s Miloslavem Königem, Magdalenou Sidonovou či ...

Recenze inscenace *Požitkáři* v *Divadle Na zábradlí* ...

magazin.aktualne.cz/.../divadlo/...divadle-na-zabradli/r~f035721464131...

5. 11. 2014 - Po inscenacích, v nichž je smrt součástí silných lidských příběhů se v *Požitkářích* soubor *Divadla Na zábradlí*

Nejbližší repríza inscenace *POŽITKÁŘI* už v - Bonza

www.bonza.cz/.../divadlo-na-zabradli/...pozitkari-uz.../64935658363289...

11.11.2014 Nejbližší repríza inscenace *POŽITKÁŘI* už v pátek 14.11.2014! ... Nejbližší repríza inscenace *POŽITKÁŘI* už v. 13:45 *Divadlo Na zábradlí* Zdroj. Nejbližší repríza ...

Požitkáři | *Divadlo Na zábradlí* | Informuji.cz

www.informuji.cz › ... › *Divadlo v Praze* › *Divadlo Na zábradlí*

14. 11. 2014 - Bohužel, k akci *Požitkáři* nemáme další informace. Zkuste to později nebo na stránkách prodejce vstupenek... Mrzí nás to, ale někde se stala ...

DIVADLO NA ZÁBRADLÍ UVEDLO PREMIÉRU LETOŠNÍ ...

www.iluxurylife.cz/.../divadlo-na-zabradli-vedlo-premieru-letosni-sezo...

12. 11. 2014 První premiérou letošní sezóny *Divadla Na zábradlí* je inscenace Jana Mikuláška a Dory Viceníkové *POŽITKÁŘI*. V jejím průběhu se v ní divákům představili 3 ...

Noc divadel - *Divadlo Na zábradlí* | Noc divadel

www.nocdivadel.cz/.../4-10-2014-22-12-noc-divadel-divadlo-na-zabradl...

15. 11. 2014 - *Divadlo Na zábradlí*. Prohlídky, Zdarma, Placené (od 11 Kč), Rezervace (pouze s předchozí rezervací do vyčerpání kapacity), Ostatní. Anenské ...

V hlavě Andrey Běhounkové - ELLE.cz

www.elle.cz › *Blogy*

25. 11. 2014 - Ve skvělé divadelní hře *Požitkáři*, kterou nově dávají v pražském *divadle Na Zábradlí*, jedna z hlavních představitelk Jana Plodková nastiňuje, ...

Nesnesitelná lehkost smrti – Divadelní noviny

www.divadelni-noviny.cz/*pozitkari-dnz-recenze*

10.11. 2014 - Chápu postřeh tvůrců inscenace *Požitkáři*, že o smrti se dnes moc nespekuluje. ... Je dobře, že si *Divadlo Na zábradlí* našlo svůj estetický kód ...

Korespondence Voskovce a Wericha - Divadlo Na zábradlí ...

www.dkzdar.cz/*node/190*

listopad 2014 - Vzájemné listy legendárních tvůrců *Osvobozeného divadla* jsou strhujícím svědectvím nejen jejich originality a umělecké zralosti, ale současně odhalují i osudy ...

PROSINEC

Jana Plodková: S koncem roku si předsevzetí nedávám - Logo

www.instyleonline.cz/*.../jana-plodkova-s-koncem-roku-si-predsevzeti-ne...*

5. 12. 2014 - Právě jsem ale nastoupila do *Divadla Na zábradlí*, tak nevím, jestli ne..... Jana Plodková v představení *Požitkáři* (*Divadlo Na Zábradlí*)

Divadlo Na Zábradlí uvede Charmsovy Báby - Blesk.cz

www.blesk.cz/*clanek/.../divadlo-na-zabradli-vede-charmsovy-baby.htm...*

8. 12. 2014 - Pražské *Divadlo Na Zábradlí* uvede v pátek 12. prosince premiéru ... a tajupného podivína Daniila Charmse (1905-1942) nazvanou *Báby*.

Divadlo Na Zábradlí uvede Charmsovy Báby | Týden.cz

www.tyden.cz › *Kultura* › *Divadlo*

8. 12. 2014 - Pražské *Divadlo Na Zábradlí* uvede v pátek 12. prosince premiéru dramatisace textů ruského básníka, spisovatele, dramatika a tajupného ...

BÁBY premiéra v Divadla Na zábradlí již tento pátek ...

www.electropiknik.cz/*divadlo/baby-premiera...divadla-na-zabradli.../12/*

8. 12. 2014 - tajupného podivína Daniila Charmse je další premiérou *Divadla Na zábradlí*. *BÁBY* (Dita Kaplanová, Petr Jeništa, Anežka Kubátová) foto KIVA.

Divadlo Na Zábradlí uvede premiéru dramatisace Daniila ...

www.blesk.cz/*.../divadlo-na-zabradli-vede-premieru-dramatizace-daniil...*

8. 12. 2014 - *Báby* je název nové inscenace pražského *Divadla Na Zábradlí*, kterou uvede dnes večer v režii Anny Petrželkové. Jde o dramatisaci textů ...

Divadlo Na zábradlí uvede v tomto týdnu inscenaci Báby ...

www.cianews.cz/*.../1145818-divadlo-na-zabradli-vede-v-tomto-tydnu-j...*

9. 12. 2014 - Dramatisace textů ruského básníka, spisovatele, dramatika a tajupného podivína Daniila Charmse je další premiérou *Divadla Na zábradlí*.

[Báby - Divadlo Na zábradlí | i-divadlo.cz](http://www.i-divadlo.cz)

www.i-divadlo.cz/divadlo/divadlo-na-zabradli/baby

Báby. Premiéra: 12.12.2014. Dramaturgie: Dora Viceníková. Výprava: Eva Jiříková. Režie:

NADIVADLO: Mikulka: Báby (Divadlo Na zábradlí)

nadivadlo.blogspot.com/2014/12/mikulka-baby-divadlo-na-zabradli.html

13.12.2014 - Těžko odhadnout, do jaké míry to byl záměr, zdá se ale, že nová inscenace *Divadla Na zábradlí* završuje jakousi volnou trilogii. *Báby*, stejně ...

Recenze: Báby – absurdní drama is not dead - Literární noviny

www.literarky.cz/.../divadlo/18917-recenze-baby-absurdni-drama-is-not-...

15.12.2014 - Charmsovy absurdní povídky ale samozřejmě své pointy mají, stejně jako celé představení *Báby*, které uvádí *Divadlo na Zábradlí*. Pointou ...

Bez pointy. Na Zábradlí uvádějí Báby Daniila Charmse ...

www.ceskatelevize.cz:8099/.../295569-bez-pointy-na-zabradli-uvadeji-b...

15.12.2014 - Praha - Překvapivé, snad nemístné, zřejmě šilené. Přesně takhle může na diváky působit nové představení *Divadla Na zábradlí* nazvané *Báby*.

Báby - tak trochu jiné divadlo - Kultura21.cz

www.kultura21.cz/divadlo/11086-divadlo-na-zabradli-baby-recenze

16.12.2014 - To všechno v sobě ukrývá nová inscenace *Báby Divadla Na zábradlí*. Pesimistickými a snad až místy surreálními texty bojoval Daniil Charms ...

Báby Divadla na Zábradlí – Mechanický orloj podle Charmse

kulturissimo.cz

16.12.2014 Dílo ruského spisovatele Daniila Charmse je u nás poměrně známé. Pásma z jeho krátkých ...

Divadlo Na zábradlí : mePASS - otevři město | multikulturní ...

www.mepass.cz/dejiste/33-divadlo-na-zabradli

20.12.2014 Současný umělecký soubor *Divadla na Zábradlí* má vesměs zapuštěné kořeny v moravské metropoli a nezdřáhá se to dát najevo! Příjemný večery probíhají v ...

Premiéra představení Báby v Divadle Na zábradlí (Odbor ...

kultura.praha.eu › [Hlavní stránka](#) › [Aktuality](#) › [Tiskové zprávy](#)

prosinec 2014 - Premiéra představení *Báby* v *Divadle Na zábradlí*. Dramatizace textů Daniila Charmse, spisovatele, který věděl, že čelit realitě lze pouze ...

Divadlo Na zábradlí » Divadlo.cz

www.divadlo.cz ›

prosinec - *Divadlo Na Zábradlí* uvede Charmsovy *Báby*. Pražské *Divadlo Na Zábradlí* uvede v pátek 12. prosince premiéru dramatizace textů ruského básníka, spisovatele, ...

Informace o výpovědi foyeru – prosinec 2014

Pražské Divadlo Na zábradlí má problém, možná přijde o ...

www.rozhlas.cz/.../divadlo/_.../prazske-divadlo-na-zabradli-ma-problem-...

11. 12. 2014 - *Pražské Divadlo Na zábradlí možná nebude od února hrát. Důvodem je spor mezi městem a stávajícím majitelem části budovy.*

Divadlo Na zábradlí přestane hrát. Hotel nepustí diváky do ...

www.tyden.cz › *Domáci*

11.12.2014 - *Divadlo Na zábradlí možná nebude od února hrát. Majitel části budovy, kde divadlo sídlí, totiž vypověděl nájemní smlouvu. Diváci se od února ...*

Hra Mlčky křičet ožije na scéně pražského Studia Hrdinů ...

www.rozhlas.cz/.../hra-mlcky-kricet-ozije-na-scene-prazskeho-studia-hr...

13.12.2014 - *Budoucnost Divadla Na zábradlí závisí na domluvě s vlastníky vedlejšího domu ... Pražské Divadlo Na zábradlí možná nebude od února hrát. Důvodem je spor mezi městem a stávajícím majitelem části budovy.*

Jan Wolf - Právě dnes

» [ČRo Regina pravednes.cz/WolfJan.profil](http://CRO Regina pravednes.cz/WolfJan.profil)

11.12.2014 *Pražské Divadlo Na Zábradlí možná nebude od února hrát. Důvodem je spor mezi městem a stávajícím majitelem části budovy. Tím je společnost Ott Properties, ...*

i-divadlo.cz - Soukromá společnost Ott Properties...

https://cs-cz.facebook.com/permalink.php?story_fbid...id...

12.12.2014 *Pražské Divadlo Na Zábradlí možná nebude od února hrát. Důvodem je spor mezi městem a stávajícím majitelem části budovy. Tím je společnost Ott Properties, ..*